

ROBERT **BRYNDZA**

CRIME

Apă întunecată

O CARTE DE CITIT PE NERĂSUFLATE,
FINALUL ESTE ȘOCANT!
- BOOKLIST

AL TREILEA VOLUM DIN
SERIA ERIKA FOSTER

TREI

FICTION
CONNECTION

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Robert Bryndza

Apă întunecată

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

Martei

Moartea zace asupra ei, ca gheața timpurie

Pe cea mai albă floare din câmpie.

William Shakespeare, Romeo și Julieta

¹

-

¹ [William Shakespeare, Romeo și Julieta, Editura pentru Literatură, București, 1962, traducere de Șt. O. Iosif. \(N.t.\)](#)

PROLOG

Toamna 1990

Era o noapte rece, de toamnă târzie, când aruncară cadavrul în cariera părăsită. Știa că era un loc izolat și că apa era foarte adâncă acolo. Ce nu știa era că cineva îi pândea.

Ajunseseră pe întuneric, puțin după ora 3 dimineața — veniseră cu mașina dinspre casele de la marginea satului, prin zona pustie cu pietriș unde-și parcau mașinile cei ieșiți să se plimbe, și de-acolo străbătuseră islazul. Cu farurile stinse, mașina parcursese zdruncinându-se terenul denivelat, apoi intrase pe o cărare unde se treziseră în curând înconjurați de o pădure deasă. Era beznă, aerul era răcoros și umed și doar de deasupra coroanelor copacilor venea un pic de lumină.

Nimic din călătoria lor nu dădea impresia că se furișau. Motorul părea să vuiască, iar suspensia gemea în timp ce mașina înainta clătinându-se. Încetinisă și apoi opriseră de-a binelea când ajunseseră în luminiș și le apăruse dinainte cariera inundată.

Nu știa că lângă carieră locuia un bătrân care ducea o viață de pustnic, instalat acolo ilegal, într-o căsuță veche, părăsită, înghițită aproape cu totul de desiș. Era pe-afară, se uita la cer și se minuna de frumusețea bolții, când mașina se ivi pe coama dealului și se opri brusc. Precaut, bătrânul se trase după tufe și îi pândi de-acolo. Adesea, noaptea, își făceau apariția copii de prin partea locului, dependenți de droguri, și cupluri în căutare de senzații tari și reușise să-i alunge pe toți, sperându-i.

Luna se arătă pentru scurt timp printre nori, chiar când cele două siluete coborau din mașină și scoteau un pachet mare din spate, transportându-l spre barca aflată pe malul apei. Prima siluetă se urcă în barcă și, în momentul în care cealaltă persoană mută pachetul acela lung în barcă,

bătrânul realizează îngrozit, din felul în care acesta se îndoi și căzu moale, că era un cadavru.

Auzi clipocitul înfundat produs de vâsle în apă. Bătrânul duse mâna la gură. Știa că ar fi trebuit să se îndepărteze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar îi era imposibil s-o facă. Clipocitul încetă când barca ajunse în mijlocul apei. Un ciob de lună se ivi din nou printre nori, luminând cercurile stârnite în jurul bărcii.

Ținându-și răsuflarea, urmărirea cele două siluete cufundate în conversație, din care nu se deslușea decât un murmur grav, ritmic. Apoi se lăsă tăcerea. Barca se înclină când se ridicară, iar unul dintre ei fu cât pe ce să cadă în apă. Odată ce-și recăpătără echilibrul, ridicară pachetul și, cu un pleoscăit și un zornăit de lanțuri, îl aruncară în apă. Luna se arătă de după nor, scaldând într-o lumină intensă barca și locul unde fusese aruncat pachetul, înconjurat de cercuri care se învolburau cu înverșunare.

Acum îi vedea pe cei doi indivizi din barcă și le putea desluși chipurile.

Bătrânul răsuflă. Își ținuse respirația. Îi tremurau mâinile. Nu voia belele — toată viața încercase să se ferească de belele, dar păreau să-l găsească ele, de fiecare dată. Un vânt rece stârni câteva frunze uscate la picioarele lui și simți o mâncărime aprigă pe nas. Până să se poată stăpâni, îi scăpă un strănut, care răsună până pe malul celălalt. Capetele din barcă se ridicară brusc și începură să se întoarcă înapoi și înapoi, studiind malurile. Apoi îl văzură. Bătrânul dădu să fugă, se împiedică de rădăcina unui copac și căzu la pământ, cu răsuflarea tăiată.

Sub apa din cariera părăsită domneau tăcerea, frigul și beznă. Cadavrul se scufundă rapid, tras în jos de greutate, până în adâncuri, poposind în nămolul moale, care începea să înghețe.

N-avea s-o mai tulbure nimeni mulți ani de-acum, aproape că-și găsisese pacea. Dar deasupra ei, pe uscat, coșmarul de-abia începea.

VINERI, 28 OCTOMBRIE 2016

Inspectorul-șef Erika Foster își încrucișă brațele la piept peste vesta de salvare voluminoasă și, înfrigurată, regretă că nu-și luase o haină mai groasă. Mica barcă gonflabilă a brigăzii de scufundări din Poliția Metropolitană brăzda lacul din interiorul Carierei Hayes, trăgând după ea un dispozitiv mic de transmisie-recepție, care scana adâncurile apei. Cariera abandonată se afla în mijlocul islazului din Hayes, o suprafață de 90 de hectare de pădure și șes aflată în apropierea satului Hayes, în zona limitrofă a cartierului South London.

— Apa atinge o adâncime de 23,7 metri, le spuse sergentul Lorna Crozier, care coordona operațiunea de scufundare.

Era aplecată deasupra unui ecran aflat în partea din față a bărcii, pe care semnalele detectate de radar erau retransmise și afișate sub forma unor dâre violet-închis, răspândindu-se pe ecran ca o vânătaie.

— Deci va fi dificil să recuperăm ceea ce căutăm? întrebă Erika, sesizându-i tonul.

Lorna încuviință.

— E dificil când adâncimea depășește 30 de metri. Scafandrii mei nu pot să rămână perioade îndelungate sub apă. Un lac sau un canal obișnuit n-are mai mult de câțiva metri adâncime. Chiar și în timpul fluxului, Tamisa are între 10 și 12 metri.

— Cine știe ce e pe-acolo? comentă tânărul agent-șef adjunct John McGorry, care era înghesuit pe scăunelul de plastic de lângă Erika.

Ea îi urmări privirea spre malul opus. Probabil că n-aveau vizibilitate mai mare de un metru, înainte ca totul să fie înghițit de o învolburare de umbre.

— Încerci să te urci la mine-n poală? îl repezi, când tânărul se aplecă peste ea să se chiorască peste margine.

— Scuze, șefa, rânji el, trăgându-se la locul lui. Am văzut o emisiune pe Discovery. Știai că au cartografiat doar 5 % din suprafața oceanelor? Oceanul ocupă 70 % din suprafața Pământului, ceea ce înseamnă că o porțiune de 65 % din suprafața planetei, făcând abstracție de zonele de uscat, a rămas neexplorată...

La marginea apei, la 20 de metri distanță, pâlcuri de trestii uscate se legănau în adierea brizei. Un camion mare de sprijin era parcat pe malul acoperit de vegetație, iar lângă el mica echipă de sprijin pregătea echipamentul pentru scufundări. Vestele lor de salvare portocalii erau singurele pete de culoare în după-amiaza ternă de toamnă. În spatele lor se întindea cât vedeai cu ochii un lan de orz sălbatic și iarbă-neagră, într-o combinație de tonuri de gri și cafeniu, iar în depărtare se vedea un pâlc de copaci golași. Barca ajunsese la capătul carierei și încetini.

— Întoarcem, anunță agentul Barker, un polițist tânăr care stătea la cârma din dreptul motorului suspendat.

Execută o întoarcere abruptă pentru a străbate a șasea oară suprafața apei.

— Crezi că unele specii de pești sau de țipari din apa de-aici au luat proporții-record? întrebă John, întorcându-se spre Lorna, cu ochii scânteindu-i de entuziasm.

— Am văzut niște languste măricele când am mai făcut scufundări. Deși apa de-aici nu e vreun affluent, deci orice mișună prin adâncurile ei trebuie să fi fost introdus artificial, îi răspunse Lorna, trăgând cu un ochi la ecranul radarului.

— Eu am crescut la doi pași de-aici, în St. Mary Cray, și era un magazin de animale prin apropiere unde, se pare, se vindeau pui de crocodil...

John se întrerupse brusc și se uită la Erika, ridicând din sprânceană.

Întotdeauna era binedispus și vorbăreț, treabă cu care ea se obișnuise greu. Și aștepta cu groază momentele când lucrau împreună în schimbul unu.

— Nu căutăm un crocodil, John. Căutăm 10 kile de heroină îndesate într-un container rezistent la apă.

John își întoarse privirea spre ea și încuviință.

— Scuze, șefa.

Erika se uită la ceas. Era aproape 3:30.

— Cât mai e prețul pieței pentru 10 kile? întrebă agentul Barker de la cârmă.

— Patru milioane de lire, îi răspunse Erika, ațintindu-și din nou privirea asupra imaginii transmise de radar care juca pe ecran.

Barker scoase un fluierat.

— Să înțeleg că au aruncat dinadins containerul în apă?

Erika încuviință.

— Jason Tyler, tipul pe care l-am arestat, aștepta să se liniștească lucrurile ca să se poată întoarce după el.

Nu mai adăugă că nu-l puteau reține decât până la miezul nopții.

— Chiar și-a imaginat c-o să dea de el? Noi suntem o echipă de scafandri experimentați și tot o să ne fie greu să-l recuperăm, comentă Lorna.

— Când sunt patru milioane de lire în joc? Da, cred c-avea de gând să se întoarcă după marfă, le răspunse Erika. Sperăm să-i putem preleva amprente de pe straturile de plastic din interior.

— De unde ați aflat că l-a aruncat aici? întrebă Barker.

— De la soția lui, îl lămuri John.

Agentul Barker îi aruncă o privire ca între bărbați și scoase un fluierat.

— Stai așa! S-ar putea să fie ceva aici... oprește motorul, interveni Lorna, trăgându-se mai aproape de ecranul minuscul.

Un obiect mic, negru, scânteia în involburarea de nuanțe violet. Agentul Barker opri motorul și se lăsă o tăcere răsunătoare, tulburată doar de clipocitul apei pe măsură ce barca încetineea. Barker se ridică și i se alătură Erikăi.

— Scanăm pe o rază de patru metri de-o parte și de alta a bărcii, spuse Lorna, plimbându-și mâna mică peste pata de pe ecran.

— Mărimea corespunde, încuviință Barker.

— Credeți că e ce căutăm? întrebă Erika, simțind o tresărire de speranță.

— S-ar putea, spuse Lorna. Ar putea să fie și un frigider vechi. N-o să știm sigur până nu ne scufundăm.

— O să iei parte la scufundare azi? o întrebă Erika, încercând să rămână optimistă.

— Rămân pe uscat azi. Am participat la o scufundare ieri și trebuie să avem perioade de repaus.

— Ieri unde ați fost? o întrebă John.

— În Rotherhithe. A trebuit să recuperăm un sinucigaș de pe fundul lacului din rezervația naturală.

— Uau! Trebuie să fie încă și mai bizar când descoperi un cadavru la mare adâncime, nu?

Lorna încuviință.

— Eu l-am descoperit. La o adâncime de peste trei metri. Îl căutam la vizibilitate zero și, deodată, am dat cu mâinile de niște glezne și, când am dus mâna mai sus, dau de picioare. Stătea în picioare pe fundul lacului.

— Brrr... Stătea în picioare sub apă? întrebă John.

— Se mai întâmplă, de la gazele care intră în compoziția corpului uman și de la procesul de descompunere.

— Trebuie să fie fascinant. Eu lucrez doar de câțiva ani în poliție. E prima dată când colaborez cu o echipă de scafandri.

— Descoperim o grămadă de grozăvii. Cel mai nasol e când găsești o pungă cu cățeluși, adăugă agentul Barker.

— Ce nemernici! Sunt în poliție de 25 de ani și tot mai descopăr în fiecare zi noi feluri în care oamenii se dovedesc niște psihopați.

Erika îi văzu cum întorc toți capul spre ea, pentru o clipă — își dădu seama că făceau calcule în minte legate de vârsta ei.

— Deci care-i treaba cu anomalia asta? Cât de repede puteți să vă scufundați și să scoateți obiectul la suprafață? întrebă, făcându-i să redevină atenți la radar.

— Cred c-o s-o marcăm cu o baliză și o să mai dăm o tură pe deasupra ei, îi spuse Lorna, mutându-se în lateral și pregătind o baliză mică, portocalie, din cauciuc, de care era atârnată o greutate.

Lăsă greutatea peste bord și aceasta fu înghițită rapid de apa adâncă și întunecată, lăsând firicelul de care atârna să joace pe margine. Dădură drumul balizei în timp ce agentul Barker ambala motorul și se puneau în mișcare.

După o oră și un pic, parcurseseră întreaga suprafață a apei și identificaseră trei posibile anomalii. Erika și John coborâseră pe mal ca să se încălzească. Ziua de sfârșit de octombrie lăsa locul serii în timp ce stăteau zgribuliți în

dreptul camionului, cu pahare de unică folosință cu ceai. Urmăreau echipa de scafandri în acțiune.

Lorna stătea pe mal, ținând un capăt al firului cu greutatea, care se numea „strajă“. Acesta ducea în apă și înainta pe fundul apei, ieșind la suprafață la vreo 6 metri de țărm. Banca era ancorată în dreptul primei balize și la cârmă se afla agentul Barker, care ținea celălalt capăt al străjii. Trecuseră 10 minute de când doi dintre scafandri se scufundaseră. Fiecare pornise din dreptul unui capăt al străjii și își începuse căutarea pe fundul apei, în ideea de a se întâlni amândoi la mijloc. Lângă Lorna, un alt membru al echipei de scafandri stătea ghemuit deasupra unui mic sistem de comunicații, de dimensiunile unei serviete. Erika auzea vocile scafandrilor care comunicau prin radioemițătoare, cu măștile pe față.

— Vizibilitate zero, nimic deocamdată... Probabil că mai avem un pic și ne întâlnim la mijloc..., se auzi o voce cu inflexiuni metalice din difuzor.

Cuprinsă de agitație, Erika trase din țigara electronică, făcând să se aprindă becuțelul de la capăt. Suflă un norișor de abur alb.

Trecuseră trei luni de când fusese transferată la Secția de Poliție din Bromley și încă încerca să-și găsească locul și să se acomodeze cu noua echipă. Era la doar câțiva kilometri distanță de fostul ei post din circumscripția Lewisham, din South London, dar începea să-și dea seama ce diferență considerabilă însemnau cei câțiva kilometri care despărțeau suburbiile Londrei de zona limitrofă a comitatului Kent. Te simțai ca în provincie.

Îi aruncă o privire lui John, aflat la vreo 20 de metri distanță, care vorbea la telefon, rânjind cu gura până la urechi. Oricând i se oferea ocazia, își suna prietena. După un răstimp, încheie convorbirea și veni spre ea.

— Scafandrii încă mai caută? o întreabă.

Erika încuviință și comentă:

— Dacă n-au zis nimic e de bine... Dar dacă trebuie să-i dau drumul pungașului ăla ordinar...

Pungașul cu pricina era Jason Tyler, un traficant de droguri mărunț care, după o ascensiune fulminantă, ajunsese să controleze o rețea de traficanți care se întindea din South London până în zona limitrofă a comitatului Kent.

— Țineți straja încordată, s-a slăbit..., se auzi vocea unui scafandru prin aparatul de emisie-recepție.

— Șefa? începu John stingherit.

— Hm?

— La telefon era prietena mea, Monica... Voia, voiam amândoi să te invităm să iei cina cu noi.

Erika se uită cu coada ochiului la el, fără s-o scape din ochi pe Lorna, care întindea mai bine straja, proptindu-și picioarele în mal.

— Poftim?

— I-am povestit Monicăi foarte multe despre tine... Numai de bine, desigur. Am învățat o grămadă de chestii de când lucrăm împreună — treaba noastră pare mult mai interesantă acum. Mi-ai trezit dorința de a fi un detectiv mai bun... Mă rog, ar vrea să-ți facă lasagna, cum știe ea. E o bunătate. Și n-o zic doar pentru că e prietena mea. Chiar e...

Se întrerupse.

Erika se uita ținută la porțiunea de circa 6 metri care o despărțea pe Lorna, aflată pe mal, de barca din larg. Se întuneca rapid. Își zise că scafandrii erau, probabil, pe punctul de a se întâlni la jumătatea drumului și, dacă se întâmpla asta, însemna că n-au găsit nimic.

— Deci ce zici, șefa?

— John, tocmai lucrăm la un caz important! îl repezi ea.

— Nu voiam să zic chiar diseară. În altă zi? Monicăi i-ar face mare plăcere să te cunoască. Și, dacă vrei să mai vii cu cineva, super! Există și un domn

Foster?

Erika se întoarse spre el. În ultimii câțiva ani se obișnuise ca oamenii din branșă să bârfească pe seama ei, așa că o mira faptul că John nu aflase nimic. Vru să-i răspundă, dar o întrerupse un strigăt dinspre echipa de sprijin de pe mal.

Dădură fuga spre Lorna și polițistul care stătea ghemuit în dreptul sistemului de comunicații. Îl auziră pe unul dintre scafandri spunând:

— E ceva îngropat în mâl... Am nevoie de ajutor să-l desprind de aici... Cum stau cu timpul?

Vocea cu inflexiuni metalice despică aerul rece și apoi se auzi un bruiat care, își dădu seama Erika, era produs de bulele eliberate când respira, în timp ce polițistul de pe mal îi răspundea scafandrului aflat la o adâncime de aproape 10 metri.

Lorna se întoarse spre Erika.

— Cred că l-am găsit. S-ar putea să fie ce căutăm.

2

În apropierea apei, pe măsură ce se întuneca, se lăsa frigul. Erika și John băteau pasul pe loc în conul de lumină format de vehiculele de sprijin, în vreme ce copacii din spatele lor dispăruseră, înghițiți de bezna care părea din ce în ce mai apăsătoare.

Unul dintre scafandri, în costumul impermeabil pe care se prelingea apă, ieși în sfârșit pe malul abrupt, ducând în brațe ceva ce părea să fie o valiză mare, învelită în plastic, cu dâre de nămol. Erika și John o luară și ei spre echipa de scafandri care-l ajuta să se urce pe mal. John avea în mână o minicameră video digitală și începu să-l filmeze pe scafandru care ducea cutia. Obiectul fu lăsat pe iarba de pe mal, peste o bucată de folie. Se traseră cu toții înapoi, în timp ce John se apropia ca să facă poze obiectului încă intact.

— În regulă, șefa, o anunță. Am început să filmez.

Erika își pusese o pereche de mănuși de plastic și ținea în mână un clește pentru buloane. Îngenunche în fața cutiei și începu s-o studieze.

— Sunt două încuietori cu lacăt de-o parte și de alta a mânerului, iar pe valiză e instalată o supapă de siguranță, spuse, arătând spre un buton acoperit de mâl aflat sub mâner.

Tăie lacătele cu cleștele, în timp ce John filma. Echipa de scafandri îi urmărea de la oarecare depărtare, stând în conul de lumină aruncat de camera video.

Erika răsuca ușurel supapa, după care se auzi un șuierat. Desfăcu ambele încuietori și deschise valiza. Camera video lumină interiorul valizei, dezvăluindu-le șiruri de pachetele aranjate cu grijă, pline cu un praf roz-cenușiu.

Erikăi îi sări inima din piept la vederea lor.

— Heroină în valoare de patru milioane de lire, spuse.

— E groaznic, dar nu reușesc să-mi iau ochii de la ea, mormăi John, aplecându-se să ia un prim-plan cu interiorul.

— Vă mulțumesc tuturor, spuse Erika, întorcându-se spre scafandrii care stăteau de jur împrejur într-un minisemicerc, în tăcere.

Pe chipurile lor istovite se înfiripaseră zâmbete.

Se auzi o nouă repriză de bruiaj prin sistemul de comunicații, anunțând un mesaj din partea scafandrului aflat încă în apă. Lorna se apropie de aparat și începu să discute cu el.

Erika închise cu grijă valiza.

— Bun, John, anunță dispeceratul. Trebuie să transportăm captura la loc sigur... și spune-i subcomisarului Yale că avem nevoie ca echipa criminalistică să fie pe poziții, gata să desfacă totul de cum am ajuns. N-o scăpăm din ochi până nu e sub cheie, m-ai înțeles?

— Da, șefa.

— Și adu-mi o pungă mare pentru probe, din mașină.

John o luă din loc, în timp ce Erika se ridica, uitându-se țintă la valiză.

— Te-am prins, Jason Tyler, mormăi. Te-am prins și o să faci închisoare mult timp de-acum înainte.

— Inspector-șef Foster, o întrerupse Lorna, venind dinspre sistemul de comunicații. Unul dintre scafandrii care explora zona a mai descoperit ceva.

După 15 minute, Erika băgase valiza cu heroină în punga pentru probe, iar John se întorsese cu camera video, filmându-l pe celălalt scafandru care tocmai ieșea din apă. Bărbatul ținea în brațe un obiect închis la culoare, cu o formă nefirească. Îl aduse până în dreptul unei noi bucăți de folie care fusese întinsă pe iarbă. Obiectul era un pachet înfășurat în plastic, mânjit de nămol, legat cu lanțuri subțiri, ruginite, încolăcite de mai multe ori în jurul

lui și fixate cu niște chestii care păreau să fie haltere. N-avea nici doi metri în lungime și se îndoise pe la jumătate. Plasticul era vechi și fragil și părea decolorat.

— L-am descoperit la un metru și ceva de valiză, pe jumătate scufundat în aluviunile de pe fundul lacului, le spuse Lorna.

— Nu e greu. Înăuntru e ceva mic, îl simt cum se mișcă de colo colo, adăugă scafandrul.

Îl puse pe bucata de folie și se lăsă o tăcere generală, tulburată doar de crengile copacilor din depărtare, care trosneau în bătaia vântului.

Erika simți că o ia cu frig. Făcu un pas în față, rupând tăcerea.

— Îmi dai din nou cleștele ăla, te rog?

Prinse cleștele sub braț, își puse o pereche nouă de mănuși de plastic, apoi se apropie și începu să lucreze cu grijă, tăind lanțurile ruginite, subțiri, dar încolăcite de mai multe ori de jur împrejur. Plasticul era atât de fragil, încât devenise rigid și pârâi când Erika desfăcu lanțurile și apa dinăuntru începu să se reverse pe iarbă.

În ciuda frigului, Erika realizează că începuse să transpire. Plasticul era înfășurat în mai multe straturi și, pe măsură ce-l desfăcea, își zise că orice va fi fost înăuntru era probabil de mici dimensiuni. Mirosea doar a apă de baltă: un miros stătut și cam neplăcut, care declanșă un semnal de alarmă în mintea ei.

Când ajunse la ultima porțiune de plastic, își dădu seama că restul echipei amuțise cu totul. Ea uitase să mai și respire. Inspiră adânc și desfăcu ultimul strat de plastic fragil.

Lumina camerei căzu pe ce se afla înăuntru. Pachetul conținea un schelet micuț: oase alandala, în stratul subțire de aluviuni. Nu mai rămăsese mare lucru din haine, doar câteva zdrențe de material maro atârinate de o bucată din cutia toracică. O curea micuță, subțire, cu o cataramă ruginită, era înfășurată în jurul coloanei vertebrale, care era încă prinsă de pelvis.

Craniul se desprinsese de corp și era cuibărit în mijlocul unei grămăjoare de coaste încovoiate. Câteva firicele de păr închis la culoare încă mai atârnau de țeastă.

— Oh, Doamne! exclamă Lorna.

— E foarte mic... Pare să fie scheletul unui copil, spuse Erika încet.

Deodată, rămaseră cufundați în beznă când John țâșni cu camera video spre mal, îngenunchind și vărsându-și mațele în apă.

3

Când Erika urcă la volan, ploua torențial. Rafalele izbeau cu înverșunare acoperișul mașinii, iar luminile albastre de la girofarurile mașinilor de poliție și ale vehiculului de sprijin se oglindeau în picăturile de ploaie de pe parbriz.

Duba serviciului de medicină legală fu primul vehicul care se urni de la marginea carierei. Sacul negru cu cadavrul păruse atât de mic când îl încărcaseră în spate! În ciuda experienței ei îndelungate în poliție, Erika era dată peste cap. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea dinainte craniul micuț, cu firicelele acelea de păr și găvanele goale. Prin minte i se învârtteau mai multe întrebări. Cine ar azvârli cadavrul unui copil în carieră? Să fi fost opera unei bande? Dar Hayes era o zonă prosperă, cu o rată scăzută a criminalității.

Își trecu degetele prin părul ud și se întoarse spre John.

— Ești ok?

— Scuze, șefa, nu știu ce mi-a... Am văzut o grămadă de cadavre până acum... Nici măcar nu era sânge.

— Nu-i nimic, John.

Erika porni motorul când cele două vehicule de sprijin și mașina care escorta valiza cu heroină se puseră în mișcare. Băgă mașina în viteză și porni după ele. Merseră în tăcere o vreme, străbătând pădurea deasă, luminată de farurile convoiului sumbru, care se întindea de o parte și de alta a drumului cu pietriș. Erika simți o undă de regret că nu mai avea fostul ei post în Serviciul Omoruri din Lewisham Row. Acum colabora cu Serviciul Proiecte, care avea rolul de a combate crima organizată. Unui alt polițist avea să-i revină îndatorirea de a descoperi cum sfârșise acel schelet mic în apa întunecată, la o adâncime de 10 metri.

— Am găsit valiza. Era unde ne-a spus soția lui Jason Tyler c-ar trebui să fie, spuse John, încercând să găsească motive de optimism.

— Trebuie să găsim și amprente care să corespundă cu ale lui — fără amprente, n-avem nimic, îi reaminti Erika.

Lăsaseră în urmă islazul și acum înaintau prin Hayes. Se vedea lumină prin geamurile de la supermarket, la fish & chips și la prăvălia cu ziare, în vitrina căreia atârnav pleoștite mai multe măști de Halloween din cauciuc, cu ochii goi și nasuri groțesti, corioate.

Erika nu reușea să simtă nicio undă de triumf în legătură cu descoperirea valizei cu heroină. Nu reușea să-și ia gândul de la scheletul mic. De-a lungul carierei ei în poliție, coordonase câțiva ani la rând brigăzi antidrog. Numele păreau să se schimbe — Brigada Centrală Antidrog, Direcția Antidrog și Prevenirea Crimei Organizate, Serviciul Proiecte —, dar războiul împotriva drogurilor continua în forță și n-avea să fie câștigat vreodată. De îndată ce un traficant era scos din joc, exista un altul gata să-i ia locul, umplând golul creat, cu încă și mai multă îndemânare și violență. Jason Tyler umpluse un gol și, în scurt timp, altcineva avea să-i ia locul. Punct și de la capăt.

Cu criminalii, în schimb, era altă treabă — puteai să-i prinzi și să-i închizi.

Mașinile de poliție din față se opriră la un semafor în dreptul gării din Hayes. Navetiști cu umbrele se revărsară în stradă.

Ploaia răpăia pe acoperișul mașinii. Erika închise ochii o clipă. Îi apărură dinaintea scheletul mic întins pe mal. Se auzi un claxon din spate, făcând-o să tresară și să deschidă ochii.

— E verde, șefa, îi spuse John încet.

Înaintară în ritm de melc, sensul giratoriu aflat mai în față era încă blocat. Erika se uită pe geam la oamenii care treceau zoriți pe lângă ei, studiindu-le fețele.

Cine să fi fost? Cine ar face una ca asta? își zise. Vreau să te găsesc. O să te găsesc. Vreau să te încui undeva și să arunc cheia...

Mașina din spate o claxonă de două ori. Erika văzu că avea drumul liber și o luă din loc, spre sensul giratoriu.

— M-ai întrebat mai devreme dacă sunt măritată, spuse.

— Voiam doar să știu dacă vrei să mai aduci pe cineva la cină...

— Soțul meu era polițist. A murit în timpul unei operațiuni de prindere a unui traficant, acum doi ani și jumătate.

— La naiba! N-am știut. N-aș fi adus vorba de asta... Scuze!

— Nu-i nimic. Mi-am imaginat că știe toată lumea.

— Nu prea sunt la curent cu bârfele. Și ești în continuare bine-venită la cină. Vorbeam serios. Monica face o lasagna delicioasă, pe bune.

Erika zâmbi.

— Mulțumesc. Poate când terminăm cu toată povestea asta.

John încuviință.

— Scheletul ăla e al unui copil, nu-i așa? Întrebă el cu o voce moale.

Erika dădu aprobator din cap. Când se apropiau de sensul giratoriu, duba de la medicină legală o luă înainte și viră la dreapta. O urmărire din priviri cum se îndepărta, făcându-se nevăzută printre case. Mașinile de poliție care escortau captura de heroină virară spre stânga, iar Erika o luă în silă după ele.

Secția de Poliție din Bromley era o clădire modernă cu trei niveluri, aflată la capătul străzii principale, vizavi de gară. Era 7 și un pic și navetiștii se grăbeau să ajungă sub marchiza gării Bromley South, îmboldiți deopotrivă de ploaia torențială și de perspectiva weekendului care urma. Primele

grupuri care ieșiseră la o băută de vineri seară se îndreptau în direcția opusă. Tinerele fete își țineau sacouașele minuscule deasupra capului, ca să-și apere de ploaie rochiile încă și mai minuscule, în vreme ce băieții îmbrăcați în pantaloni eleganți și cămăși recuseseră la exemplarele gratuite din Evening Standard.

Erika trecu de secție și viră pe aleea care ducea spre parcare subterană, luând-o după cele două mașini de poliție, care încă aveau girofarul pornit și încadrau mașina în care se afla heroina.

La parterul secției se aflau birourile polițiștilor în uniformă, iar pe culoar mișunau cei care se pregăteau să intre în tura de noapte, cu expresii posomorâte la gândul că aveau dinainte o noapte întreagă în care să-și bată capul cu minori ieșiți la băute. Șeful ei, subcomisarul Yale, le ieși înainte Erikăi, lui John și celor șase polițiști în uniformă care escortaseră captura, pe scara principală care ducea spre Direcția de Investigații Criminalistice. Urcă împreună cu ei. Avea o figură rumenă și o claie de păr roșcovan și zburliț și întotdeauna îți dădea impresia că îl îndesase cineva în uniformă: era cu un număr mai mică decât s-ar fi potrivit constituției lui masive.

— Bravo, Erika, declară, zâmbind larg la vederea valizei înfășurate în punga pentru probe. Echipa criminalistică e pe poziții la etaj.

— Domnule, pe lângă valiză am găsit și..., începu Erika.

Yale se încruntă.

— Un schelet uman, da. Hai să lăsăm pe mai încolo discuția asta.

— Domnule. Scheletul era înfășurat în plastic. Era scheletul unui copil...

— Erika, suntem într-un punct crucial aici, nu te lăsa distrasă.

Ajunseră în pragul unui birou în care îi aștepta un polițist îmbrăcat civil: acestuia îi sclipiră ochii la vederea polițistului în uniformă care ducea punga pentru probe în care se afla valiza cu droguri.

— Iată valiza, hai să vedem dacă reușim să obținem amprente de pe ea și să-l băgăm la zdup pe Jason Tyler! spuse subcomisarul Yale.

Își ridică mâneca să se uite la ceasul ascuns de părul de pe mână.

— Trebuie să fim gata până mâine-dimineață la 8:30. Suntem presați de timp, așa că hai să ne punem pe treabă!

4

Sâmbătă, pe la 1 dimineața, vestea că se găsiseră amprentele lui Jason Tyler pe una dintre pungile cu heroină din valiză i-a făcut pe toți să se simtă ușurați și entuziasmați. Aveau confirmarea.

Echipa Erikăi lucră tot weekendul până la înfățișarea lui Tyler, programată pentru luni dimineață, când fu pus sub acuzare și i se refuză cererea de eliberare pe cauțiune.

Luni după-amiază, Erika bătea la ușa biroului lui Yale. Acesta tocmai își lua haina din cuier, gata să plece.

— Vii la un pahar, Erika? Îl meriți. Primul rând îl dau eu, îi spuse Yale zâmbind larg.

— Tocmai am citit declarația de presă cu privire la Jason Tyler, domnule. N-ați pomenit de scheletul pe care l-am descoperit.

— N-am vrut să complic lucrurile în acțiunea contra lui Tyler, plus că, pe baza a ceea ce ai descoperit, pare să fie un caz vechi. N-are nimic de-a face cu el. Partea frumoasă e că nu e problema noastră. Cazul a fost dat pe mâna uneia dintre echipele de la Omoruri.

Își trase haina pe el și se îndreptă spre fișetul de lângă ușă, pe care fusese fixată cu scotch o oglinjoară de mână, și începu să-și pieptene claia de păr roșcat și zburlit.

Erika știa că spusele lui nu erau o dovadă de cruzime, ci de realism.

— Vii să bem ceva deci? o întrebă, întorcându-se spre ea.

— Nu, mulțumesc, sunt frântă. Cred c-o să mă duc acasă.

— Hm. Ai făcut treabă bună, o feliță bătând-o pe umăr, în timp ce ieșeau pe ușă.

Erika se întoarse în apartamentul ei din Forest Hill și făcu un duș. Când ieși din baie înfășurată în prosop, era după-amiază deja și vremea era mohorâtă — pe fereastra care dădea spre peticul ei de grădină se vedea o perdea de ceață. Trase draperiile peste geam, dădu drumul la televizor și se instală la loc pe canapea.

În orele următoare, scheletul micuț îi bătui visele, re trăia momentul când desfăcuse ultimul strat de plastic și văzuse craniul de care atârnav suvițele lungi de păr... curelușa înfășurată în jurul șirei spinării...

O trezi țârâitul telefonului.

— Bună, Erika! Isaac la telefon, spuse o voce rafinată de bărbat. Ești ocupată?

De când se mutase la Londra, cu doi ani și jumătate în urmă, medicul legist Isaac Strong îi devenise coleg și prieten de nădejde.

— Nu. Mă uit la un film.

Se frecă la ochi și imaginea de pe ecran îi apără limpede.

— Sarah Jessica Parker și Bette Midler zboară călare pe măhuri, urmărite de o altă vrăjitoare călare pe aspirator.

— Ah, Hocus Pocus. Nu-mi vine să cred c-a venit din nou Halloweenul.

— E primul Halloween pe care-l petrec în Forest Hill. Cred c-o să fiu asaltată de copii, cu „ne dați ori nu ne dați“, din cauză că stau la parter, spuse Erika, trăgându-și prosopul de pe cap cu mâna liberă și descoperind că părul îi era aproape uscat.

Isaac făcu o pauză.

— Nu e un telefon de curtoazie. E legat de scheletul pe care l-ai descoperit vineri în cariera din Hayes.

Erika încremeni cu prosopul în mână.

— Ce-i cu el?

— Am fost chemat pentru o autopsie de urgență sâmbătă dimineață și, după ce am terminat cu asta, am dat de schelet și de numele tău pe documente, așa că mi-am aruncat un ochi.

— Credeam că una dintre echipele de la Omoruri se ocupă de caz?

— Da, și am discutat cu ei, dar acum nu-mi mai răspunde nimeni la telefon. M-am gândit că tu o să-mi răspunzi și că te-ar interesa să afli ce-am descoperit.

— Mă interesează. Ce poți să-mi spui?

— Sunt la morga din Penge. În cât timp poți ajunge?

— Am pornit deja, îi spuse Erika, lăsând prosopul din mână și dând fuga să se îmbrace.

5

Pașii Erikăi reverberau pe pardoseala de piatră a culoarului lung de la morgă care ducea la sala de autopsie. Ajunse la ușa din capătul culoarului, unde o cameră video fixată sus pe perete se întoarse zumzăind spre ea, ca și cum o saluta. Cu un bâzâit, ușa grea de metal se deschise și Erika intră.

Înăuntru era răcoare și nu pătrundea deloc lumina naturală. Un perete era acoperit de lăzi frigorifice din oțel inoxidabil, iar în centrul încăperii se aflau patru mese de autopsie, care luceau în lumina fluorescentă. Masa aflată chiar lângă ușa era acoperită cu un cearșaf albastru și pe acesta se afla micul schelet reconstituit — părea intact, dar oasele căpătaseră o nuanță cafeniu-închis.

Dr. Isaac Strong era cu spatele la Erika și, când o auzi intrând, se îndreptă de spate și se întoarse spre ea. Era înalt și slab și purta un halat albastru, o mască chirurgicală și o bonetă albastră. Asistenta lui, o tânără chinezoaică, își vedea de treabă în liniște, cu un aer respectuos, luând la mână o serie de pungi cu probe aflate pe un banc de lucru în spatele mesei de autopsie. Se auzi pârâitul mănușilor de latex când ea luă în mână o punguță în care se afla o șuviță de păr și confruntă eticheta cu lista din cealaltă mână.

— Bună, Erika! o salută Isaac.

— Mulțumesc că m-ai sunat, îi răspunse Erika, uitându-se la scheletul aflat dincolo de el.

În încăpere plutea un miros neplăcut: apă stătută, carne în descompunere și un iz apăsător de măduvă. Își întoarse din nou privirea spre chipul palid al lui Isaac, pe care se citea oboseala. Bărbatul își trase masca de pe față, ridică din sprâncenele pensate imaculat și îi zâmbi, ieșindu-și din rolul oficial. La rândul ei, Erika schiță un zâmbet fugar. Nu-l mai văzuse de câteva săptămâni. Îi lega o prietenie puternică, dar în prezența morții și în acest context oficial se comportau ca niște profesioniști. Înclinară din cap, revenind la rolurile de medic legist și inspector-șef.

— Conform protocolului, a trebuit să-l contactez pe ofițerul care coordonează Echipa de Investigații Omoruri și Echipa de Investigații Specializate de la Scotland Yard, dar m-am gândit că ai vrea să afli ce am descoperit.

— Ai luat legătura cu Echipa de Investigații Specializate? Asta înseamnă că ai reușit să identifici victima? îl întreabă Erika.

Isaac ridică mâna ca s-o întrerupă.

— Hai s-o iau cu începutul.

Se apropie de masa de autopsie, de unde te izbea contrastul dintre stratul de mizerie care acoperea scheletul și cearșaful steril imaculat pe care era aranjat cu grijă.

— Ți-o prezint pe Lan, noua mea asistentă, îi spuse, arătând spre tânăra elegantă.

Lan se întoarse spre ea, deasupra măștii i se vedeau doar ochii, și înclină din cap.

— Bun. După cum vezi, craniul este intact, nicio urmă de fractură sau abraziune, continuă Isaac, ridicând ușurel involburarea zburlită de păr aspru, șaten, și trăgând-o la o parte, dezvelind craniul neted. Îi lipsește un dinte, incisivul central superior din stânga, adăugă, lăsându-și mâna înmănușată spre dinții gălbui-cafenii de sus. Și trei dintre coastele superioare din stânga, aflate în apropierea inimii, sunt rupte.

Duse mâna spre fragmentele din cele trei coaste.

— Cadavrul a fost înfășurat strâns în plastic, astfel că bună parte din schelet este intact. În mod obișnuit, în canale navigabile, lacuri și cariere părăsite, trăiesc știuci, raci de apă dulce, țipari și tot soiul de microbi și bacterii, gata să se ospăteze cu un cadavru până nu mai rămâne nimic. Plasticul a apărut scheletul de toate acestea, cu excepția microbilor minuscule, care probabil că au mistuit carnea.

Isaac veni cu o măsuță pe rotile, din oțel inoxidabil. Pe aceasta se aflau câteva obiecte personale descoperite asupra scheletului, puse în pungi pentru probe.

— Am descoperit resturi dintr-un articol de îmbrăcăminte de lână și un șir de nasturi care sugerează că a fost un jersey, spuse, ridicând una dintre pungi spre a-i arăta niște resturi zdrențuite de material cafeniu, rearanjate într-o formă nelămurită.

Lăasă punga din mână și ridică o alta.

— Mai e și o curea făcută dintr-o combinație de materiale sintetice — îți dai seama că s-a dus culoarea, dar catarama a rămas închisă.

Erika realizează cât de firavă trebuie să fi fost talia de care atârnamea acea curea.

— Și am mai găsit o bucățică de nailon, încă prinsă în păr — cred că-a fost o panglică...

Se întrerupse când puse mâna pe punga cea mai mică, în care se afla o şuviță de păr șaten, aspru, de care era legată o fâșie subțire și murdară de material.

Erika rămase tăcută o clipă, măsurând totul din priviri. Scheletul, mic și vulnerabil, îi înfrunta privirea cu găvanele goale.

— Am avut o curea exact la fel când aveam 8 ani. Sunt obiectele personale ale unei fetițe?

— Da, încuviință Isaac cu o voce moale.

— Ai idee ce vârstă avea?

Erika se uită la el, așteptându-se să i-o rețeze scurt și să-i dea răspunsul lui obișnuit, acid, că e prea devreme să se pronunțe.

— Cred că scheletul îi aparține unei fetițe de 7 ani pe care o chema Jessica Collins.

Erika se uită de la Isaac la Lan, amuțind pe moment.

— Poftim? De unde știi?

— Poate fi foarte dificil să determini sexul unui schelet, mai ales dacă decesul a survenit înaintea pubertății. Resturile de haine l-au convins pe ofițerul care coordonează Echipa de Investigații Omoruri să nu mai stea pe gânduri și a solicitat dosarele tuturor fetelor cu vârste cuprinse între 6 și 10 ani date dispărute în ultimii 25 de ani. Ne-am concentrat pe cazurile din zona South London și din zonele limitrofe ale comitatului Kent. Evident, în fiecare zi apar cazuri cu copii dați dispăruți, dar, din fericire, pe majoritatea îi găsim. Când am primit lista de nume, s-au solicitat fișele dentare, care au fost studiate de un odontolog criminalist. Dantura corespunde fișei unei fete care a fost dată dispărută în august 1990. O chema Jessica Collins.

Lan se îndreaptă spre bancul de lucru și reveni cu un dosar. Isaac i-l luă din mână și scoase de-acolo o radiografie, ținând-o în lumină.

— Radiografia ne-a fost transmisă odată cu raportul odontologului criminalist. Nu mai am casetă pentru radiologie — mi-a crăpat cea veche și aștept becuri noi, îi spuse abătut. Unul dintre riscurile trecerii la radiografiile digitale... Radiografia corespunde unei fișe dentare din iulie 1989. Jessica Collins juca o partidă de crochet în grădină și mingea a lovit-o în maxilar. Dacă reușești să vezi ceva aici, nu și-a rupt nimic, dar radiografia ne arată că dinții din față sunt crestați și s-au strâmbat un pic, iar cei de jos nu sunt nici ei uniformi. Corespund perfect!

Se uitară din nou la schelet — dinții de sus, maronii și strâmbi, și maxilarul aflat alături, care le dezvăluiau identitatea victimei.

— În timpul autopsiei am reușit să extrag o probă de măduvă și o vom trimite în curând să fie analizată, dar e doar pentru mai multă siguranță. Pot confirma că scheletul îi aparține Jessicăi Collins.

Se lăsă tăcerea.

Erika își trecu mâna prin păr.

— Ai idee care e cauza decesului?

— Am descoperit trei coaste rupte pe partea stângă, fracturi închise, ceea ce ar putea sugera o leziune produsă de un corp contondent în zona inimii sau plămânilor. Nu există urme sau abraziuni la nivelul osului, ceea ce ne-ar fi indicat că rana a fost provocată de un cuțit sau de un obiect ascuțit. Am descoperit și că-i lipsește incisivul superior din stânga, dar nu s-a rupt. I s-a desprins cu totul din maxilar, dar nu pot confirma cum l-a pierdut. Nu e ceva neuzit ca un copil de 7 ani să rămână fără un dinte de lapte.

— Deci răspunsul e „nu“?

— Exact. Dar, în combinație cu faptul că trupul fetei a fost înfășurat în plastic, cu greutate care să-l tragă la fund, trebuie să luăm în considerare ipoteza unei crime.

— Desigur.

— Când ai venit în Marea Britanie, în ce an? o întrebă Isaac.

— În septembrie 1990.

— Mai ții minte cazul Jessica Collins?

Erika rămase tăcută o clipă, trecându-și în revistă amintirile din perioada când se mutase din Slovacia în Marea Britanie, la vârsta de 18 ani, pentru a lucra ca au pair la o familie din Manchester care avea doi copii mici.

— Nu știu. Nu vorbeam prea bine engleza și am trăit un șoc cultural. În primele câteva luni îmi vedeam de treabă în casa lor și nu ieșeam din camera mea, nu aveam televizor...

Se întrerupse când își dădu seama că asistenta lui Isaac o studia cu atenție.

— Nu, nu cunosc cazul.

— Jessica Collins a dispărut în după-amiaza zilei de 7 august 1990. A plecat de-acasă la petrecerea de aniversare a prietenei ei care locuia pe aceeași

stradă. N-a mai ajuns la petrecere. N-au reușit niciodată s-o găsească. Parcă s-ar fi evaporat. Cazul a făcut mare vâlvă în presă, îi explică Isaac.

Mai scoase o hârtie din dosar. Era fotografia unei fete blonde cu un zâmbet larg. Purta o rochie roz de ocazie cu o curelușă asortată, un jersey albastru și sandale albe cu un imprimeu floral, multicolor. Era pozată în fața unei uși din lemn de culoare închisă, în ceea ce părea să fie camera de zi.

Ceva legat de zâmbetul ei larg din poză, cu dinții de jos strâmbi, pe care îi recunoștea în maxilarul care zăcea pe masa de autopsie, îi stârni Erikăi o exclamație de șoc.

— Da, îmi amintesc, spuse cu voce moale, recunoscând fotografia care apăruse în toate ziarele, ca ilustrație la știre.

— Și, în momentul de față, noi trei suntem singurele persoane din lume care știm ce a pățit, spuse Lan, făcându-se auzită pentru prima dată.

6

Începu să se întunece, în timp ce Erika se întorcea la apartamentul ei, venind de la morga din Penge. Traficul nu era aglomerat. Pe măsură ce lumina scădea, ceața joasă se învâртеjea, alcătuiind o boltă între șirurile de case și magazinele aflate de o parte și de alta a străzii. O cuprinse o mâhnire și mai profundă. În decursul carierei ei avusese de-a face cu multe cazuri, dar, inevitabil, unele dintre ele o afectau. Jessica murise la vârsta de 7 ani.

Erika rămăsese însărcinată, fără să-și fi propus, spre sfârșitul lui 2008. Se certase cu soțul ei, Mark, pe tema asta — el voia ca Erika să păstreze copilul, însă ea n-a vrut și a făcut un avort. Mark nu-i dăduse binecuvântarea, dar îi spusese că o va sprijini, indiferent ce decizie va lua. Făcuse avort la începutul sarcinii, dar fusese convinsă că era fată. Dacă ar fi păstrat sarcina, fetița ar fi avut 7 ani acum.

Gonea pe străzile sumbre și terne, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz. Anul de după avort fusese unul greu — ea oscilase între ușurare și dezgust. Se învinovățise și îl învinovățise pe Mark că nu-i ținuse piept. Un copil ar fi schimbat atât de multe lucruri în viața ei! Mark se oferise să stea el acasă cu copilul. Dacă ar fi renunțat la postul lui ca să aibă grijă de copil, n-ar mai fi fost la lucru în ziua aceea fatidică în care fusese împușcat.

Erika plângea în hohote, cu sughițuri, și, chiar când luă o mână de pe volan să-și șteargă lacrimile, o femeie cu un copil mic de mână țâșni din spatele șirului de mașini parcate lângă bordură, gata să traverseze. Erika călcă pedala de frână la timp și mașina se opri cu scârțâit de frâne.

Femeia era tânără și purta o geacă roz, stil pilot. Se scuza prin semne și-l trase de braț pe băiețel, care se costumase în schelet de Halloween. Puștiul își întoarse capșorul și o fețișoară de schelet apăru în lumina farurilor. Erika închise strâns ochii și, când îi deschise, dispăruseră.

Când ajunse acasă, dădu drumul la căldură și, cu haina pe ea, își făcu o cafea mare și apoi se instală pe canapea cu laptopul. Deschise direct pagina de Google și tastă „Jessica Collins fetița dispărută“. Îi apărură o pagină întreagă de linkuri și dădu clic pe primul: un articol de pe Wikipedia.

Jessica Marie Collins (data nașterii: 11 aprilie 1983) a dispărut în după-amiaza zilei de 7 august 1990, la scurt timp după ce plecase din casa părinților ei, aflată pe Avondale Road, în Hayes, Kent, pentru a merge la petrecerea de aniversare a unei prietene de la școală.

În după-amiaza zilei de 7 august, la 13:45, Jessica a plecat singură din Avondale Road nr. 7 pentru a merge pe jos până la o casă din apropiere, pe Avondale Road nr. 27, unde avea loc petrecerea de aniversare a prietenei ei. Nu a mai ajuns la destinație. S-a dat alarma abia la ora 16:30, când părinții ei, Martin și Marianne Collins, au venit s-o ia de la petrecere.

Dispariția a stârnit rapid atenția presei britanice.

Pe 25 august 1990, Trevor Marksman, în vârstă de 33 de ani, a fost arestat de poliție și interogat, dar a fost eliberat patru zile mai târziu, fără a fi pus sub acuzare. Ancheta polițiștilor a continuat în 1991 și în 1992. Spre sfârșitul lui 1993, eforturile de investigare a dispariției s-au diminuat. Nu a mai fost arestată nicio altă persoană și cazul rămâne deschis. Cadavrul Jessicai Collins nu a fost descoperit nici în ziua de azi, iar cazul nu a fost rezolvat.

Erika verifică poziția carierei din Hayes pe Google Earth. Era doar la vreo trei kilometri distanță de Avondale Road, locul din care dispăruse Jessica.

„De bună seamă, trebuie să fi avut loc operațiuni de căutare în carieră când a dispărut Jessica.“ — își spuse Erika.

Dădu o căutare de fotografii pe Google și descoperi o imagine cu apelul lansat de Poliția Metropolitană în august 1990. Părinții Jessicai erau așezați la pupitrul obișnuit la conferința de presă, palizi și trași la față, încadrați de polițiști.

„26 de ani“, reflectă Erika.

Închise ochii — o imagine îi străfulgeră prin minte. Un craniu și găvanele ochilor, maxilarul căscat larg.

Se ridică să-și mai facă o cafea, când îi sună telefonul. Era subcomisarul Yale.

— Scuze că te deranjez la ora asta, Erika, dar tocmai am avut o discuție foarte interesantă pe baza declarației preliminare a lui Jason Tyler. Ne-a făcut o ofertă, e dispus să identifice patru dintre complicii săi și să ne predea corespondența și copii ale transferurilor bancare.

— La cum puneți problema, ai zice că vrea să cumpere o casă de la noi.

— Știi cum stau lucrurile, Erika. Putem să înaintăm cazul către Agenția de Urmărire Penală știind c-o să obținem un rezultat și cel mai probabil o condamnare. E un rezultat de care ar trebui să fii mândră.

— Mulțumesc, domnule. Dar nu mă simt mândră la gândul că Tyler ar putea obține o sentință redusă.

— Dar tot va face închisoare.

— Și ce-o să se întâmple când va fi eliberat? O să fondeze o companie care face lumânări? O să revină la traficul de droguri.

— Erika, ce-i cu atitudinea asta? Țasta e rezultatul pe care ni-l doream. E scos din joc — o să ajungem și la complicii lui, o să blocăm traficul pe această filieră.

— Ce-o să se întâmple cu soția și cu copiii lui?

— Vor depune mărturie, probabil prin videoconferință, și apoi vor primi o nouă identitate.

— Soția lui are o mamă în vârstă și două mătuși.

— E foarte trist, Erika, dar trebuie să fi știut care e treaba când s-a luat cu Jason Tyler. Sau și-a imaginat că toți banii care intrau în casa lor de fițe proveneau de la o companie care face lumânări?

— Aveți dreptate, domnule. Scuze.

— E-n regulă.

Erika făcu o pauză de o clipă și parcurse din nou cu mouse-ul articolul de pe Wikipedia pe care tocmai îl citise.

— În legătură cu scheletul pe care l-am descoperit în carieră. A fost identificat. O fetiță de 7 ani pe nume Jessica Collins. A dispărut în 1990.

Yale scoase un fluierat.

— Cerule, ea e cea pe care ai găsit-o?

— Mda. Îl cunosc pe medicul legist — el m-a informat.

— Cine e nefericitul căruia i-a fost repartizat cazul?

— Nu știu, dar aș vrea să mă propun ca investigator principal.

Se lăsă tăcerea. Cuvintele îi tâșniseră de pe buze Erikăi până să-și dea seama ce spune.

— Erika, ce tot spui? Mi-ai fost repartizată în subordine ca membru al Serviciului Proiecte — în Direcția de Combatere a Crimei Organizate și Criminalității Economice și Operațiuni Speciale.

— Dar, domnule, eu am descoperit scheletul. E pe teritoriul nostru. Cazul dispariției a fost investigat inițial de o echipă din circumscripția noastră...

— Și multe s-au schimbat din anii '90, Erika. Nu ne mai ocupăm de răpiri sau de crime. Știi asta. Noi ne ocupăm de cazuri în care sunt implicați asasini plătiți, traficanți de droguri cu greutate, grupări de criminalitate organizată, inclusiv bande cu o anumită componență etnică, și trafic de armament pe scară largă...

— Și, când m-am alăturat echipei, mi-ați spus că v-am fost băgată pe gât ca mătușa pe care n-o vrea nimeni drept oaspete de Crăciun!

— N-am folosit chiar formularea asta, Erika, dar acum ești un membru important al echipei.

— Domnule, pot să rezolv acest caz. Știți că am experiență în rezolvarea unor cazuri complicate. Am abilități aparte care s-ar dovedi utile în investigarea unui caz atât de vechi...

— Și totuși, după atâția ani, ai rămas tot la gradul de inspector-șef. Te-ai gândit vreodată de ce oare?

Erika nu-i răspunse.

— N-am vrut să sune așa, scuze. Dar răspunsul rămâne „nu“.

Cu puțin înainte de ora 9 seara, Erika își parcă mașina și traversă, îndreptându-se spre casa chestorului Marsh. Locuia aproape de ea, dar într-o zonă elegantă, cu case scumpe, din South London, în apropiere de Hilly Fields Park. De la fereastră se vedeau contururile clădirilor emblematice din Londra, scânteind pe întuneric. Pâlcuri de copii mici în costume de Halloween mișunau pe stradă cu părinții, iar chicotelile și sporovăiala lor reverberau în jur când Erika deschise poarta casei lui Marsh și bătu în ușă cu inelul greu de fier. Până acum vreo două luni, Paul Marsh fusese șeful Erikăi la secția din Lewisham Row și apoi ea plecase, fiind în dizgrație. Încă reflecta ce să-i spună, când soția lui, Marcie, apărură la poartă cu fetițele lor gemene, Rebecca și Sophia. Erau îmbrăcate în costume identice de prințese-zâne și fiecare ducea în brațe un dovleac mic de plastic încărcat cu dulciuri. Marcie purta colanți negri, o geacă strâmtă de piele și urechi ascuțite și era machiată astfel încât să semene a pisică. Fără să știe de ce, Erika se simți agasată de costumația ei.

— Erika, ce cauți aici? o întrebă Marcie.

Cele două fetițe brunete o priviră și ele. Să fi avut 5 sau 6 ani? Erika nu mai ținea minte.

— Iartă-mă, Marcie. Știu că nu-ți place când fac vizite la domiciliu, dar chiar e vorba de ceva foarte important. Trebuie doar să discut ceva cu Paul... Nu-mi răspunde la telefon.

— Ai încercat pe numărul de la secție? o întrebă Marcie, strecurându-se pe lângă ea ca să ajungă la ușă.

Erika se trase înapoi.

— Nu-mi răspunde nici acolo.

— Păi, nu-i acasă.

— Ne dați sau nu ne dați? exclamă una dintre fete, ridicând doveleacul.

— Ne dați sau nu ne dați? Avem voie să stăm până mai târziu în noaptea asta! zberă și cealaltă, zburând din cale doveleacul soră-sii cu al ei.

Marcie descuiase ușa și se uită în urmă la fete.

— Oh, vai de mine. N-am dulciuri la mine, se scuză Erika, scotocindu-se prin buzunare. Dar uitați ceva cu care să vă mai luați ceva dulce!

Scoase două bancnote de cinci lire și puse câte una în fiecare doveleac. Fetele se uitară de la Erika la Marcie, neștiind dacă au voie să le ia sau nu.

— Vai, ce drăguț din partea Erikăi, nu? Mulțumiți-i, fetelor! le îndemnă Marcie, cu o expresie care-i contrazicea spusele.

— Mulțumim, Erika, se entuziasmară amândouă.

Erau adorabile, iar Erika le zâmbi la rândul ei.

— Să nu uitați să vă spălați pe dinți după atâtea dulciuri.

Fetele încuviințară cu un aer solemn. Erika își întoarse din nou atenția spre Marcie.

— Îmi pare rău. Chiar trebuie să vorbesc cu Paul. Știi cumva pe unde o fi?

— Stai un pic...

Marcie le zori pe cele două prințese să intre în casă, spunându-le să se pregătească de culcare. Fetițele îi făcură cu mâna Erikăi și se făcură nevăzute, în timp ce Marcie închidea ușa după ele.

— Nu ți-a spus?

— Ce să-mi spună? o întrebă Erika, surprinsă.

— Ne-am despărțit. S-a mutat de-acasă acum trei săptămâni.

Marcie își încrucișă brațele la piept și Erika observă coada lungă, neagră, care îi atârna de turul colanților. Se legăna în bătaia vântului.

— Nu. Îmi pare rău. Chiar n-am știut... Nu mai lucrăm împreună.

— Unde lucrezi acum?

— În Bromley.

— Mie nu-mi spune niciodată nimic.

— Deci unde e?

— Deocamdată stă în apartamentul de pe Foxberry Road, până găsim o soluție...

Rămaseră tăcute pentru o clipă, privindu-se. Erika nu reușea s-o ia în serios pe Marcie în costumație de pisică. O rafală de vânt rece dădu roată casei. Fetele țipau, la etaj.

— Trebuie să plec, Erika.

— Îmi pare sincer rău, Marcie.

— Oare? o întrebă Marcie apăsât.

— De ce nu mi-ar părea?

— Ne mai vedem.

Marcie intră în casă, cu un fluturat din coadă, și închise ușa de la intrare.

Erika se întoarse la mașină, uitându-se în urmă spre casa arătoasă. La etaj se aprindeau luminile.

— Ce-ai făcut, Paul, dobitocule? exclamă, în timp ce urca în mașină.

8

Casa de pe Foxberry Road nr. 85 se profila amenințătoare în față, când se opri în dreptul ei. Era la capătul unui lung șir de case lipite, cu două etaje, care începea de lângă gara din Brockley.

Erika se chiorî spre fereastra de la ultimul etaj. Cu doi ani în urmă, locuise cu chirie în apartamentul lui Marsh de la etaj și petrecuse acolo o iarnă lungă și geroasă. Pe lângă șocul adaptării la un oraș nou și însingurarea pe care i-o trezea apartamentul sumar mobilat, un intrus cu fața acoperită de o mască pătrunsese în casă și fusese cât pe-acți s-o omoare.

— Să știi că ai putea scăpa de multe dureri de cap dacă ai răspunde la telefon, îi spuse lui Marsh când acesta coborî să-i deschidă.

Era îmbrăcat în pantaloni de pijama ecosez și un tricou decolorat cu Homer Simpson. Părea epuizat, iar părul lui blond-roșcovan părea să i se fi rărit în creștet.

— Salutare și ție. Ai venit în interes de serviciu sau mi-ai adus ceva de băut?

— Da și nu.

Marsh își dădu ochii peste cap.

— Ar fi cazul să intri.

Apartamentul mic nu se schimbase prea mult în cele 18 luni cât trecuseră de la mutarea ei. Domnea o atmosferă elegant glacială, indusă de mobila standard de la IKEA. Erika își feri privirea dinspre ușa deschisă de la baie când străbătu holul în drum spre camera de zi. Pe-acolo se cățăraseră intrusul mascat, pe peretele exterior al clădirii, trăsese un pumn în ventilatorul de aerisire și deschisese geamul. În noaptea aceea fusese cât pe-acți să moară sugrumată de intrus. O salvase doar apariția colegii ei, inspectorul Moss. Se

gândi fără să vrea la Moss — ducea dorul colaborării cu ea și cu ceilalți colegi din Serviciul de Investigații Omoruri de la Lewisham Row.

Treaba asta nu făcu decât să-i întărească hotărârea, când Marsh îi făcu semn să ia loc pe canapeaua mică. Marsh își deschise telefonul, apoi se îndreptă spre chiuvetă ca să spele cele câteva cești murdare lăsate maldăr acolo.

— Vineri noapte am recuperat heroină în valoare de patru milioane de lire de pe fundul lacului din cariera Hayes. Avem dovezi că îi aparține lui...

— Lui Jason Tyler. Da, am văzut, și la doar câteva luni după ce ai început să lucrezi acolo. Bravo!

— Mulțumesc. Echipa de scafandri a descoperit și un schelet pe jumătate îngropat în aluviunile de pe fundul lacului. Acesta nu are legătură cu cazul Tyler...

Erika îi făcu un rezumat a ceea ce aflase până acum.

— Doamne sfinte! Ai găsit-o pe Jessica Collins?

Erika încuviință.

— Intuiesc că o să intri direct în miezul problemei, continuă Marsh, deschizând frigiderul mic și scoțând o cutie de lapte.

— Da. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau să fiu investigator principal în cazul Jessica Collins.

Marsh rămase încremenit, cu laptele în mână, apoi desfăcu încet cutia și începu să toarne în două căni.

— Ai vorbit cu superiorul tău?

— Da.

— Te-a refuzat. Nu-i așa?

Erika încuviință.

— Paul. Ar fi trebuit s-o vezi, să vezi scheletul. Pare atât de mic și de vulnerabil, are trei coaste rupte. Probabil c-au înfășurat-o în plastic și au aruncat-o în apă. Nu știm dacă nu cumva mai trăia când s-a dus la fund. Cel care a ucis-o e încă în libertate.

Marsh turnă apă fierbinte într-un mic ceainic.

— Știu că au repartizat cazul cuiva de la Omoruri, dar ancheta încă n-a început. E în circumscripția mea.

— Dar, cu toate tăierile, probabil că subcomisarul are nevoie de fiecare om.

— Toate departamentele au nevoie de fiecare om, dar cazul trebuie repartizat undeva. Avem resursele și personalul necesar la Bromley. Eu sunt ofițerul de poliție care a descoperit cadavrul. Nu e câtuși de puțin un abuz. Tu ești chestor acum. Ai autoritatea să aprobi asta.

Marsh puse laptele la loc în frigider.

— Chestorul-șef Oakley tocmai s-a pensionat anticipat, știi? Încă n-am aceeași relație cu persoana care l-a înlocuit.

— Cine l-a înlocuit?

— Abia mâine-dimineață se va face anunțul oficial.

— Zău așa, mie poți să-mi spui. Nu o să mă duc să-l hărțuiesc...

Marsh ridică din sprânceană.

— Promit că n-o să mă duc să-l hărțuiesc!

— Să o hărțuiești. Camilla Brace-Cosworthy este noul chestor-șef.

Marsh amestecă frunzele de ceai în ceainic, apoi turnă în cești, adăugând:

— Erika, expresia ta e foarte grăitoare.

— Cred că pot să ghicesc. Absolventă de Oxford?

— Cambridge. A intrat în poliție în programul de promovare accelerată.

— Deci n-are aproape deloc experiență pe teren?

— Nu mai ține de asta acum.

— Cum adică? Există polițiști care muncesc zi de zi pe teren, care strâng mizeria și rezolvă problemele. Din nou au numit într-o funcție de conducere pe cineva a cărui experiență de viață se reduce la sfera restrânsă a celor care merg la școli particulare și își petrec vacanțele în comitatele din jurul Londrei.

— Ești nedreaptă. N-o cunoști.

Marsh îi întinse cana cu ceai, adăugând:

— Și ai un dinte împotriva celor ca ea.

— Și ce?

— Și mă distrează tiradele tale. Sunt foarte distractive când nu sunt eu ținta, comentă Marsh rânjind.

— Uite ce e, Paul. Știu că fac tâmpenii. Știu c-aș fi putut să ajung subcomisar până acum, dacă nu m-aș purta așa prosteste uneori — la naiba, aș fi putut să fiu chiar comisar-șef...

— Să nu exagerăm.

— Mi-am învățat lecția. Te rog, poți să-mi pui o vorbă bună unde trebuie și să mă ajuți să fiu repartizată investigator principal în cazul Jessica Collins? Știu că pot să-l prind pe nemernicul care a făcut asta. Oricine ar fi, e încă în libertate și, după atâția ani, își închipuie că a scăpat basma curată. Dar o să-i dau de urmă.

Marsh se așează lângă ea pe canapea și luă o gură de ceai.

— Ai auzit ce-a pățit persoana care a coordonat ancheta în cazul dispariției? Inspectorul principal Amanda Baker? I s-a retras cazul.

— Mie mi s-au retras trei cazuri majore și apoi m-am luptat până le-am rezolvat.

— Amanda nu era ca tine. Mă rog, era, era o polițistă excelentă, dar n-avea forța necesară... aici, îi explică, bătându-și ușurel fruntea. A fost una dintre primele femei care au ajuns inspector principal în Poliția Metropolitană și prima căreia să i se repartizeze un caz atât de important. A fost supusă la multe presiuni din partea colegilor, a superiorilor din Poliție și a presei. Erau foarte circumspecți legat de cum ajunsese o femeie investigator principal.

— Și cum ajunsese?

— Superiorii ei încercau să reducă răul deja produs. S-au făcut o grămadă de greșeli în primele zile de după dispariția Jessicai — poliția avea multe explicații de dat. Faptul că ancheta a fost încredințată unui inspector-șef femeie era menit să distragă atenția de la asta, să pună poliția într-o lumină bună.

— Dar superiorii ei o credeau în stare să rezolve cazul?

— Da, dar nu erau la curent cu faptul că, vreme de câteva luni, până să preia cazul, mersese la terapie.

— De ce?

— Pe-atunci, la sfârșitul anilor '80, se înțelegea de la sine că, dacă erai femeie în poliție, ți se repartizau cazurile de viol. Amanda preleva probele de la locul faptei și le ajuta pe victime de-a lungul întregului proces cumplit. Singura problemă e că nu știa cum să se desprindă, cum să-și separe munca de viața personală. Păstra legătura cu victimele săptămâni, luni, chiar și ani buni după. A salvat multe femei aflate pe buza prăpastiei. Treaba asta a afectat-o și nimeni nu era preocupat de starea ei. Amanda tocmai se pregătea să intre în concediu medical când a fost anunțată că urma să coordoneze ancheta în cazul Jessica Collins. Cazul a devenit din ce în ce mai complex, iar piste și probe nu păreau să ducă nicăieri. Jessica Collins părea să fi dispărut în neant. În cele din urmă, Amanda a clacat din

cauza atâtor presiuni. Căzul ăsta e un măr otrăvit, Erika. E mai bine să nu fii implicată, crede-mă!

— Mă cunoști. Eu nu cedez presiunilor nimănui, îi spuse Erika încet. O să clachez însă, dacă o să-mi petrec următorii câțiva ani dându-mă peste cap să arestez traficanți de droguri, doar ca să văd cum alții le iau locul.

Rămaseră un răstimp în tăcere, bându-și ceaiul.

— Paul, te rog. E vorba de o fetiță de 7 ani care a fost răpită de pe stradă. Dumnezeu știe ce a pățit, ce i-au făcut. Și apoi a fost aruncată pe fundul unui lac, într-o carieră, unde a zăcut 26 de ani. Închipuie-ți cum ar fi dacă i-ar face cineva asta Sophiei sau Rebeccăi...

— Nu! Erika, nu le implica pe fetele mele în treaba asta! o avertiză Marsh.

— Jessica era și ea fata cuiva... Depinde de tine.

Marsh se frecă la ochi, se ridică și se îndreptă spre geam.

— Pot să pun o vorbă bună, dar doar atât. Nu pot să-ți promit nimic.

— Mulțumesc. Dar, dacă te întreabă subcomisarul Yale, n-am trecut pe-aici, n-am avut această discuție.

— N-ai de gând să mă întrebi care-i treaba cu Marcie? o întreabă după o pauză.

— Nu. M-am gândit că, dacă ai vrea să vorbești despre asta, ai face-o.

Marsh se rezemă de perete, cu un aer abătut.

— Mulțumesc. Încercăm să găsim o soluție. Am făcut o pauză.

Erika ridică din sprânceană.

— E formularea ei, nu a mea. Vrea să „facem o pauză“ cât timp se lămurește...

I se frânse vocea și nu-și duse la capăt propoziția.

— A cunoscut pe altcineva.

— Te-a înșelat? întrebă Erika surprinsă.

— Da. Cu un tip pe care l-a cunoscut la un curs de-al ei de pictură. Are 29 de ani. Merge la sală. Cum aș putea să...?

— Paul. Marcie te iubește. Nu te da bătut, amintește-i că te iubește.

— Ai crezut că eu am înșelat-o? o întrebă brusc. Ai crezut că eu sunt cel care a avut o aventură?

— Da.

Marsh părea jignit.

— Zău așa, Paul. Știi ce vreau să spun. Deții o poziție de autoritate. Sunt destule fete tinere și atrăgătoare care lucrează ca personal auxiliar la secție, iar genul de putere pe care o deții tu e un afrodisiac foarte eficient.

— Este? o întrebă Marsh, studiind-o.

— Puterea... pentru unele femei, este un afrodisiac. Doar știi asta, nu?

El încuviință.

— Mai vrei un ceai sau ceva mai tare?

— Nu. Ar fi cazul să mă urnesc.

— Dacă vrei, poți să rămâi, îi spuse Marsh cu o voce moale.

— Poftim? Stau la doi pași de-aici...

— Voiam să spun doar că e târziu și...

— Nu, Paul. N-am de gând să rămân, îi spuse Erika, ridicându-se și luându-și haina de pe spătarul canapelei.

— Ai putea să te porți mai politicos!

— Ai doi copii mici. Și faptul că Marcie s-a hotărât să calce strâmb nu înseamnă c-ar trebui să faci și tu același lucru.

Marsh se făcuse roșu de furie.

— Nu asta am vrut să spun! Voiam să spun doar c-ai putea să dormi pe canapea.

— Știu ce-ai vrut să spui. Canapeaua asta n-are nici un metru jumate și apartamentul ăsta are un singur dormitor...

— Mama naibii! începu să zbiere Marsh. A fost genul de ofertă pe care i-o faci din amabilitate unui prieten...

— Nu sunt bătută în cap, Paul.

— Ba da. Ești bătută în cap, la naiba! Cum poate un om să fie așa de deștept pe plan profesional și așa de bătut în cap când vine vorba de viață?

Erika se ridică, își luă haina și ieși din apartament. Coborî ca vijelia pe scări și ieși pe ușa clădirii, trântind-o în urma ei. Ajunsă la mașină, căută pe băjbâite în buzunar cheile care se agățaseră în căptușeală.

— Băga-mi-aș! exclamă, trăgând de ele. Băga-mi-aș, băga-mi-aș!

Reuși să le smulgă din buzunar, cu tot cu căptușeală, descuie și se urcă în mașină. Izbi cu palma în volan și-și lăsă capul pe tetieră.

— Aș fi putut să reacționez mult mai bine. Probabil, chiar sunt bătută în cap, murmură.

În dimineața zilei de marți, când ajunse la secția din Bromley, Erika dădu nas în nas cu subcomisarul Yale, la parter, tocmai când acesta ieșea din toaleta bărbaților cu un exemplar din The Observer sub braț.

— Erika, putem să discutăm un pic?

Ea încuviință și se îndreptară amândoi spre biroul lui. Yale închise ușa și dădu roată biroului, trăgându-și cămașa peste burta care începea să se rotunjească. Îi făcu semn să ia loc. Bătu darabana cu degetele pe birou și aranjă mai bine fotografia înrămată cu soția și cei doi băieți. Soția lui era o blondă minionă, dar băieții moșteniseră amândoi părul lui roșcovan și răzvrătit, pe care îl purtau la fel, într-o tunsoare stil Orfana Annie.

— Tocmai am primit un telefon de la noul nostru chestor-șef, îi spuse, după o pauză.

— De la Camilla Brace-Cosworthy? întrebă Erika, încercând să nu-și trădeze entuziasmul.

— Da. M-am gândit că m-a sunat să se prezinte, dar nu...

— De ce v-a sunat?

— Vrea să te cunoască.

— Pe mine? Pe bune?

Erika nu știa ce expresie să adopte. Să pară șocată? Dacă da, cât de șocată? Nu era recunoscută pentru exprimarea unei game largi de emoții. Optă pentru consternare.

— Da. Pe bune. Eu n-am ajuns să-i dau sfaturi chestorului-șef. A fost numită în postul ăsta doar de o zi și totuși vrea să te întâlnească să discutați

despre cazul Jessica Collins... Știi ceva ce eu nu știu? N-o să câștigi vreun Oscar pentru reacția ta.

— Nu, domnule, spuse, dându-și seama că era parțial adevărat.

— Sunt superiorul tău, Erika, și am vorbit deja despre asta! Ți-am spus că nu avem resursele, nici timpul să facem față unui caz vechi major, ca acesta. Evident, nu era răspunsul pe care voiai să-l auzi și acum primesc telefoane nesolicitate de la chestorul-șef.

Yale se înfuriase de-acum, se făcuse mai roșu ca de obicei la față.

— N-am abordat-o eu.

— Pe cine ai abordat?

— Pe nimeni.

Yale se rezemă de spătarul scaunului.

— Pari să ai nouă vieți, Erika. După cât s-a rugat chestorul Marsh de mine să-ți găesc un loc în echipa mea, mă gândeam eu că aveți o relație specială.

Erika se rezemă de spătar, încercând să-și păstreze calmul.

— Ne-am făcut ucenicia împreună, domnule. Am făcut muncă de teren în aceeași perioadă, era bun prieten cu răposatul meu soț. Și este însurat.

— Ei bine, chestorul Marsh va participa și el la această întâlnire. Știi treaba asta?

— Nu, nu știam, domnule. Și sper că știți că vă sunt foarte recunoscătoare pentru șansa pe care mi-ați dat-o.

El încuviință, deloc convins.

— Te așteaptă la ora 11. Trebuie să te prezinți la biroul ei de la New Scotland Yard.

Nu-i lăsa timp să răspundă, dar Erika își dădu seama că întâlnirea se încheiase când Yale îi întoarse spatele și începu să lucreze pe calculator.

— Mulțumesc, domnule.

— Și am nevoie de raportul tău final cu privire la Jason Tyler — vreau să-l am pe birou azi până la sfârșitul programului.

— Da. Mulțumesc, domnule.

Erika se ridică să plece.

— Erika, până și pisicile își epuizează viețile, până la urmă. Folosește-le cu înțelepciune pe cele care ți-au mai rămas, îi spuse Yale, uitându-se o clipă la ea înainte de a se concentra din nou la ce avea de făcut.

10

Chestorul-șef Camilla Brace-Cosworthy era așezată la birou, cu spatele drept și pusă pe treabă. Era o femeie elegantă, la vreo 50 de ani, în floarea vârstei. Purta uniforma de gală a Poliției Metropolitane, cu bluza albă și batista în carouri. Părul blond, care-i venea până la umeri, era coafat impecabil și era machiată ca și cum era gata de poză.

— Intră, Erika. Ia loc, te rog, o invită, cu un accent rafinat, accentuând acel „te rog“. Desigur, îl cunoști pe chestorul Marsh, adăugă, arătând spre el, lăsând să i se vadă unghiile date cu oja roșie.

— Da. Bună ziua, domnule! spuse Erika, așezându-se pe scaunul din fața biroului. Felicitări pentru numirea în post, doamnă!

Camilla ignoră felicitările și își puse o pereche de ochelari mari, cu rame negre, de firmă.

— Doar timpul va demonstra dacă pot fi la înălțimea așteptărilor, spuse, privind-o cu ochii măriți de ochelari. Deci cazul Jessica Collins. I-ai găsit scheletul vineri și a fost identificată oficial?

— Da, doamnă.

Erika observă că, pe birou, chestorul-șef avea un dosar și îl răsfoia.

— Ai lucrat în mai multe echipe de investigații de la Omoruri, atât la Londra, cât și la Manchester?

— Da, doamnă.

Camilla închise dosarul și își scoase ochelarii, lovindu-și ușurel dinții cu unul din brațele ramei.

— Transferul tău la Bromley a fost în mod clar o retrogradare. De ce?

— Erika a considerat că era nedreptățită, pentru că nu era folosită la capacitate, spuse Marsh.

— Exista posibilitatea avansării pe un post de subcomisar, pentru care consider c-am fost nedreptățită, îl corectă Erika. De către fostul chestor-șef, doamnă. Asta se întâmpla în perioada când am reușit să-l prind pe ucigașul din cazul „Vânătorul de noapte“, care...

— Da! A cam făcut prăpăd, exclamă Camilla.

Erika nu-și dădu seama dacă era o exclamație menită să exprime repulsie sau admirație.

— Când am auzit că n-am să fiu avansată, l-am luat la întrebări pe chestorul Marsh, care era superiorul meu direct la momentul respectiv, și am amenințat că-mi voi da demisia. Dumnealui m-a luat în serios.

Erika îi aruncă o privire lui Marsh, care se încruntase. Își dădu seama că spusele ei n-o puneau în cea mai bună lumină.

— Dar chestorul Marsh este cel care a insistat să fii numită investigator principal în cazul Jessica Collins, spuse Camilla.

— Cred că Erika încă are multe de oferit..., începu să explice Marsh.

Camilla își puse din nou ochelarii și studie dosarul.

— Ai avut o carieră inegală, Erika. Pe lângă „Vânătorul de noapte“, tu ești cea care l-a prins pe ucigașul în serie Barry Paton...

— „Strangulatorul din York“, doamnă.

— Am toate informațiile aici. „Strangulatorul din York“ a omorât opt școlărițe și ai făcut un progres remarcabil, reușind să-l identifici pe baza reflexiei lui surprinse într-o vitrină vizavi de un bancomat, preluată de o cameră CCTV.

— Da, și încă primesc mesaje de mulțumire din partea lui în fiecare an, de Crăciun și de ziua mea.

Marsh rânji, dar Camilla nu era amuzată.

— Nu ți-a mers la fel de bine cu alte cazuri. Ai fost suspendată timp de doi ani în urma unei anchete...

— S-a dovedit ulterior că n-a fost vina mea, doamnă...

— Dă-mi voie să termin. Ai fost suspendată timp de doi ani în urma unei anchete. Ai coordonat o descindere într-o casă din suburbiile Manchesterului, care s-a soldat cu moartea a cinci polițiști, între care și soțul tău.

Erika încuviință.

— Cum îți revii după așa ceva? o întreabă Camilla, studiind-o atent.

— Am făcut terapie. Aproape că nu mai știam cine sunt și m-am întrebat dacă mai vreau să rămân în poliție. Dar am revenit și rezultatele sunt în dosarul pe care îl aveți în față.

— Am nevoie de o persoană pe care pot conta la conducerea acestei anchete. Ce te face să crezi că ești persoana potrivită?

— Nu sunt polițist de carieră. Mă dedic cu totul cazurilor. E vorba de o fetiță de 7 ani care a dispărut și cineva a aruncat-o în apa aia ca și cum ar fi fost un sac de gunoi. Vreau să-l găsesc pe cel care a făcut asta. Vreau dreptate pentru Jessica. Vreau ca familia ei să poată trece peste asta și s-o poată jeli.

Erika se rezemă de spătarul scaunului, simțind că a transpirat.

— Dreptate pentru Jessica, am putea folosi sloganul ăsta, comentă Marsh.

— Nu.

Camilla îi aruncă o privire ucigătoare.

— Erika, poți să aștepți afară, te rog? Mulțumesc.

Erika ieși în anticameră și luă loc. De nenumărate ori, își închipuise că s-a ales praful de cariera ei și iat-o din nou în pragul a ceva incitant. Oare era gata să pășească pe o nouă treaptă sau pe buza unei prăpăstii? După câteva minute se auzi țârâitul telefonului secretarei și Erika fu poftită din nou în birou.

Camilla tocmai își netezea sacoul de la uniformă și își îndrepta coafura. Marsh stătea în picioare lângă biroul ei, așteptând răbdător.

— Erika, mă bucur să te anunț că aş vrea să te numesc investigator principal în cazul Jessica Collins, îi spuse.

— Mulțumesc, doamnă. Nu o să regretați această decizie.

Camilla își puse tacticos chipiul.

— Sper că nu.

Dădu roată biroului pentru a-i strânge mâna Erikăi.

— Cerule! Ești înaltă, nu glumă. Te chinui să găsești pantaloni care să-ți vină?

Pe moment, Erika rămase fără replică.

— Ăă, mă chinuiam, dar magazinele online au simplificat lucrurile...

— Chiar le-au simplificat, nu? încuviință Camilla, strângându-i zdravăn mâna cu amândouă mâinile. Bun. Ei bine, eu trebuie s-o șterg, am o ședință cu chestorul-general. Chestorul Marsh o să-ți dea toate detaliile.

— Salutări lui sir Brian, interveni Marsh.

Camilla înclină din cap și îi conduse spre ușă.

Erika și Marsh rămaseră tăcuți în lift.

— Mi s-a părut prea ușor, spuse Erika într-un final.

— Nimeni nu-și dorește cazul, de fapt, îi răspunse Marsh. Echipa de Investigații l-a pasat cu dragă inimă. Vei coordona ancheta din centrul de comandă de la secția din Bromley, eu voi monitoriza totul și o să-mi dai raportul mie.

— Cum rămâne cu subcomisarul Yale?

— N-are destule pe cap?

— Crede c-am acționat fără știrea lui.

— Păi, asta ai și făcut.

— Dar n-a fost ceva personal.

— Cu tine întotdeauna pare că e ceva personal la mijloc, Erika.

— Ce vrea să însemne asta?

Marsh pufăi.

— Nu știu niciodată ce e în capul tău. Ești directă până la a fi brutală. N-ai încredere în prea mulți oameni.

— Și?

— Și e greu să lucrezi cu cineva care are genul ăsta de abordare.

— Dacă aș deține aceeași funcție și aș fi bărbat, am mai avea această conversație într-un lift? M-ai mai întreba ce e în capul meu?

Marsh schiță o grimasă și-și feri privirea.

— Care-i treaba aici? E vorba de ce s-a întâmplat aseară?

Marsh își lăsa privirea în pământ o clipă, apoi se uită din nou la ea.

— Trebuie să-ți faci treaba, Erika, și trebuie s-o faci ca la carte.

— Da, domnule.

— O să aranjez ca toate dosarele și materialele legate de cele două anchete anterioare să fie trimise la secția din Bromley, spuse Marsh, adoptând un ton pragmatic. Trebuie să pregătești sala de operațiuni și să fiți gata de lucru — voi avea o ședință de informare cu echipa, mâine, la ora 3.

— Deci cine coordonează ancheta, eu sau tu?

— Tu, dar îmi dai raportul mie, iar eu îi dau raportul chestorului-șef. Va trebui, de asemenea, să lucrezi îndeaproape cu subcomisarul Yale, deoarece te vei folosi de resursele lui.

— Am dreptul să-mi aleg echipa?

— Într-o oarecare măsură, da.

— Bun. Îi vreau pe inspectorii Moss și Peterson. Amândoi sunt polițiști excelenți.

Marsh încuviință chiar când liftul ajungea la parter și se deschideau ușile. Ieșiră în zona de recepție, un spațiu vast.

— Erika, au dat-o în bară în ultimul hal la ultima anchetă. Unul dintre suspecți a dat în judecată Poliția Metropolitană și a câștigat procesul, a obținut daune în valoare de peste 300 000 de lire... Am evitat la mustață o anchetă internă.

— Și acum îmi spui treaba asta?

— Îndreaptă lucrurile, Erika. Află ce s-a întâmplat cu Jessica Collins. Care e primul lucru pe care ai de gând să-l faci în calitate de investigator principal?

— Trebuie să anunț familia Collins că am găsit-o pe Jessica, îi răspunse Erika, cu o strângere de inimă.

Marianne Collins descuie ușa de la intrare și înaintă cu pași grei în hol, ducând în brațe pungi cu alimente și o husă mică, neagră, pentru îmbrăcăminte. Lăsă pungile de cumpărături pe mocheta grena din dreptul scării de lemn și se opri pentru o clipă să-și tragă sufletul. Era o după-amiază întunecată și mohorâtă. Lăsase becurile aprinse, dar holul luminat nu i se părea prea îmbietor la întoarcere. Era liniște, tulburată doar de ticăitul ceasului din camera de zi, și în casa mare domnea o atmosferă apăsătoare, lugubră.

Atârnă husa în cuierul din dreptul ușii și trase ușurel fermoarul. Se auzi un foșnet de plastic și dinăuntru se revărsă mirosul chimicalelor folosite la curățătorie. Cu mare grijă, scoase de-acolo o hăinuță roșie, atârnată pe un umerăș alb, cu burete. Cândva fusese de un roșu-aprins, dar, după ce fusese curățată de mai multe ori de-a lungul anilor, se decolorase.

Marianne se uită la o fotografie înrămată aflată pe perete, între cuier și oglinda mare, din podea aproape până la tavan. Fotografia fusese făcută pe 11 aprilie 1990. Jessica stătea într-un leagăn, în parcul din cartier, cu părul ei blond scăldat în lumina soarelui, îmbrăcată în hăinuța roșie, blugi și un pulover cu Care Bear. Marianne atârnă încet haina în cuier și-și plimbă degetele peste nasturi, încă de un roșu-lucios, apoi se apropie de ea și își cufundă fața în material. Haina îi fusese dăruită Jessicăi când împlinise 7 ani: ultima aniversare pe care apucaseră s-o sărbătorească.

Trebuia să facă un efort ca să-și păstreze proaspete în minte amintirile legate de fiica ei, după 26 de ani. Într-un sertar din dulapul de la etaj păstrase unul dintre tricourile Jessicăi, într-o pungă de plastic vidată, dar, de-a lungul anilor, prinsese miros de stătut, peste care se îmbibase mirosul cremei de mâini a lui Marianne. Timpul părea pornit să șteargă totul, cu excepția amintirilor.

Se desprinse de haină, simțind că-i dau lacrimile. Se șterse la ochi și își scoase pantofii negri, eleganți, pe care-i purta de fiecare dată când mergea

la supermarket. Își surprinse propria reflexie în oglindă. Părul ei cărunt, care-i venea până la umăr, era pieptănat cu cărare și prins în coadă la ceafă, părând să-i tragă în jos chipul plin de riduri. Își scoase haina și o atârna lângă hăinuța roșie. În spatele ei se vedea, reflectată în oglindă, o icoană mare cu Fecioara Maria. Marianne băgă mâna în buzunarul de la fustă după mătânii și răsuci mărgeluțele pe degetele ei noduroase — o rugăciune îi veni pe buze, dar își aminti că într-una din pungi avea înghețată, care trebuia pusă la congelator.

Se închină și trecu în bucătărie cu pungile de cumpărături. Umplu fierbătorul cu apă și puse un pliculeț de ceai în cana ei preferată. În ultimii 26 de ani, bucătăria de-abia dacă mai fusese zugrăvită și mai apăruse sporadic câte vreun aparat electrocasnic. Însă schimbase vreo trei combine frigorifice. Pe ușa era fixată o coală de hârtie albă pe care Jessica pictase cu degetele la grădiniță, când avea 4 ani.

Marianne deschise congelatorul și puse în el niște costiță, brânza și înghețata. Închise ușa și se opri să se uite la desenul naiv — urme de mânuțe în nuanțe de galben, roșu și verde. Dăre și dunguțe albe se întretăiau în fiecare palmă, acolo unde ajunsese vopseaua. Originalul era pus la păstrare într-un sertar, înfășurat în foiță. După ce fusese expus câțiva ani, vopseaua, spre disperarea lui Marianne, începuse să se decoloreze, așa că îl scanase. Chiar și scanul original fusese scos de mai multe ori la imprimantă. Marianne îl atinse cu degetul, observând că marginile începeau să se îndoiaie.

Jalea ei era ceva înrădăcinat — era parte din ființa ei de-acum. Încă o mai podideau lacrimile, dar învățase să coabiteze cu durerea, într-o tovărășie constantă. Să se uite la hăinuță, la desenul cu urmele degetelor, să dea cu ochii de fotografiile Jessicai când trecea prin dreptul dormitorului ei, în drum spre baie — toate astea făceau parte din rutina ei zilnică, asemenea durerii.

Apa dădu în fierț și o turnă în cană, înmuind bine pliculețul înainte de a-l scoate cu o lingură, lăsându-l pe uscătorul pentru vase. Tocmai voia să-și toarne lapte, când în toată casa răsună soneria de la intrare. Se uită la ceas și văzu că era de-abia 4 și un pic.

Nu aștepta musafiri și rareori venea cineva pe neanunțate.

Erika stătea stingherită în fața ușii solide de lemn de la numărul 7, pe Avondale Road, cu John și agenta Nancy Greene, care se pensionase între timp, o femeie mărunțică și energică, cu părul cărunt tuns periută. Parcaseră pe strada principală și o luaseră pe jos, pe aleea lungă, în pantă, care dădea într-o curte interioară spațioasă, presărată cu ghivece mari din teracotă. În fiecare dintre ghivece era câte o hortensie, uscată de-acum, și florile foșneau în bătaia vântului. Tufișurile înșirate într-un capăt al grădinii din față adăposteau casa de drumul aflat ceva mai sus, și printre crengile golașe se ivi lumina portocalie a unui felinar.

— Se întunecă din ce în ce mai devreme, spuse Nancy, rupând tăcerea. E cineva acasă, adăugă, văd lumină la fereastra de la stradă.

Apăsă din nou pe sonerie, chiar când se deschidea ușa.

— Bună, Marianne, o salută Nancy, cu un zâmbet firav.

Erika nu mai văzuse în viața ei o femeie cu un aer atât de palid și șters. Marianne avea un ten alb, bolnăvicios și ridat. Avea ochii cenușii, cu cearcăne adânci. Părul ei grizonant îi atârna pe spate și era pieptănat cu cărare, căzându-i peste urechi. Purta un tricou polo gri, cu mâneci lungi, un jersey negru de lână și o fustă neagră, conică. La gât purta un lănișor cu o cruce masivă de lemn. Privirea i se întoarse involuntar dinspre Nancy spre Erika și John.

— Marianne, ți-i prezint pe inspector-șef Erika Foster și pe agentul de poliție John McGorry, începu Nancy.

John și Erika îi arătară amândoi legitimațiile. Marianne de-abia dacă se uită la ele.

— Nancy? Ce-i cu tine aici? E vorba de Laura sau Toby... a pățit cineva ceva?

Vocea ei avea o notă tăioasă și se ghicea o undă de accent irlandez.

— Toată lumea e bine, îi spuse Nancy. Însă...

— Vă rog, am putea intra în casă, doamnă Collins? interveni Erika. E foarte important să discutăm în particular. Agentă Greene, Nancy, a acceptat să ne însoțească, deoarece ea a ținut legătura cu familia. La momentul când a dispărut fiica dvs...

— Despre ce e vorba? Spune-mi! întrebă Marianne, întinzând o mână spre Nancy.

— Marianne, am putea să intrăm? întrebă Nancy, luând-o de mână.

Marianne încuviință și se dădu la o parte, lăsându-i să intre. Îi conduse într-o cameră de zi spațioasă. Încăperea era elegantă, dar austeră, cu mobilă de culoare închisă, un tapet roșu-închis și draperii groase, de un verde-intens, care se asortau cu mobila.

— Vă rog, luați loc. Doriți un ceai? De-abia ce-am făcut, le spuse Marianne, silindu-se să adopte un ton vesel.

— Nu, mulțumim, îi răspunse Nancy.

Se așezară pe canapeaua spațioasă din dreptul ferestrei. Erika observă o icoană mare cu Fecioara Maria deasupra șemineului din lemn sculptat și, aruncând o privire prin cameră, numără patru crucifixuri de diferite dimensiuni atârinate pe pereți. Fotografii în rame aurite ale Jessicăi acopereau toate suprafețele: pe măsuțele presărate de jur împrejur, pe pervaz și, într-un număr mare, pe pianul cu coadă scurtă aflat într-un colț. În ciuda acestui fapt, nu se vedea vreun semn că încăperea ar fi fost folosită vreodată. Nu erau nici reviste, nici vreun televizor sau cărți. Marianne rămase în picioare, răsucind mățaniile între degete.

— Am încercat să-i contactăm pe ceilalți membri ai familiei, dar nu reușim să dăm de ei, spuse Nancy.

— Sunt plecați cu toții în Spania. Toby și Laura au plecat în vizită la tatăl lor și la noua lui..., mă rog, nu-i e soție...

— Va trebui să stăm de vorbă cu ei..., încep Nancy.

Degetele lui Marianne se mișcau mai repede acum, făcând să zornăie mătăniile — cruciulița de argint se legăna, lovindu-i fusta. Începu să-i tremure buza de jos și-i dădură lacrimile.

— Haideți să fac un ceai, vreți un ceai?

— Marianne, ia loc, te rog, o întrerupse Nancy.

— Mama mă-sii, fac ce vreau în casa mea! zbieră Marianne deodată.

— Bine. Te rog, Marianne, liniștește-te — e important să asculți ce am de zis, spuse Nancy, ridicându-se și prinzând-o de mâini.

— Nu! Nu! NU!

— Inspector-șef Foster m-a sunat în cursul zilei de azi, pentru că ți-am fost alături când...

— Nu!

— Când Jessica...

— Nu. Nu-i rosti numele. N-ai dreptul!

Erika îi aruncă o privire lui John. Era foarte palid și părea să i se fi pus un nod în gât. Nancy continuă, pe un ton blând:

— Când Jessica a dispărut.

— Nu. Nu...

Nancy se uită la Erika și-i făcu semn din cap să preia.

— Doamna Collins, vineri noapte, eu și agentul McGorry efectuam o operațiune de căutare de rutină în cariera din Hayes și am descoperit niște oseminte. Un schelet.

Marianne amuțise. Îi privea cu ochii mari și sticloși. Clătină din cap și se trase înapoi până când se lipi cu spatele de perete. Nancy rămase lângă ea.

— Scheletul îi aparține... Era Jessica, îi spuse Erika blând.

Marianne scutură din cap, lacrimile prelingându-i-se pe obraz.

— Nu. E o greșeală! O să se întoarcă, o s-o găsească cineva. E pe undeva. Probabil că nu mai ține minte care-i adevărata ei familie. Tocmai i-am luat haina de la curățătorie...

Erika și John rămaseră așezați.

— Îmi pare foarte rău, Marianne. Au găsit-o pe Jessica.

Și lui Nancy îi dăduseră lacrimile.

— Au identificat-o pe baza fișei dentare.

Marianne continua să clatine din cap, lacrimile șiroindu-i pe obraz, fără să scoată un sunet.

— Doamnă Collins, continuă Erika încet, trebuie să-i informăm pe soțul dvs. și pe fiica și fiul dvs., Laura și Toby. Sunt plecați cu toții în Spania, da? Aveți un număr pe care îi putem contacta? Am vrea să apucăm să anunțăm familia înainte de a face o declarație de presă.

— Da, spuse Marianne încet, cu ochii holbați din cauza șocului.

— Cu ce te pot ajuta, Marianne? o întrebă Nancy.

Marianne se întoarse spre ea și deodată își trase mâna înapoi și o lovi cu pumnul în față. Nancy se trase înapoi clătinându-se, sângele șiroindu-i din nas, și căzu pe măsuta de cafea.

— Ieșiți din casa mea! Ieșiți cu toții! zbieră Marianne. Afară! AFARĂ!

John și Erika săriră în picioare și se îndreptară spre Nancy, care avea fața plină de sânge. Țipând, Marianne se lăsă să cadă pe podea.

Prin fereastra boltită dinspre stradă se auzea zgomot de mașini și începură să se aprindă farurile. Ziariștii aflaseră vestea și luau din nou cu asalt casa.

La vreo 15 kilometri distanță, într-o casă mică dintr-un șir de pe o stradă rezidențială liniștită din Balham, în zona de sud-est a Londrei, în colțul unei camere de zi vraște pâlpâia un televizor. Lumina după-amiezii începea să scadă, lăsând locul unor nori mohorâți, iar inspectorul-șef Amanda Baker, pensionată acum, zăcea într-un fotoliu delabrat, cu capul în piept, moțâind. Nu era niciun bec aprins și lumina televizorului juca pe chipul ei buhăit — n-o trezi nici măcar o repriză de râsete din partea publicului din studio. Pe măsuta aflată în dreptul cotului ei se aflau o scrumieră care dădea pe-afară și un pahar pe jumătate plin cu vin alb. Doar atât mai rămăsese din a doua sticlă pe care o desfăcuse. Prima sticlă o desfăcuse pe la 9:30 dimineața, după ce lăsase vasele de la micul dejun grămadă în chiuvetă și începuse s-o ia prea tare tremuratul și să transpire.

Casa ei fusese elegantă cândva. Era decorată într-un stil auster, rafinat, cam cum arătase și proprietara cândva, dar acum, întocmai ca proprietara, avea un aer neîngrijit. În șemineu juca un foc electric, în nuanțe de roșu și portocaliu, iar coșulețul pentru câine, aflat alături, era acoperit de un strat gros de praf.

Telefonul din hol începu să sune, acoperind zgomotul televizorului cu țiuitul lui strident, până când intra robotul. Abia atunci se trezi și Amanda.

— Ce-a fost asta? se întrebă absentă.

Se auzi un lătrat și Amanda își trecu mâna peste față, se ridică opintit din fotoliu și se îndreptă clătinându-se spre bucătărie, cu privirea încă tulbure de somn și cu mintea confuză. Timp de câteva minute, scotoci prin bufetul încărcat cu conserve și apoi își aminti subit. Cățelușa ei, Sandy, murise cu câteva luni în urmă. Se opri, rezemându-se de bufet. Câteva lacrimi se prelinseră pe blatul plin de firimituri, aproape neauzite. Se șterse cu mâneca pe față și o izbi duhoarea propriei respirații.

Se auzi din nou țiuitul strident al telefonului și, îndreptându-se târșâit spre el, răspunse, rezemându-se de balustrada scării.

— Stau de vorbă cu fostul inspector-șef Amanda Baker? o întrebă o voce tânără de femeie, cu o notă tăioasă.

— Cine întreabă?

— Vă sun să întreb dacă aveți ceva de declarat în legătură cu Jessica Collins, acum, că poliția i-a descoperit cadavrul.

Amanda se clătină pe picioare o clipă, rămasă fără replică.

— Alo? insistă vocea, pe un ton agasat. Dvs. ați coordonat ancheta, până când vi s-a retras cazul...

— M-am pensionat anticipat.

— Vineri, scheletul Jessicai Collins a fost descoperit în cariera din Hayes...

— Am întreprins o operațiune de căutare în carieră la câteva săptămâni după dispariție. Nu era acolo, spuse Amanda, mai mult pentru sine decât pentru femeia de la celălalt capăt al firului.

Din punctul unde zăcea rezemată de balustradă, Amanda dădu cu ochii de ecranul televizorului din camera de zi: pe ecran curgeau cuvintele BREAKING NEWS. Dedesubt se derula titlul CADAVRUL JESSICAI COLLINS, FETIȚA DISPĂRUTĂ, A FOST GĂSIT. Sonorul era oprit și imaginea se schimbă, redând o înregistrare cu Marianne și cu Martin Collins la o conferință de presă din 1990, vorbind la microfon, susținuți de o versiune mult mai tânără a ei — în spatele lor se vedea vechea siglă a Poliției Metropolitane, pe alb.

— Deci aveți ceva de declarat? o întrebă vocea.

Părea interesată, ca și cum simțise miros de sânge. La televizor, o polițistă înaltă, blondă, tocmai citea o declarație. În partea de jos a ecranului era scris numele acesteia: INSPECTOR-ȘEF ERIKA FOSTER.

— AVEȚI CEVA DE DECLARAT? repetă fata, tare și răspicat, în mod evident iritată de-acum de tăcerea Amandei. Au găsit fotografiile cu Jessica în casa unui tip care fusese condamnat deja pentru delict de natură sexuală — l-ați arestat, dar l-ați lăsat să vă scape, nu-i așa?

— N-am avut de ales! Nu existau destule probe.

— Este încă în libertate. Credeți că el a ucis-o pe Jessica Collins? Acțiunile dumneavoastră din lunile care au urmat indicau că îl considerați vinovat. Credeți că aveți mâinile murdare de sânge?

— Lăsați-mă-n pace! zbieră Amanda la ea, trântindu-i telefonul în nas.

De îndată ce îl trânti în furcă, telefonul începu să sune din nou. Amanda se lăsă în genunchi pe podea, croindu-și drum printre teancuri de reviste și ziare vechi și reclame. Înăță firul și-l smulse din perete. Telefonul amuți. O porni zorit spre camera de zi și dădu mai tare sonorul.

— Dorim să transmitem condoleanțe familiei Collins. Cazul a fost redeschis și urmăm activ mai multe piste. Mulțumesc!

Camera trecu la un plan mai larg, în timp ce Erika Foster intra în Secția de Poliție Bromley, încadrată de alți doi polițiști. Imaginea de pe ecran reveni în studioul de știri al BBC-ului, trecând la următoarea știre.

Amanda se lăsă pe vine și începu să inspire adânc, tremurând din tot corpul.

— Nu, nu, nu... nu se poate întâmpla una ca asta, gemu.

Observă un iepuraș alb, genul de jucărie chițăitoare, ițindu-se dintre mormanele de vechituri. Fusese al lui Sandy. Întinse mâna, îl luă de-acolo și îl strânse la piept. Începu să plângă — după Jessica, după scumpa ei Sandy și după viața pe care ar fi trebuit s-o aibă.

Când se opri în sfârșit din plâns, își șterse lacrimile cu mâneca, se duse în bucătărie și desfăcu a treia sticlă de vin.

Era întuneric și ploua când Erika ajunse cu mașina la intrarea principală în Secția de Urgențe a Spitalului din Lewisham. Avusese o zi lungă și tensionată și avea senzația că nu stătuse o clipă.

Printre ștergătoarele care jucau pe parbriz, o văzu pe Nancy Greene așteptând sub marchiză. O ambulanță o luă din loc, în timp ce o bătrână era transportată pe targă pe ușile cu deschidere automată, cu un braț firav ițindu-se de sub o pătură roșie, ridicat de durere.

Erika veni până în dreptul ei și coborî geamul din stânga.

— Trebuie să ne mișcăm rapid — mai vine o ambulanță din spate.

Nancy avea un bandaj gros, pătrășos, încă îmbibat de sânge, fixat cu leucoplast peste nas. Deschise portiera și urcă, strângând în mână o pungă albă de hârtie.

— E fracturat. În două locuri. Și mi-au pus șase copci, spuse, atingând cu grijă bandajul gros, alb, în timp ce se strecura pe locul din stânga.

Nasul ei părea coroiat din cauza bandajului și, cu ochii ei mari și căprui, îi evocă Erikăi o bufniță. O ajută să-și pună centura, apoi băgă mașina în viteză și porni.

— Mulțumesc c-ai venit. În toată nebunia, ești ultima persoană la care m-aș fi așteptat să vină, îi spuse Nancy.

— Voiam să mă asigur că ești bine. Eu am propus să te luăm cu noi ca să-i dăm vestea lui Marianne — nu prea ne-a ieșit planul...

Nancy se foi pe scaun, lăsându-și capul pe spate.

— Crezi? râse ea malițios. Te-am văzut când ai dat declarația la televizor. De unde ești de fel? Ai un pic de accent din nordul Angliei, dar aduci un pic a..., nu știu, poloneză?

— Sunt slovacă, îi răspunse Erika, încercând să-și ascundă iritarea din cauză că fusese luată drept altceva. Am învățat engleza la Manchester...

— Eu n-aș putea să trăiesc în nord. Sunt londoneză get-beget. Rezist să mă uit cam o jumătate de oră la serialul Coronation Street, dar întotdeauna răsuflu ușurată când se termină.

Erika își mușcă buza și lăasă ștergătoarele să meargă mai repede, ca să facă față ploii torențiale.

— Cum se simte Marianne? o întreabă Nancy.

— Agentul McGorry a chemat un medic și acesta i-a prescris ceva care s-o ajute să doarmă. Ceilalți membri ai familiei și-au luat bilet la un avion care ajunge în seara asta la Londra. A trebuit să le dăm vestea la telefon, nu cum mi-aș fi dorit să procedez, dar presa a aflat deja ce și cum.

Ajunseră la ieșirea din perimetru și se opriră în urma unei mașini care aștepta să iasă.

— Încotro, Nancy?

— Eu stau în Dulwich, în celălalt capăt. Ia-o prin Forest Hill.

Mașina din fața lor porni și își dădură seama că era deja ora de vârf și șoseaua se aglomerase. O dubă încetini și șoferul o lăasă pe Erika să iasă din intersecție, iar ea îi mulțumi prin semne. Ploaia se înteți, izbind cu înverșunare coloana de mașini care se întindea în fața lor.

— M-am gândit c-ai putea să-mi dai și tu o mână de ajutor, în schimbul faptului c-am venit să te iau, îi spuse lui Nancy.

— Așadar ai venit să mă iei pentru că aveai un interes?

Nancy dădu să se întoarcă să se uite la ea, dar se strâmbă de durere.

— Încerc să mă pun la curent cu cazul. Ai fost agentul de legătură cu familia pe toată durata anchetei?

— Mda, mult prea mult timp, drept să-ți spun. Găsești totul la dosar, dar pot să-ți fac rezumatul... Doamne, ce mă doare! spuse, strâmbându-se.

Desfăcu punga de hârtie, scoase o pastilă dintr-o folie și o înghiți fără apă.

— Trebuie să te întreb: ai de gând să faci plângere? o întrebă Erika, înaintând greoi prin trafic.

— Împotriva lui Marianne? Doamne ferește, nu, biata femeie a trecut prin destule, protestă Nancy, rezemându-se de spătar. Deși aș vrea să fac o plângere la adresa nenorociților ăștora de doctori. Mi-au dat jenant de puține analgezice...

— Ți-a tras un pumn în față și avea un șirag de mătănii înfășurat în jurul pumnului.

— Un pumn de oțel în stil catolic, comentă Nancy rânjind. Marianne nu s-a purtat niciodată violent, în toți acești ani, în ciuda chinului. Uneori, când lucrezi ca agent de legătură cu familia, te simți de prisos. Ți-ai dori să fii pe teren, unde se întâmplă lucruri, în schimb faci ceai și răspunzi la telefon.

— Activitatea agenților de legătură e importantă.

— Știu asta, dar, în mod bizar, mă bucur c-am fost acolo azi ca să primesc acel pumn. Nu se scriu niciodată rapoarte despre toate ceștile de ceai pe care le-ai făcut sau despre sfaturile pe care le-ai dat. Treaba asta va fi consemnată. Și închide bucla.

— Cât timp ai petrecut alături de familie după dispariția Jessicăi?

— În primele câteva luni, din august 1990 încolo, practic am stat cu ei în casă. Marianne și Martin erau încă împreună.

— Când au divorțat?

— Nu sunt divorțați. Ai văzut mățaniile înfășurate în jurul pumnului lui Marianne. În lumea ei nu există divorț. Sunt separați din '97. Au rezistat mai mult decât mă așteptam. Când un cuplu își pierde un copil, încordarea îi desparte aproape întotdeauna. Dar îl aveau pe micuțul Toby, care avea doar 4 ani când a dispărut Jessica, și o vreme el a fost liantul care i-a ținut laolaltă. Laura e mult mai mare. Deja terminase primul an de facultate. Și-a amânat anul doi, dar ar fi trebuit să se ducă la școală, de fapt. Ea și Marianne se exasperau reciproc. Iar Marianne n-a mai vrut să știe de nimic, și-a concentrat toată energia pe eforturile de găsire a Jessicăi. Toby era mititel și, până la urmă, Laura s-a văzut obligată să aibă grija lui.

— Ce vârstă are Toby acum?

— 29. E homo. Deloc surprinzător, Marianne n-a acceptat niciodată cu adevărat treaba asta.

— Toby locuiește pe-aproape?

— Nu. Stă la Edinburgh. Laura s-a măritat, are doi copii mici și locuiesc cu toții în zona North London. Martin stă în Spania. I-a lăsat casa lui Marianne. E milionar — cred că se asigură că ei nu-i lipsește nimic... Ea se învârte toată ziua prin casa aia mare, de parcă ar fi domnișoara Havisham. Cu inima frântă. Deși, spre deosebire de domnișoara Havisham, Marianne bagă întruna aspiratorul. Ai văzut și tu. E curățenie lună.

— Cu ce se ocupă Martin în Spania?

— Construiește case de vacanță pentru bogătași expatriați. Câștigă o avere din asta. Locuiește la Malaga cu iubita, o femeie mult mai tânără ca el, și au doi copii mici.

Erika era încântată că de-abia înaintau prin coloana de mașini. Nancy era o adevărată mină de informații prețioase.

— Știi cumva cum s-au cunoscut Martin și Marianne? o întrebă.

— În Irlanda. El e irlandez, Marianne e englezoaică, dar a crescut în Galway. L-a cunoscut pe Martin când erau amândoi adolescenți, la un club

al tinerilor catolici. Ea a rămas însărcinată la 17 ani și au fost obligați să se căsătorească... Mi-am dat seama că încep să mă apropii de Marianne când mi-a povestit episodul ăsta. Treaba asta se întâmpla în Irlanda, la sfârșitul anilor '70. Le-a mers greu la început, dar el a tot muncit pe șantier, avansând treptat, și, în 1987, s-au mutat la Londra, imediat după ce s-a născut Jessica. Au făcut-o la momentul potrivit — au câștigat o avere în perioada boomului imobiliar. Laura avea 14 ani când s-au mutat și cred că i-a fost greu. A trebuit să-și abandoneze prietenii și căminul din Irlanda.

— Atunci au început problemele?

Nancy încuviință, apoi se strâmbă de durere, amintindu-și din nou că purta bandajul. Începea să se circule mai rapid și trecură de un semafor.

— Cred că Laurei i-a fost greu să se adapteze când s-au mutat aici. În copilăria ei, fuseseră săraci lipiți. Au început să aibă bani de-abia când Laura era deja adolescentă. Erau îndeajuns de bogați să-și permită să-i răsfete pe Jessica și pe Toby — i-au înscris într-o grămadă de cluburi, Jessica făcea balet... Era tare frumușică, de Jessica zic.

Mai înaintară un pic, trecând pe lângă magazinele închise de pe strada principală de pe Catford High Street. Doar un supermarket cu produse din Indiile de Vest mai era deschis, precum și un salon de pariuri de alături. Prin condensul care acoperea vitrina viu luminată zăriră un grup de bătrâni care se chiorau la un ecran.

— Chiar crezi c-o să reușești să rezolvi cazul, după atâția ani? o întreabă Nancy.

Dacă avea vreo îndoială, Erika n-avea de gând să-i dea glas.

— Întotdeauna îmi rezolv cazurile, spuse.

— Păi, succes... Dar ai grijă. Polițista care s-a ocupat de caz inițial — Amanda Baker — a luat-o razna.

— Cum anume a luat-o razna?

— După ani întregi în care a lucrat cu victimele unor violuri în Serviciul de Investigații Criminalistice, a început s-o afecteze. Și apoi i-au repartizat cazul Jessicăi. Nu existau martori. Jessica a plecat de-acasă în după-amiaza aceea ca să meargă la petrecerea de aniversare a prietenei ei, la doi pași, și parcă ar fi dispărut de pe fața pământului. N-a mai ajuns, nimeni n-a văzut nimic. Singurul suspect era Trevor Marksman, un localnic care fusese condamnat deja pentru delikte de natură sexuală. Au descoperit niște fotografii și o înregistrare în care apărea Jessica, făcute cu câteva săptămâni în urmă, în timp ce Jessica se plimba prin parc cu Marianne și cu Laura.

— Și l-au arestat?

— Da, dar avea alibi. Unul beton. Tocmai fusese eliberat din închisoare și locuia într-un centru de reeducare. Iar pe 7 august se aflase toată ziua acolo. Numeroși martori, între care și doi polițiști supraveghetori, puteau să confirme că nu plecase nicăieri. Dar era singura persoană care ar fi avut un mobil s-o răpească. Avea o condamnare la activ pentru că răpise o fetiță din parc — tot blondă și semăna cu Jessica. Până la urmă, Amanda a fost obligată să-i dea drumul. Au continuat să-l urmărească și, cu timpul, ea și-a pierdut răbdarea și a început să-l hărțuiască. Iar lui îi plăcea s-o ațâțe, s-o ia la mișto pentru că nu reușise să rezolve cazul. În cele din urmă, Amanda a sărit calul și le-a vândut pontul unor femei din cartier puse să facă dreptate. În miez de noapte, i-au strecurat o sticlă cu benzină prin cutia poștală. A scăpat cu viață, dar s-a ales cu niște arsuri groaznice.

— Și s-a descoperit că totul pornise de la Amanda?

Nancy încuviință.

— Trevor Marksman și-a găsit un avocat de fițe și a dat în judecată Poliția Metropolitană. A câștigat daune de 300 000 de lire. S-a mutat în Vietnam, jigodia. Amanda s-a pensionat anticipat, a scăpat ușor, de fapt, dar lumea crede c-a fost o polițistă coruptă. Din ultimele vești, are ciroză și e ca și moartă, practic... Uite, următoarea la stânga.

Erika era dezamăgită că drumul se apropia de sfârșit. Ieși pe o străduță secundară unde se circula normal. Trecură de o cârciumă mare și de câteva prăvălii cu kebab, înainte de a ajunge la zona rezidențială.

— Aici stau eu, în blocul ăsta, zise Nancy.

Între şirurile de case lipite se iţea un bloc de locuinţe tern şi îndesat.

— Mulţumesc că m-ai adus. O să mai iau una din astea mai tari cu un strop de ceva, spuse, desfăcându-şi centura de siguranţă.

Se strâmbă de durere când îşi trase gluga şi agăţă marginea bandajului.

— Cine crezi că e vinovatul? Cine crezi că a ucis-o pe Jessica? întrebă Erika, aplecându-se peste portieră.

— Dumnezeu ştie... poate că singurul mobil a fost faptul că cineva a înhăţat-o aiurea şi a luat-o din loc cu ea, reflectă Nancy, ferindu-şi faţa de ploaie. Ai găsit cadavrul Jessicăi, adăugă, poate că o singură persoană a dispărut cu adevărat fără urmă... persoana care a răpit-o.

Când Erika se întoarse la Secția de Poliție din Bromley, se făcuse târziu. Îi fusese repartizat unul dintre birourile mari stil open space de la ultimul etaj, pe post de centru de comandă. Nu reușea să-și scoată din minte ce-i spusese Nancy la despărțire: „Ai găsit cadavrul Jessicăi, poate că o singură persoană a dispărut cu adevărat fără urmă... persoana care a răpit-o.“

Când intră în centrul de comandă, tocmai se instalau birouri în spațiul respectiv și cineva de la IT conecta computerele de la fiecare birou la sistemul informatic HOLMES, scoțând fire care făceau legătura cu cablurile de sub podea. Mai mulți polițiști cu care încă nu făcuse cunoștință vorbeau la telefon. Încă doi polițiști, un bărbat și o femeie, încercau să pună în ordine pe whiteboardurile înșirate de-a lungul peretelui opus probele adunate până în momentul de față.

Un colț era ocupat de o hartă imensă care cuprindea South London și zona limitrofă a comitatului Kent — o polițistă slăbuță, cu părul negru, tuns scurt, fixa fotografii în piuneze alături, inclusiv fotografii făcute în cariera din Hayes și la Avondale Road, numărul 7. La o masă alăturată, un polițist supraponderal, cu părul blond-roșcovan și dinți ca de iepure, tocmai sorta niște fotografii. Erau fotografii cu Jessica Collins în ținuta ei de petrecere, o fotografie cu scheletul ei la morgă și o fotografie cu zdrențele cafenii rămase din hainele ei după atâția ani pe fundul lacului.

— Salutare, sunt inspectorul-șef Foster, se prezentă Erika.

— Agentă Knight, îi răspunse femeia, dând mâna cu ea. Iar acesta este agentul Crawford.

— Pot să mă prezint și singur, se zburli bărbatul, apoi se aplecă și dădu mâna cu Erika.

Avea mâinile reci și transpirate.

Knight îl ignoră și continuă.

— Reconstituim succesiunea evenimentelor: pe unde a circulat Jessica în zilele dinaintea datei de 7 august, când a plecat de la adresa din Avondale Road, numărul 7. Lucrez pe baza raportului inițial de când a fost semnalată dispariția și a tuturor declarațiilor, dar nu sunt prea multe date cu privire la caz în sistem.

Sistemul informatic Holmes era utilizat de forțele de poliție din întreaga țară pentru catalogarea și indexarea dosarelor asociate unor anchete. Fusese introdus în 1985 și unor secții de poliție le luaseră ani buni să îl adopte pe deplin. Knight continuă:

— Agentul McGorry s-a oferit să aducă dosarele în format fizic. Ar trebui să se întoarcă în curând. Cred c-a ieșit să-și ia ceva de mâncare.

— El cine e? întrebă Erika, luând o fotografie îngălbenită.

Era o fotografie de cazier a unui bărbat la vreo 35 de ani, cu ochii albaștri, glaciali, un păr blond, unsuros, și o față buhăită.

— E Trevor Marksman, îi spuse Crawford, aplecându-se să ia poza. Un borât căruia îi place cam mult să se joace cu copiii, nu-i așa? Deși uite cum arată acum.

Luă la mână pozele și îi arătă o altă fotografie, cu un bărbat cu arsuri groaznice pe față și pe gât. Se uita fix la cameră, avea pielea roșie și lucioasă. Singura asemănare cu fotografia dinainte erau aceiași ochi albaștri glaciali, care-i fixau de sub masca de piele grefată. Nu mai avea păr, sprâncene sau gene.

— Locuiește în Vietnam, spuse Erika, luându-i fotografia din mână.

O ținea de margini, nevrând să-i atingă fața.

— Da, avem o adresă din Hanoi, dar nu știu dacă mai e valabilă, îi răspunse Knight. Încerc să aflu mai multe.

— Și eu lucrez la asta, lucrăm împreună, interveni Crawford.

Era ceva copilăros în felul cum o spusese, ca și cum voia ca Erika să știe că lucrează din greu și el.

Erika îi înapoie fotografia.

— Nu mai spune chestii de genul „îi place cam mult să se joace cu copiii“. Transformi într-o glumă o chestie oribilă. Spune-i „condamnat pentru crime de natură sexuală“ sau „pedofil“. Bine?

Crawford luă fotografia, roșu la față, și încuviință din cap.

— Credeți c-o să terminați cu asta până mâine-dimineață?

— Da, doamnă, îi spuse Knight.

— Zi-mi „șefa“, te rog.

— Da, șefa.

John intră pe ușă cu o cutie de la fast-food și o doză de Coca-Cola și veni ținută spre Erika, îndesându-și niște cartofi prăjiți în gură. Îi înghiți cu o dușcă de suc.

— Scuze, șefa. N-am apucat să mănânc toată ziua. Da. Am primit și raportul oficial postautopsie de la doctorul Strong. Ți l-am lăsat pe birou.

— Unde adică?

— În biroul tău.

— Am un birou?

— Acolo, în capăt, îi arătă John, gesticulând cu un cartof.

Erika se întoarce și văzu o cutie mare de sticlă aflată în capătul centrului de comandă. Era ticsită de cutii albe cu documente, i-ar fi ajuns până la nivelul pieptului. Se apropie de ușă și John veni după ea. În mijlocul cutiilor desluși cu greu un birou.

— Cine a avut ideea să le pună pe toate aici? Cum aş putea să intru pe uşă?

— N-am ştiut că sunt aşa de multe. Eu le-am zis doar să le pună în biroul tău...

— Şi aici e absolut tot?

— Da. Echipa de Investigaţii Specializate ne-a trimis tot ce aveau în arhivă. Pe unele cutii e scrisă data, cronologic între 1991 şi 1995, pe altele e scris locul şi mai sunt o grămadă pe care nu scrie absolut nimic, în care dosarele au fost băgate fără pic de...

Sună telefonul din biroul Erikăi. John o ajută să scoată repede un teanc de cutii ca să se poată apleca înăuntru să răspundă. Era Marsh.

— Ce ai reuşit să afli din dosarele anchetei iniţiale? o întrebă, fără alte politeţuri.

— Efectiv, tocmai le-am primit, domnule.

— Lucrezi la o listă de suspecti? Aş vrea s-o văd cât de curând.

— Am stat de vorbă cu Greene, care a fost agentul de legătură cu familia. M-a ajutat să-mi fac o imagine, dar am nevoie de mai mulţi oameni ca să iau la mână toate chestiile astea, spuse Erika, uitându-se abătută de jur împrejur.

— Bine, o să văd ce pot să fac. Ai văzut articolele din presă?

În timp ce-i spunea asta, John îi înmână un exemplar din Evening Standard, un pic plouat, şi Erika văzu că descoperirea scheletului Jessicăi era ştirea de pe prima pagină.

— Da, am un exemplar în faţă.

— Da, nu se ştie de ce, au uitat să includă numărul de contact al centrului de comandă. Dar Colleen Scanlan şi Echipa de Comunicare se ocupă de asta şi ar trebui să fie adăugat cât de curând la ediţia online. Martin Collins urmează să revină în ţară cu restul familiei, la noapte. A cerut să aibă o

întâlnire cu persoana care coordonează ancheta și cu echipa de comunicare, mâine-dimineață la prima oră.

— Mâine-dimineață la prima oră am o ședință de informare, domnule, îi răspunse Erika, zburându-se. Abia apoi aveam de gând să discut cu familia...

— Ei bine, Martin Collins vrea să i se dea asigurări că ne vom ocupa cum trebuie de caz, după cât de dezastruos au mers lucrurile ultima dată. Erika, trebuie să obținem rezultate.

— Încerc să descâlcesc niște ițe, domnule. Vorbeam serios, avem nevoie de mai mulți oameni. Trebuie să parcurgem rapid dosarele astea. Și apoi pot să vă dau o listă de suspecti.

— Bine, lasă asta pe seama mea, îi promise Marsh, apoi închise.

Erika se strecură printre cutii și puse receptorul în furcă. John își mușcă buza, agitat, observând cât de enervată părea.

— M-a sunat subcomisarul Yale. Încă așteaptă raportul cu privire la cazul lui Jason Tyler... Zice că i-ai promis c-o să fie gata ieri?

— La naiba!

— Ești sigură că nu vrei un cartof? o întrebă John, întinzându-i punga.

Erika luă un cartof și-l înfulecă, apoi scoase una din cutiile pe care scria „7 august 1990“.

— Hai s-o luăm cu începutul, spuse, simțindu-se intimidată.

Erika încă nu se dezmeticise când ajunse la Bromley, în dimineața zilei următoare. Stătuse până târziu, încercând să facă progrese cu dosarele din cazul Jessica Collins, apoi terminând raportul cu privire la Jason Tyler, și nu reușise să doarmă mai mult de câteva ore.

Când coborî din mașină în parcare subterană, auzi un fluierat și văzu două figuri familiare venind spre ea.

— Șefa! Mă bucur al naibii de tare să te văd! exclamă inspectorul detectiv Moss.

Era o femeie scundă și îndesată, cu părul roșcat, tuns scurt și dat după urechi, iar chipul ei palid era presărat de pistrui. Veni în fugă spre Erika și o strânse zdravăn în brațe.

— E tare încântată să te vadă, comentă polițistul înalt, de culoare, care li se alătură un minut mai târziu.

Era inspectorul detectiv Peterson, chipeș și imperturbabil în costumul lui negru, elegant.

— Gata, gata. Nu mai am aer, protestă Erika râzând.

Moss îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— Credeam c-ai uitat de noi.

— A fost ca la nebuni. Am fost transferată aici ca a cincea roată la căruță și deodată m-am trezit că-mi pun o grămadă de cazuri în brațe, spuse Erika, simțindu-se vinovată că nu ținuse legătura cu foștii ei colegi.

— Hai, Peterson, îmbrățișează-o și tu pe șefa, glumi Moss.

El își dădu ochii peste cap.

— Mă bucur să te văd, șefa, îi spuse zâmbind larg, apoi se aplecă și o bătu pe umăr.

Ea îi zâmbi la rândul ei, după care se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Aveți nevoie de legitimații pentru parcare? îi întrebă.

— Doar de una, am venit cu mașina mea — Peterson așteaptă să i se repartizeze alta nouă, îi explică Moss.

— M-a lăsat cu ochii-n soare, în sensul giratoriu de la Sands End, săptămâna trecută. A fost un coșmar, era oră de vârf. Era plin de mașini care claxonau în disperare, iar mie-mi ieșea fum de sub capotă.

— Și de sub șapcă! Ar trebui să-l vezi cu șapcă, șefa, îi stă super cu ea. I-am spus să n-o poarte azi...

— Mai du-te naibii, Moss.

— E modest, șefa. Buclele îi încadrau fața... Ziceai că e Idris Elba bebeluș.

Pe Erika o pufni râsul.

— Scuze, Peterson, zise.

— Nu-i nimic, zâmbi el.

Erika uitase cât de mult îi plăcea să lucreze cu Moss și cu Peterson și cât de tare le dusesese dorul. Ajunseră în dreptul liftului din capătul parării și ea apăsă pe buton să-l cheme.

— Mă bucur că sunteți amândoi aici, mulțumesc. Dar nu cred c-o să mai râdem prea mult azi. Cazul ăsta va fi dificil.

Centrul de comandă era plin când ajunseră la ultimul etaj. Erika îi prezentă pe Moss și pe Peterson și era încântată să descopere că i se mai repartizaseră încă șase polițiști de la Investigații Criminalistice care să se ocupe de dosare.

Erika se uită îndelung la șirurile de chipuri care o priveau în expectativă.

— Bună dimineața tuturor. Vă mulțumesc că ați răspuns atât de prompt apelului nostru..., încep.

Apoi le făcu un rezumat al cazului Jessicăi Collins și le prezintă ultimele evenimente.

— Prin acest caz deschidem o cutie a Pandorei, sau mai multe, mai bine zis, adăugă, făcând aluzie la dosarele cazului care erau înșirate acum în stive de-a lungul peretelui opus. Ce trebuie să facem cu toții este să ne concentrăm pe informațiile dovedite legate de dispariția Jessicăi. Ignorați fantazările. Nu putem anticipa cum va interpreta presa descoperirea cadavrului Jessicăi, dar noi trebuie să fim pe fază. Și, spre deosebire de anii '90, s-ar putea să fie o provocare și mai mare. Acum avem știri din minut în minut, rețele de socializare, bloguri și forumuri online și toate aceste canale vor dezgropa diverse chestii și le vor regurgita non-stop. Așadar dosarele astea înșirate de-a lungul peretelui trebuie reluate, cap-coadă. Am nevoie să reluați și să confrunțați declarațiile martorilor. Vreau să știu tot ce se poate despre cariera din Hayes. Pentru ce a fost folosită de-a lungul anilor. De ce n-a fost descoperit cadavrul Jessicăi în tot acest timp? De-aici plec direct la întâlnirea cu familia Collins și, fără îndoială, vor avea o mulțime de întrebări să-mi pună. Vreau să începeți în forță aici.

Agentă Knight se ridică să le prezinte cronologia evenimentelor care precedaseră dispariția Jessicăi Collins.

— Cât de multe explicații vreți să dau cu privire la loc, șefa? o întrebă.

— Imaginează-ți că nu știm nimic. Nu locuim în apropiere de Hayes. N-am auzit niciodată de Jessica Collins. Cu toții auzim prima dată de povestea asta... Și nu uitați, adăugă Erika, nu există întrebări stupide. Dacă nu înțelegeți ceva, spuneți.

Se rezemă de un birou, iar Knight se îndreaptă spre o hartă imensă de doi metri pe doi, aflată pe peretele opus.

— Această hartă acoperă circa 30 de kilometri de la nord la sud. În mijloc se află zona Central London, în partea de jos a hărții, la sud, este zona limitrofă a comitatului Kent, și aici suntem noi, în Bromley, le spuse, arătând o cruciuliță mare, roșie. Suntem la 4,1 kilometri de satul Hayes. E o comună populară în rândul navetiștilor — o mulțime dintre cei care locuiesc acolo lucrează în Londra. Faci 30 de minute de-acolo până în centrul Londrei cu trenul și procentul pensionarilor e mai mare decât media. Prețurile proprietăților sunt ridicate și populația este preponderent de rasă albă.

Knight înclină din cap spre Crawford, care se îndreptă spre un laptop instalat pe birou și dădu drumul unui proiector. O hartă la o scară mai mare apăru pe o porțiune liberă din whiteboard. Knight se mută într-o parte și continuă:

— Aceasta este o hartă la o scară mai mare a satului și a islazului din Hayes. Vedeți strada principală și gara. Această suprafață întinsă, verde, este islazul din Hayes. E o zonă de câmpie și pădure, întretăiată de poteci și mai multe drumuri principale. E una dintre cele mai întinse zone de obște sătească din apropierea Londrei, cu o suprafață de 91 de hectare. Există multiple căi de acces: Prestons Road, West Common Road, Five Elms Road, Croydon Road, Baston Road, Baston Manor Road și Commonside. Cariera din Hayes, unde a fost descoperit scheletul Jessicăi, se află aici.

Duse mâna spre zona aflată la sud-est de islaz, unde Croydon Road, Baston Road și Commonside tăiau islazul, alcătuind un triunghi mare, răsturnat.

— Cariera a fost construită între 1906 și 1914, când s-au excavat nisip și pietriș. De-a lungul anilor, a fost inundată și evacuată de două ori; în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pe islazul din Hayes s-a instalat o bază militară, precum și tunuri antiaeriene. În 1980, cariera a fost secată pentru a doua oară de arheologi, în cursul unui proiect de excavare mai larg, în căutarea unor relicve din epoca bronzului. După aceea a fost lăsată din nou pradă apelor. Consiliul Local din Bromley a depus de două ori o cerere prin care solicita să se permită pescuitul comercial în carieră, dar în ambele rânduri propunerea a fost respinsă, deoarece islazul este o zonă cu statut de rezervație naturală.

Se opri și se mută de cealaltă parte a hărții, iar drumurile proiectate îi jucară pentru o clipă pe chipul obosit, asemenea unor artere.

— O să trec acum la cronologia evenimentelor care au precedat dispariția Jessicai Collins. Locuia împreună cu familia aici, pe Avondale Road numărul 7, la nici un kilometru și jumătate de cariera din Hayes — cea mai apropiată intrare este cea de pe Baston Road. După cum vedeți, toate casele de pe Avondale Road sunt case de sine-stătătoare și au grădini mari. Este o zonă prosperă. Pe 7 august 1990, într-o sâmbătă, la ora 1:45 p.m., Jessica a plecat de-acasă la petrecerea de aniversare a unei prietene de la școală, Kelly Morrison, care locuia tot pe Avondale Road, la numărul 27. Era o distanță mică, de circa 500 de metri, dar n-a mai ajuns. Nu s-a dat alarma decât la ora 3:30 p.m., când mama lui Kelly a sunat-o pe Marianne să întrebe de Jessica.

Înclină din cap către Crawford, care se apropie de laptop și apăsă pe mouse. Pe whiteboard apăru site-ul Perez Hilton, pe care era o fotografie cu Kim Kardashian ieșind dintr-un Starbucks.

— Hopa! chicoti. Pardon. Dar pun pariu că nu doar eu țin pasul cu familia Kardashian!

Se lăsă o tăcere mormântală. Câțiva dintre polițiștii risipiți prin centrul de comandă rânjiră. Moss îi întâlni privirea Erikai și ridică din sprânceană.

— Gata, spuse Crawford, roșind.

Proiecția lăsă locul unei imagini preluate cu Google Street View. Knight îi aruncă o privire, apoi continuă.

— Acesta este punctul în care Baston Road iese de pe islaz și se continuă cu Avondale Road.

Imaginea transmisă prin Google Street View se înceteșă, semn că înaintau rapid pe lângă casele de pe Avondale Road.

— După cum vedeți, toate casele sunt mari, cu un etaj sau două. Niciuna nu e chiar la stradă și multe au garduri vii sau copaci care le fac să nu se vadă

bine din șosea... Iată, tocmai trecem prin dreptul numărului 7 de pe Avondale Road, casa familiei Collins... și ne îndreptăm spre numărul 27. Încerc să obțin câteva imagini cu strada așa cum arăta acum 26 de ani.

Înaintară fulgerător pe lângă case care arătau mai bine. Un poștaș fusese surprins din mers, cu chipul încețoșat, cu mâna băgată în geantă. Ceva mai încolo, o femeie tocmai ieșea de pe o alee cu un cățel de talie mică. Văzută din spate, avea un păr blond, cârlionțat, tuns scurt.

— Iată, acum trecem prin dreptul numărului 27, unde locuia prietena Jessicăi, Kelly Morrison. După cum vedeți, Avondale Road cotește abrupt la stânga, unde începe Marsden Road.

Imaginea se încețoșă în timp ce înaintau, focalizându-se pe un conac mare, vopsit în culoarea untului, cu o intrare impunătoare, cu coloane.

— Aici se află în prezent Swann Retirement Village, un cămin de bătrâni, dar acum 26 de ani era un centru de reeducare pentru cei condamnați pentru delikte de natură sexuală. Existența sa nu fusese făcută publică și n-a ieșit la lumină decât la puțin timp după dispariția Jessicăi. Unul dintre locatari, Trevor Marksman, a fost cel asupra căruia s-a concentrat ancheta inițială. În camera lui, aflată la ultimul etaj, s-au descoperit fotografii și o înregistrare cu Jessica. A fost observat de asemenea de un vecin dând târcoale casei în după-amiaza zilei de 5 august, pe 6 august, în jurul aceleiași ore, și în dimineața zilei de 7. A fost arestat două săptămâni mai târziu și ținut în arest pentru a fi interogat, dar nu s-au mai descoperit alte probe, în afara fotografiilor și înregistrării cu Jessica, care să dovedească implicarea lui în dispariție.

— Dar vorbim de un centru de reeducare plin de persoane condamnate pentru astfel de delikte — trebuie să mai fi existat și alți suspecți pe lângă Trevor Marksman, nu? întrebă Moss.

— Da, dar securitatea centrului era strictă și, pe 7 august, la ora 1:30 p.m., a avut loc întâlnirea săptămânală dintre locatarii centrului și polițiștii supraveghetori. La 1:30 p.m. s-a făcut prezența. Nu lipsea niciunul dintre locatari. Întâlnirea a durat două ore, s-a terminat după 3:30 p.m. N-a plecat

nimeni. Mama lui Kelly Morrison a sunat-o pe Marianne Collins la 3:30 p.m., s-o întrebe de Jessica. La scurt timp după aceea au început căutările.

— Dar acum avem un cadavru, comentă Moss.

— Avem scheletul Jessicăi, dar practic nu mai există nicio probă criminalistică după ce a zăcut 26 de ani sub apă, spuse Erika.

Knight continuă:

— Toate rudele apropiate ale Jessicăi au un alibi. Marianne și Martin erau amândoi acasă cu Toby. O vecină mai în vârstă împreună cu soțul ei au trecut pe la ei la 1:40 p.m., domnul și doamna O'Shea, decedați între timp. Erau de față când Jessica a plecat de-acasă și au rămas până după ce s-a dat alarma. Fiica cea mare, Laura, era la 386 de kilometri distanță, într-o excursie cu cortul cu prietenul ei, Oscar Browne, în peninsula Gower din Țara Galilor. Plecaseră în dimineața zilei anterioare.

Se uită de jur împrejur.

— Încercarea de a obține informații de la vecini n-a dat roade, majoritatea nu erau acasă, iar cei care erau aveau alibiuri solide. După cum ați văzut pe Google Street View, majoritatea caselor n-au vedere spre Avondale Road — avem un interval de două ore în care s-ar fi putut întâmpla orice. Nu prea circulau furnizori, sâmbătă după-amiază nu trece nici poștașul. În 1990, camerele de supraveghere acopereau foarte puțin din zona respectivă. Nu circula niciun autobuz pe Avondale Road.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea, apoi Crawford aprinse lumina. Erika veni în față și se opri în dreptul hărții, estompate acum de lumina neoanelor.

— Mulțumesc. Și eventual poate încerci să folosești laptopul doar pentru serviciu, Crawford.

— Da, îmi cer scuze. N-o să se mai repete, se bâlbâi Crawford.

Erika continuă:

— Vreau ca toată lumea să se concentreze și, dacă vi se pare că vă pierdeți concentrarea, uitați-vă la poza asta.

Le arată fotografia de la autopsie cu scheletul Jessicai întins ca un puzzle rezolvat pe un cearșaf albastru.

— Trebuie să începem în forță și să parcurgem un volum considerabil de dosare legate de ancheta inițială. Însă ar trebui să vedem treaba asta drept ceva pozitiv. Dosarele ne-ar putea oferi mult mai multe informații. Avem, totodată, avantajul pe care-l oferă o privire retrospectivă. Aș vrea să vă împărțiți cutiile cu dosare. Inspectorul Moss va coordona distribuția. Aș vrea să analizați din nou toate probele legate de Trevor Marskman; aș vrea totodată să țineți cont de rolul persoanei care a coordonat ancheta inițială, inspectorul-șef Amanda Baker...

— Am cunoscut-o pe Amanda, o întrerupse Crawford. Am luat parte ca agent de poliție la ancheta inițială, în 1990.

— De ce n-ai menționat treaba asta până acum? îl întrebă Erika.

Polițiștii din încăpere se întoarseră spre Crawford, care se oprise în prag, umflându-și obrajii.

— Păi, mă rog, m-am gândit c-o să-ți spun când avem un pic de timp, a fost ca la nebuni...

— Am stat de vorbă cu tine și cu agenta Knight ieri când pregăteai această prezentare. Nu ți s-a părut relevant? Sau nu ți-a trecut prin cap că ne-ai fi putut oferi o perspectivă asupra cazului?

Toată lumea se zgâia iarăși la Crawford. El își umflă din nou obrajii, un obicei care începea s-o calce pe nervi pe Erika.

— S-au spus multe despre inspector-șef Baker..., începu Crawford. Mie mi s-a părut că se confrunta cu presiuni din două direcții. Familia Collins o critica pe de o parte, iar o bună parte din ștabii de la momentul acela făceau sesiuni de informare care n-o includeau. Nu s-au purtat corect cu ea.

— Asta știm. Îmi mai poți spune și altceva?

— Hm... Eu am luat parte la operațiunile de căutare din jurul islazului și al carierei din Hayes, în august și septembrie 1990. A căutat-o și o echipă de scafandri. N-am... n-au găsit nimic.

— Deci e posibil ca Jessica să fi fost ținută în viață o vreme sau ucisă în altă parte și aruncată în lac ulterior, reflectă Erika.

— Nu aveam acces la discuțiile din centrul de comandă. Pe-atunci eram doar un agent în uniformă, plin de entuziasm... Viața încă n-apucase să mă modeleze, comentă Crawford, râzând stingherit.

Spusele lui plutiră în aer o clipă, apoi el se foi stingherit în prag, încă roșu la față. Erika își zise că era cazul să-i citească dosarul. După aprecierea ei, era trecut bine de 40 de ani — nu-l mai văzuse la secția din Bromley în cele trei luni de când se transferase acolo.

— Bun, aș vrea ca prioritatea principală a tuturor să fie reanalizarea probelor fizice. Odată ce ne lămurim ce-avem prin cutiile astea, putem să facem progrese. Ne reunim mâine-dimineață, ca să vedem cum stăm.

Încăperea se animă. Erika se îndreaptă spre Moss și Peterson, care erau așezați lângă biroul ei.

— Peterson, tu vii cu mine. Mergem să stăm de vorbă cu familia Collins. Moss, tu supraveghează ce se întâmplă pe-aici și...

Înclină din cap spre Crawford, care încerca să desfacă un încărcător de laptop care se încurcase.

— Vrei să-i scot dosarul? o întrebă Moss în surdina.

— Mda, dar încearcă să fii subtilă.

Moss încuviință și Erika ieși din centrul de comandă aglomerat, însoțită de Peterson.

Un bărbat înalt, slab și bronzat, le deschise ușa casei de pe Avondale Road, numărul 7. Era ras în cap, doar o tentă mai întunecată pe margini trăda faptul că deja chelise în creștet, iar pe obraz îi apăruse un început de barbă grizonantă. Purta pantaloni negri de bumbac, o cămașă bleumarin, cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebrațele musculoase, și pantofi scumpi din piele neagră. Când se prezentă drept Martin Collins, Erika avu un șoc. Tipul avea un aer tineresc și rafinat la cei 60 de ani ai lui, spre deosebire de Marianne, care arăta ca o pensionară tipică.

— Toată lumea e în salon, le spuse gutural, încă având un accent irlandez pronunțat.

Se luară după el; mirosul loțiunii lui scumpe se făcea simțit în aerul închis, ca de biserică, din casă.

Erika se prezentă și îl prezentă și pe inspectorul Peterson. Marianne era așezată la un capăt al canapelei lungi de lângă șemineu. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, ceea ce-i accentua paloarea aproape cadaverică. Își înfășurase mătaniile în jurul mâinii drepte și le strângea așa de tare, încât îi lăsaseră semne. Lângă ea stătea o brunetă atrăgătoare, la vreo 40 de ani. Era machiată pronunțat și purta un deux-pièces cu pantaloni, negru, cu o bluză albă. Ochii ei căprui erau umflați și roșii, iar privirea îi era absentă.

— Bună ziua, v-o prezint pe fiica mea, Laura, le spuse Marianne, arătând spre femeie.

Laura se ridică și dădu mâna cu Erika și cu Peterson. Un tânăr chipeș stătea pe un fotoliu aflat lângă canapea. Și el era îmbrăcat elegant, într-un costum negru. Se ridică și se prezentă drept Toby; lângă el se afla un bărbat de origine indiană, slab și arătos, cu un păr negru până la umeri, îmbrăcat într-un costum negru de mătase.

— Vi-l prezint pe logodnicul meu, Tanvir, adăugă Toby.

Dădură mâna cu toată lumea. Marianne își mușcă buza și se uită cu un aer rugător la Martin.

— Ce e? întrebă Toby.

— Tobes. Maică-ta ne-a rugat să fie doar membrii familiei de față, îi spuse Martin.

— Tanvir e familia mea și aș dori să-l am alături. Nu era o problemă dacă Laura venea cu soțul sau cu copiii...

— Dar n-am venit cu Todd, se zburli Laura. Are grijă de Thomas și de Michael.

Strânse mâna liberă a maică-sii. Toby dădu să răspundă.

— Aș vrea să vă transmit condoleanțe din partea noastră. Ne dăm seama că e un moment foarte dificil, interveni Erika.

O șocase să vadă restul familiei — păreau atât de plini de viață și de eleganți în comparație cu Marianne!

— Da. Vă rog, luați loc, îi invită Marianne, arătând spre două scaune cu spătar înalt aflate în fața canapelei.

Erika și Peterson se așezară.

— Aș dori să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat ieri. Nu știu ce m-a apucat.

— Am stat de vorbă cu Nancy și, deși noi luăm în serios gestul de a lovi un polițist, nu dorește să facă plângere. Împrejurările au fost atipice, îi spuse Erika.

— Mă simt atât de rușinată...

— Ați dori un ceai? interveni Tanvir, ridicându-se.

Toată lumea încremeni.

— Ar fi minunat, răspunse Peterson.

— Nu știi tu unde țin toate cele, se zburli Marianne la el.

— Știe să folosească un fierbător și, fără îndoială, ceștile sunt tot în bufetul de deasupra cuptorului cu microunde, spuse Toby.

Tanvir rămase ținut locului, stingherit.

— Da, un ceai ar fi minunat, spuse Erika, zâmbindu-i.

— Mă duc să fac eu ceaiul, anunță Marianne, ridicându-se.

— N-are nicio boală molipsitoare, mamă, protestă Toby.

— Toby! Pentru numele Domnului! se enervă Martin.

— Tanvir, sunt sigură că ești un om foarte de treabă, dar..., încep Marianne.

— Ajunge! se răsti Martin. Vrei să-ți pierzi și fiul, după ce ți-ai pierdut fiica? Lasă-l pe Tan să facă naibii ceaiul!

Tanvir ieși din cameră. Marianne își ascunse fața într-un ghem de șervețele boțite. Laura se aplecă spre ea și-i strânse mâinile.

— Cum poți să spui una ca asta, Martin? șuieră Marianne.

— Dă-o dracului de treabă! exclamă Martin.

Nu se așeză, ci încep să se plimbe de colo colo prin dreptul draperiei. Erika își dădu seama că trebuia să preia controlul discuției.

— Nu-i nimic, spuse. Știu că e un moment dificil.

— Ai auzit, Toby? comentă Martin. Un moment dificil. Astăzi ar fi trebuit să fim doar noi, familia. Voiam să ne reunim măcar o dată cu toții fără...

— Cum poți să spui una ca asta, Martin? N-o să ne mai reunim niciodată cu toții. Cum ai putut s-o uiți pe Jessica? se tângui Marianne.

— Doamne sfinte! Nu asta voiam să spun. Chiar crezi c-am uitat pur și simplu de ea? Țipă Martin. Nu deții monopolul asupra durerii... Dumnezeu mare! Fiecare o jeleşte în felul său...

— Poți, te rog, să nu mai iei numele Domnului în deșert?

— Tată! îl întrerupse Laura.

— Nu. N-am de gând să stau s-o ascult din nou cum zice că nu jelesc destul, că n-o fac ca la carte!

Veni spre canapea și-și agită un deget în fața lui Marianne.

— Am iubit-o pe fetița aia și aș da lumea peste cap ca să mai petrec doar o clipă cu ea, s-o am aici cu noi... s-o fi putut vedea crescând...

Vocea i se frânse și le întoarse spatele tuturor.

— Uite ce e, nu vrem să vă deranjăm mai mult decât e cazul, interveni Erika. Ați solicitat să discutați cu noi. Vă rog, haideți să ne concentrăm pe ceea ce facem pentru a o găsi pe persoana care a comis fapta.

Laura începuse să plângă între timp, odată cu maică-sa, în timp ce Toby rămăsese în fotoliu, cu un aer neînduplecat, cu mâinile încrucișate peste pieptul larg.

— Oh, știu cine a făcut asta, spuse Marianne. Nemernicul ăla de Trevor Marksman. L-ați arestat?

— În momentul de față, explorăm cazul din toate unghiurile, începu Erika.

— Nu-mi veniți cu vrăjeli corporatiste, i-o reteză Martin. Vorbiți ca oamenii!

— În regulă, domnule Collins. Am moștenit un caz complicat. În momentul dispariției Jessicăi, acum 26 de ani, n-au existat prea mulți martori. Trebuie

s-o luăm de la capăt și să studiem cu lupa ancheta inițială, în care, după cum știți, s-au făcut multe greșeli.

— Unde este? Marksman?

— Conform ultimelor informații, s-a stabilit în Vietnam.

— În Vietnam, hm? Unde e plin de copii săraci. Imaginați-vă ce poți cumpăra acolo cu 300 000 de lire! începu Martin.

— Nemernicul ăla! Unde e dreptatea, când poate să dea în judecată poliția și să se aleagă cu atâția bani și-apoi să scape basma curată? întrebă Marianne.

— Nu existau suficiente probe la momentul respectiv, le spuse Erika.

— Am văzut și eu seriale, interveni Martin. De bună seamă, se pot face mai multe cu ajutorul expertizei criminalistice? Lucruri care nu se puteau face pe vremea aceea?

— Când am descoperit cadavrul Jessicăi... se aflase mult timp în apă. Nu putem obține prea multe informații cu ajutorul expertizei criminalistice...

Membrii familiei se uitară țință la ea, procesând pe rând informația că ucigașul aruncase în apă cadavrul Jessicăi.

— Am la activ două cazuri de răpiri rezolvate după ce-au fost redeschise și i-am ales personal pe cei mai buni polițiști să ia parte la anchetă, continuă Erika. Știu că multe persoane s-au dat bătute deja în cazul Jessicăi, dar nu sunt una dintre ele. O să-l prind pe ticălosul ăsta și o să mă asigur că-și primește pedeapsa. Vă dau cuvântul meu!

Martin se uită de la Erika la Peterson, apoi încuviință.

— Bun, o să mă asigur că vă țineți promisiunea, spuse, gata să izbucnească în lacrimi. Păreți o femeie pe care se poate conta.

Le întoarse spatele și, scoțând un pachet de țigări din buzunar, își aprinse o țigară.

— Ai de gând să ți-o tragi și cu ea? întrebă Marianne.

Se lăsă tăcerea.

— Știați? Și-o trăgea cu târfa aia de polițistă, Amanda Baker.

— Marianne, taci..., începu Martin.

— Nu, de ce să tac? Te-ai culcat cu femeia aia. O femeie care m-a alinat, căreia i-am împărtășit lucruri personale.

— S-a întâmplat la mult timp după ce începuse să ancheteze cazul! strigă Martin.

— Și asta e o scuză? protestă Marianne, ridicându-se șovăielnic.

— Și cică eu sunt ăla din familie de care se rușinează toată lumea, comentă Toby, într-un soi de aparteu adresat Erikăi și lui Peterson.

— Mai tăceți! strigă Laura. Tăceți cu toții! Aici e vorba de Jessica! Sora mea... sora noastră — n-a mai apucat să crească, ar fi trebuit să fie aici, cu noi! Și voi nu știți altceva decât să vă certați!

Lacrimile i se prelingeau pe obraz, lăsând dăre prin stratul gros de fond de ten, și încercă să le șteargă cu dosul palmei.

— Liniștește-te, scumpo, îi spuse Marianne, dând s-o îmbrățișeze, dar Laura se desprinse din brațele ei.

— Când o putem vedea? Vreau s-o văd, spuse Laura.

— Și eu aș vrea s-o văd, spuse Marianne.

— Și eu, declară Toby.

— Desigur, se poate, dar doar după ce termină medicul legist — atunci osemintele Jessicăi vă vor fi încredințate.

— Ce-i face? întrebă Laura.

— Face niște teste, încearcă să obțină cât de multe informații se poate pentru a-și face o idee despre cum a murit.

— A suferit? Vă rog, spuneți-mi că n-a suferit, se rugă Marianne de ei.

Erika inspiră adânc.

— Isaac Strong este unul dintre cei mai buni medici legiști din țară și, în plus, e o persoană foarte atentă. Jessica e pe mâini bune.

Marianne încuviință și își întoarse privirea spre Martin. El stătea cu spatele la ei, rezemat de perete, cu capul plecat. Țigara îi arsese în mână, nefumată.

— Martin, vino încoace, dragule, îl chemă.

El veni spre ea, se așeză pe brațul canapelei și-și ascunse fața la gâtul lui Marianne, scoțând un hohot de plâns înfundat.

— Liniștește-te, liniștește-te, îi spuse, punându-i mâna liberă pe spate și strângându-l la piept.

Laura se întoarse și ea spre maică-sa și începură să plângă amândouă în hohote.

— Eu de-abia dac-o mai țin minte, spuse Toby, cu lacrimi în ochi, uitându-se la Erika și Peterson.

Tanvir se întoarse cu o tavă pe care pusese ceaiul și o lăsă pe masa mare de lângă canapea. Erika nu-și dorea decât să iasă din casa asta apăsătoare, cu mobilierul învechit; în combinație cu atmosfera sinistă, icoanele Fecioarei îi dădeau un sentiment de melancolie lugubră.

— Am vrea să lansăm un nou apel în presă și voiam să vă întrebăm dacă ați fi dispuși să faceți treaba asta... ca familie? îi întrebă Erika.

Ei încuviințară.

— Echipa de Comunicare vă va anunța când și în ce condiții vom organiza treaba asta.

— Aveți vreun suspect nou? întrebă Laura.

— Nu încă, dar lucrăm pe baza noilor informații.

— Care sunt acelea? o întrebă Laura tăios.

— Păi, o primă informație evidentă este faptul că am descoperit-o pe Jessica în cariera din Hayes. Pot să vă întreb ce știți despre locul respectiv? Ați fost pe-acolo cu toată familia sau cu Jessica?

— Ce motiv am fi avut să vizităm cariera aia părăsită? întrebă Marianne. Jessicăi îi plăcea baletul, îi plăcea să meargă la magazinul pentru animale...

— Obişnuiam să merg la pescuit acolo, spuse Toby. Când aveam vreo 12–13 ani... Oh, Doamne! Ea trebuie să fi fost în lac deja. Am mers cu barca pe-acolo. Şi în tot timpul ăla, ea era acolo.

Tanvir se așează pe brațul fotoliului și îl luă de mână.

Marianne observă gestul și își feră privirea. Apoi Peterson rupse tăcerea.

— Știu că ți-e greu, dar a cui era barca? Pe cine cunoșteți care avea acces la o barcă?

— A prietenului meu, Karl. Era o barcă gonflabilă, îi spuse Toby. Dar eu și Karl aveam 13 ani când mergeam la pescuit; aveam 4 ani când a dispărut Jessica.

— Toate semnele arată spre Trevor Marksman, spuse Martin, ridicându-și privirea și ștergându-și lacrimile. Consiliul Local n-a considerat că e ceva nelalocul lui să pună un nenorocit de centru de reeducare la capătul străzii! Ați văzut pozele pe care le-a făcut cu ea și e și o filmare, o filmare, cu ea plimbându-se prin parc cu Marianne și Laura!

— E primul pe lista suspectilor și va fi interogat din nou, spuse Erika.

Martin clătină din cap.

— I-am scris deputatei noastre locale, întrebând dacă ar putea fi inițiată o anchetă internă legată de cum s-a desfășurat prima anchetă. Știți ce-a făcut?

— Nu știu.

— Mi-a trimis o scrisoare-tip, la dracu'. Nici măcar n-a avut bunul-simț să scrie un mesaj de mână. Am secretare la firma mea de construcții care n-au decât pregătirea de bază și până și ele știu să dea un răspuns ca la carte, scris de mână, și o deputată nu știe? Știți că nu-ți trebuie niciun fel de pregătire ca să ajungi parlamentar?

Acum se agita de colo colo prin sufragerie urmărit din priviri de Marianne, Toby și Laura.

— Voi ce fel de pregătire aveți?

— Suntem polițiști, îi răspunse Peterson.

— Mda? Păi, Marksman, un nenorocit fără carte, și-a angajat un avocat de fițe, v-a dat în judecată și a obținut daune de 300 000 de lire de la voi.

— E regretabil ce s-a întâmplat, spuse Erika.

Chiar în timp ce se auzea rostind aceste cuvinte, și-a dat seama că răspunsul avea să-l înfurie și mai tare.

— Mda, eu am bani, n-am nevoie de reprezentanță legală... și știați că fostul iubit al Laurei a ajuns și el un avocat dat naibii de bun, între timp?

— Tată, îl avertiză Laura, aruncându-i o privire.

— Oscar Browne e partener la biroul de avocatură Fortitudo Chambers și mi-a spus deja că e dispus să lucreze pentru mine.

— Oscar Browne, repetă Erika, amintindu-și de dosarele pe care se uitase. Era prietenul tău la momentul dispariției Jessicăi?

— Da, încuviință Laura, ștergându-se la ochi.

— Și erați plecați amândoi cu cortul prin Țara Galilor când a dispărut Jessica?

— Da. Ne-am întors imediat acasă când am auzit. Am văzut vestea la știri...

Laurei începu să-i tremure buza de jos.

— Și ai ținut legătura cu Oscar?

— Ca și mine, s-a căsătorit și are copii acum, dar am ținut legătura. Genul ăsta de lucru apropie oamenii.

Erika observă că Martin se învârtea prin cameră, roșu la față.

— Individul care a ucis-o pe Jessica umblă de colo colo, fir-ar să fie, și-și râde de voi de 26 de ani încoace, pentru că nu sunteți în stare de nimic și n-ați făcut nimic. Ați lăsat chestii să vă scape printre degete. Cum a putut să dispară, pur și simplu? Mergea doar la câteva case mai încolo, la naiba — ajungi imediat... și NIMENI N-A VĂZUT NIMIC!

Și, zicând asta, răsturnă tava cu ceai — ceștile și farfuriile căzură pe podea și se făcură țândări.

— Vă rog, domnule, trebuie să vă liniștiți, îi spuse Peterson, venind spre el.

— Nu-mi spui tu mie să mă liniștesc! N-ai dreptul să vii în casa mea să-mi...

— Nu mai e casa ta, Martin, țipă Marianne. Și nici tu n-ai dreptul să te întorci aici și să faci totul praf.

Îngenunche pe podea și începu să adune cioburile mari de porțelan.

— Mamă, o să te tai, îi spuse Toby blând, îngenunchind lângă ea și trăgându-i ușurel mâinile.

Laura se uită dezarmată de la fratele la mama ei, în timp ce taică-său se fâțâia întruna, roșu la față.

Martin începu să dea cu piciorul în perete. Marianne îi strigă să înceteze.

— Domnule Collins, dacă nu vă liniștiți imediat, va trebui să vă pun cătușele și să vă iau la secție, îl avertiză Erika, ridicând glasul. Chiar vreți să se ajungă la asta? Reporterii așteaptă în fața casei și nu-și doresc altceva decât un nou unghi din care să prezinte cazul, iar ipoteza tatălui vinovat le-ar surâde de minune.

La auzul spuselor ei, Martin se opri brusc și-i aruncă o privire.

— Vreți să vă liniștiți, vă rog?

El încuviință, spăsit.

— Iertați-mă, spuse, trecându-și palma peste creștetul capului.

— Nici nu-mi pot închipui prin ce a trecut familia dumneavoastră, îi spuse Erika.

— Treaba asta ne-a distrămat familia.

Începu din nou să plângă și Marianne veni să-l aline, urmată de Toby și de Laura. Tanvir rămase deoparte, privindu-i împreună cu Peterson.

— Bun, cred că vom încheia aici pe ziua de azi. Va trebui să rămâneți o vreme în aceeași casă. Vom lua din nou la mână declarațiile martorilor și s-ar putea să apelăm la dumneavoastră ca să lămurim anumite aspecte. Unul dintre agenții din echipa mea vă va contacta, le spuse Erika.

Îi făcu un semn lui Peterson și se retraseră rapid.

18

După întâlnirea cu familia Collins, Erika și Peterson stăteau în mașina parcată în stradă, în dreptul numărului 7 de pe Avondale Road.

— A fost... groaznic, spuse Peterson, frecându-se la ochi, cu un aer extenuat. Cu ce i-a ajutat prezența noastră?

— Nu mai știu de ei de durere. N-am putut nici măcar să le spun când vor putea vedea osemintele Jessicăi. Cazul ăsta e...

Erika se opri până să spună „imposibil de rezolvat“.

— Așadar Martin Collins s-a culcat cu Amanda Baker...

— Ceea ce mai adaugă niște... complicații, încuviință Peterson.

— Probabil că ești tare încântat că te-am solicitat pentru cazul ăsta, îi spuse Erika abătută.

— Mi-a fost dor de tine... Adică să lucrez cu tine la cazuri, cu tine și cu Moss, desigur, spuse Peterson, corectându-se rapid.

Erika îl studie o clipă, apoi își întoarse din nou privirea spre parbriz.

— Jessica a dispărut chiar de-aici.

Arătă spre strada mărginită de stejari imenși, desfrunziți, cu crengile ițindu-se deasupra lor pe cerul cenușiu.

— E rece, nu-i așa?

— Vrei să dau drumul la căldură?

— Nu. Strada. Zona. Pare rece, neprimitoare. Toate casele astea scumpe, elegante, ascunse vederii.

Grupul de fotografi încă aștepta afară, pe iarbă. Făcuseră poze cu Erika și cu Peterson la intrarea și la ieșirea din casă. Un bărbat scund, cărunt, mergea pe alee, așa că Erika porni sirena și girofarul. Bărbatul tresări și se trase înapoi, observându-i în mașina fără însemne oficiale. Erika lăsă girofarul pornit și lansă un apel către secție, solicitând să fie trimis un agent în uniformă la adresă. Fotografi îi îndreptară obiectivele spre mașină pentru o clipă, apoi își întoarseră atenția spre casă.

— Ți s-a părut că Martin Collins s-a purtat un pic teatral? o întreabă Peterson.

— Ce vrei să spui?

— Parcă a fost ceva artificial în toată treaba cu răsturnatul tăvii de ceai. Dacă ar fi aruncat ceva sau, nu știu..., dacă ar fi pocnit pe cineva, mi s-ar fi părut ceva firesc.

— Crezi că are ceva de ascuns?

Peterson dădu din cap.

— În ce măsură l-a luat în vizor ancheta anterioară? Pe el și afacerile lui?

— S-a îmbogățit rapid în urma boomului imobiliar din anii '80. Familia Collins a venit din Irlanda în 1987, practic săraci lipiți, și în 1990 locuiau aici deja...

— Crezi că cineva a răpit-o pe Jessica?

— Nu știu. Nu s-a pomenit niciodată nimic despre vreo răscumpărare?

— Nu. A dispărut pur și simplu și în urma ei s-a ales praful de tot. De familie, de ancheta Poliției Metropolitane...

Erika se uită spre capătul străzii și-și desfăcu centura.

— Hai să facem o plimbare!

Coborâra din mașină. Asta le atrase pentru scurt timp atenția reporterilor, care începură să facă poze de zor. Erika și Peterson o luară în direcția numărului 27. Casele din stânga lor erau mai la vale de stradă, fiecare alee cobora în pantă. Casele de pe dreapta stăteau pe un dâmb și aleile urcau.

— Gata, am ajuns, ne-a luat două minute, spuse Peterson.

Se opriră în dreptul numărului 27. Era o casă crem, cu două niveluri și coloane de fațadă. Aleea tocmai fusese pavată din nou și stropii de ploaie adăstau ca mercurul pe suprafața imaculată.

— Casa a mai avut un rând de proprietari din 1990 încoace, spuse Erika.

Rămaseră locului o vreme, uitându-se dintr-un capăt în celălalt.

— Centrul de reeducare în care se afla Trevor Marksman e chiar acolo, adăugă.

Mai merseră câteva minute și ajunseră în punctul unde strada vira abrupt la stânga. O casă mare cu trei niveluri se afla pe cealaltă parte a străzii, cuibărită în cotul descris. Era zugrăvită într-o nuanță de galben ca untul, cu ramele ferestrelor și coloanele din față de un alb imaculat. Pe pajiștea îngrijită era o firmă albă cu scris negru, care-i anunța că locul găzduia acum Căminul de Bătrâni Swann. Ferestrele scânteietoare reflectau cerul cenușiu, dând impresia că niște ochi îi priveau fără să-i vadă. O cioară mare ateriză pe firmă. Avea penele lucioase, asemenea scrisului, și scoase un cârâit jalnic.

Se întoarseră — de-acolo aveau o vedere neîngrădită asupra întregii străzi care cobora în pantă, până la mașina lor parcată la bordură în depărtare, în punctul unde se vedeau forfotind fotografii. Gardurile vii înalte alcătuiau un zid lung, de-o parte și de alta a străzii.

— Mi-o imaginez pe Jessica acolo, atât de aproape de casă, dar complet singură. Oare a țipat? A auzit-o cineva de după gardurile vii când a fost răpită? se întreabă Erika.

— De ce s-o arunce în lac, la nici doi kilometri de casă? Dacă a fost cineva care stătea pe strada asta? Sunt case mari. Probabil că au pivnițe.

— Am citit în dosarele anchetei că au percheziționat casele de pe strada asta și de pe străzile învecinate — aproape toți vecinii au permis accesul poliției.

— Deci a dispărut pur și simplu, reflectă Peterson.

Cioara cârâi din nou, ca și cum îi dădea dreptate.

— Ce facem acum, șefa?

— Cred c-ar trebui să-i facem o vizită Amandei Baker.

Porniră, întorcându-se de unde plecaseră. Când ajunseră la mașină, polițistul în uniformă, a cărui prezență o solicitase Erika, opri lângă ei în dreptul bordurii. Coborî geamul, iar Erika și Peterson veniră să discute cu el.

Nu observă că, în mijlocul grupului de reporteri, cu o cameră atârnată de gât, se afla un bărbat înalt, brunet, într-o haină lungă, impermeabilă. Spre deosebire de ceilalți reporteri, nu era interesat de casa familiei Collins. Îi urmărea atent pe Erika și Peterson, încercând să-și dea seama ce vor face în continuare.

Amanda Baker locuia într-o casă care era ultima dintr-un șir aflat pe o stradă rezidențială din Balham, în zona de sud-vest a Londrei. Grădinița din față era năpădită de buruieni și de pe tocurile ferestrelor-ghilotină se jupuia vopseaua înnegrită. Pe stradă domnea liniștea și tocmai începuse să plouă, când Erika și Peterson parcară în fața casei.

Poarta de lemn zăcea ruptă pe alee și trebuia să treacă peste ea ca să ajungă la ușă. Apăsă pe sonerie și așteptă o vreme, dar nu le răspunse nimeni. Erika se apropie de fereastra plină de jeg din față și se chiorî în camera de zi. Reuși cu greu să deslușească într-un colț un televizor, la care tocmai era în derulare o emisiune-concurs stil licitație. Tresări când doi ochi cu pleoapele lăsate se iviră în geam, încadrați de șuvițe de păr lung și cărunt. Femeia o ușui cu o mână pe jumătate acoperită de mâneca lungă de lână.

— Bună ziua, ești Amanda Baker? Sunt inspectorul-șef Erika Foster, se prezintă Erika, grăbindu-se să-și scoată legitimația din buzunar și lipind-o de fereastră. Am venit cu colegul meu, inspectorul Peterson. Am vrea să stăm de vorbă despre cazul Jessica Collins.

Chipul se trase mai aproape, chiorându-se la legitimație.

— Nu, îmi pare rău, le zise, trăgând draperiile.

Erika bătu în geam.

— Inspector-șef Baker! Am venit să-ți cerem ajutorul — ne-ar fi de mare folos să aflăm ce crezi despre caz.

Draperiile se crăpară un pic — chipul le apărură iar dinainte.

— Vreau să văd legitimațiile amândurora.

Peterson veni la fereastră și-și lipi și el legitimația de geam. Femeia se chiorî prin stratul de jeg. În jurul buzelor avea riduri adânci, de fumător.

— Dați roată și veniți pe poarta laterală, le spuse într-un final, trăgând draperiile.

— Ce-are ușa de la intrare? se plânse Peterson în timp ce ieșeau de pe terasa care-i adăpostise de ploaia mărunță.

O luară zorit de-a lungul gardului plin de mucegai care dădea roată grădinii din față. O mână apăru pe deasupra gardului la capătul opus și apoi o porțiune din gard se deplasă spre interior.

Inspectorul-șef Amanda Baker, pensionată acum, era o femeie solidă — purta un jersey lung și murdar peste un tricou negru, colanți negri și papuci de cauciuc negri, cu șosete groase de lână. Avea o față roșie și buhăită și bărbie dublă. Părul ei cărunt era lung, gras și prins la ceafă cu un elastic.

— Vă costă 30 de lire, spuse, întinzând mâna.

— Am vrea să discutăm despre caz, îi zise Erika.

— Și eu vreau 30 de lire, repetă Amanda. Știu cum merge treaba — unei ștoalfe sau unui dealer i-ați azvârli câteva lire ca să auziți ce are de spus. Iar eu știu o grămadă de chestii despre cazul ăsta.

Întinse mâna mai aproape, mișcând din degete.

— Ai fost polițistă, îi spuse Peterson.

Amanda îl măsură din cap până în picioare, părând să-l cântărească.

— Am fost, dragule. Acum sunt doar o babă care nu mai are nimic de pierdut.

Dădu să închidă poarta.

Erika întinse mâna s-o oprească.

— Bine, spuse, înclinând din cap spre Peterson.

Acesta își dădu ochii peste cap, scoase portofelul și-i întinse Amandei o bancnotă de 10 și una de 20 de lire.

Ea încuviință, își îndesă banii în sutien și le făcu semn s-o urmeze pe aleea îngustă și jilavă. Trecură prin dreptul ferestrei de la baie în care un ventilator mic se rotea leneș, răspândind miros de urină și de dezinfectant de toaletă. Ieșiră în grădina din spate, năpădită și ea de buruieni, cu saci de gunoi puși grămadă într-un colț.

În pragul ușii din spate, Amanda își șterse papucii pe o zdreanță de covoraș, ceea ce i se păru ironic Erikăi, deoarece era genul de casă unde te ștergeai pe picioare la ieșire. Bucătăria fusese cochetă cândva, dar acum era murdară și plină de vase nespălate și pungi de gunoi arhipline. În dreptul unei mașini de spălat care se zdruncina, trecând prin faza de stoarcere a programului, era un pătuț de câine, dar nu se vedea niciun câine.

— Treceți în camera din față. Vreți un ceai? îi întrebă cu o voce răgușită, de fumătoare.

Erika și Peterson se uitară la bucătăria mizerabilă, apoi încuviințară.

Străbătură un hol, trecând prin dreptul unei scări abrupte de lemn care ducea la etajul cufundat în penumbră. Holul era ticsit de stive de ziare vechi care le ajungeau până la piept, înșirate în dreptul ușii de la intrare. Camera de zi era încărcată de mobilă, iar pereții și tavanul se îngălbeniseră de la tutun.

— Chiar vrei să bei ceai făcut de ea? o întrebă Peterson în șoaptă.

— Nu, dar dacă așa câștigăm mai mult timp cu ea..., îi răspunse Erika încet.

— Păi, 30 de lire ar trebui să ne asigure cel puțin o oră..., începu Peterson.

Îl întrerupse o bătaie în fereastra de la stradă, apoi un chip se lipi de geamul murdar. Amanda veni repede în urma lor și se îndreptă spre geam, ridicându-l.

— Salutare, Tom!

O mână îi întinse câteva scrisori și apoi două sticle de Pinot Grigio. Erika se apropie de geam și își dădu seama că era poștașul. Amanda scoase banii din sutien și-i înmână bancnota de 20 de lire. El o luă spre poartă, fluierând.

— Ce e? îi întrebă Amanda, văzându-le expresiile. În America se cheamă livrare la domiciliu.

— Dar, în mod normal, nu e treaba poștașului, comentă Peterson.

— Nu vrei un pahar?

— Sunt în timpul serviciului, îi răspunse el glacial.

— Vă aduc ceaiul atunci. Luați loc!

— Cu asta, am aflat răspunsul la întrebarea legată de ușa de la intrare, spuse Peterson odată ce ieșise Amanda.

— Ai putea să fii un pic mai politicos, îi spuse Erika.

— Cum adică? Vrei să beau cu ea vinul adus de poștaș, până mă îmbăt?

În ciuda situației, pe Erika o pufni râsul.

— Nu, dar nu mai fi așa de distant! Un pic de flirt face minuni. Încearcă să vezi imaginea de ansamblu.

Peterson strânse un teanc de ziare și ambalaje de ciocolată de pe canapea și se așază. În camera de zi erau înghesuite două canapele uzate, o masă de sufragerie și scaune. Televizorul era instalat pe un suport mare care ocupa un perete, ticsit de cărți și hârtoage. Erika se apropie de o poză atârnată pe perete care ieșea în evidență. Era într-o ramă ieftină, aurită, cu model de împletitură. Fotografia color era un pic deteriorată și decolorată în partea de jos, unde pătrunsese umezeala. În poză era o versiune tânără și slabă a Amandei Baker, care purta vechea uniformă a agentelor de poliție: dresuri negre groase, fustă, sacou și bereta țuguiață. Părul negru și lucios i se ițea de sub beretă. Se afla în fața Academiei de Poliție Hendon, cu un polițist

tânăr în uniformă, care nu purta chipiul, dar îl ținea sub braț. Își țineau insignele ridicate și zâmbeau larg spre cameră.

— Mă gândeam eu c-o să te duci glonț acolo, comentă Amanda, intrând târșâit cu o tavă pe care ducea cămile aburinde de ceai și un pahar cu vin alb.

— Îl recunosc, spuse Erika, luând o cană de pe tavă și studiind din nou fotografia.

— Agentul de poliție Gareth Oakley, pe-atunci. Am fost colegi la Investigații Criminalistice în anii '70. Eu și Oakley aveam același grad la vremea aia. Acum îl știți drept chestorul-șef Oakley, pensionat.

— Trebuie să fi fost interesant să lucrezi la Investigații Criminalistice ca femeie în anii '70, nu?

Amanda doar ridică din sprânceană.

— Seamănă cu Oakley. Avea mai puțin păr pe-atunci decât are acum. Câți ani avea? întrebă Erika, uitându-se mai atent la părul lui care începea să se rarească.

Amanda râse înfundat.

— 23. A început să poarte perucă după ce a ajuns inspector-șef.

— Țsta e chestorul-șef Oakley? întrebă Peterson, prinzându-se cu întârziere.

— Am fost colegi la Hendon, am absolvit în 1978, le spuse Amanda.

Se lăsă greoi în fotoliul mare de lângă geam. Erika se așeză lângă Peterson.

— Oakley tocmai ce s-a pensionat, a luat o primă de pensionare babană, comentă Peterson.

Spusele lui plutiră în aer un răstimp. Se instalară cu toții comod.

— Bun, deci suntem aici în calitate neoficială să te întrebăm despre cazul Jessica Collins. Mi-a fost repartizat mie, spuse Erika.

— Pe cine ai supărat? întrebă Amanda, râzând a pagubă, apoi luă o dușcă zdravănă de vin și scoase un pachet de țigări din buzunarul jerseului. E un măr otrăvit. Am fost convinsă mereu c-au aruncat-o în carieră... deși am căutat-o de două ori acolo și n-am găsit nimic.

Se întrerupse cât să-și aprindă țigara și trase cu sete din ea.

— Deci ori au ținut-o undeva, ori au mutat cadavrul. Acum e treaba ta să afli, nu?

— Erai convinsă că făptașul era Trevor Marksman?

— Mda, încuviință Amanda, susținându-i privirea Erikăi. Dar i s-a dat foc pentru fapta lui. Și știi ce? Aș face-o din nou.

— Deci recunoști deschis că le-ai vândut pontul persoanelor care i-au strecurat bomba incendiară pe ușă?

— Nu-ți dorești uneori să faci singură dreptate?

— Nu.

— Zău așa, Erika. Ți-am citit povestea. Soțul tău a fost împușcat de traficantul ăla, cu încă patru colegi de-ai tăi, iar pe tine a crezut că te-a împușcat. Nu ți-ar plăcea să ai o oră la dispoziție cu el, să fiți doar voi doi într-o cameră și să ai o bătă de baseball plină de cuie?

Amanda scutură scrumul într-o scrumieră mare arhiplină, aflată pe masa de lângă ea, continuând s-o privească în ochi.

— Ba da, recunosc Erika.

— Vezi?

— Dar n-aș face-o niciodată. Treaba noastră ca polițiști e să respectăm legea, nu să ne facem noi dreptate. Ai avut, de asemenea, o aventură cu

Martin Collins?

— Da. Relația dintre el și Marianne se sfârșise — asta se întâmpla la un an și jumătate după dispariția Jessicăi. Ne-am apropiat. Regret treaba asta mai mult decât povestea cu Marksman, dar m-am îndrăgostit.

— Și el? întrebă Peterson.

Ea ridică din umeri și mai trase o dușcă de vin.

— Mă gândesc adesea că ăsta a fost singurul lucru bun pe care l-am făcut pentru familia aia. Nu le-am putut aduce fiica înapoi. L-am ajutat pe Martin să uite, măcar cât era cu mine.

— Acum, c-am găsit-o pe Jessica, încă mai crezi că Trevor Marksman e vinovatul? o întrebă Erika.

Amanda trase din nou din țigară.

— Mereu am fost de părere că, dacă ceva e atât de al naibii de evident, atunci trebuie să fie adevărat... Dar a avut un complice și cred că, atunci când a răpit-o, a ținut-o o vreme undeva.

— L-ați pus sub urmărire? întrebă Peterson.

— Da, dar a trecut cam o săptămână din momentul dispariției până când am început să-l urmărim... Cred că atunci a făcut-o.

— Ți-am studiat dosarul, spuse Erika.

— Ah, da? o întrebă Amanda, privind-o cu ochii mijiți, prin fum.

— După cazul Jessica Collins ai fost transferată la brigada antidrog și ai fost acuzată că vindeai mai departe cocaină.

— Am fost o polițistă al naibii de bună. Am deschis calea unor femei ca tine, iar tu ai fi fost polițistul de culoare angajat să ne facem cota, acum 20 de ani; în prezent sunteți acceptați, luați în serios. Îi uitați pe cei care au luptat ca să aveți un loc în poliție.

— Deci a fost doar meritul tău? Ești o Rosa Parks a Poliției Metropolitane? o întrebă Peterson.

Se lăsă o tăcere stingherită. Erika îi aruncă o privire dojenitoare.

— Am venit doar pentru a afla versiunea ta despre cum s-au întâmplat lucrurile, spuse Erika.

— Versiunea mea?

— Da, cum a fost să investighezi acest caz, privirea cuiva din interior. Eu intru în treaba asta fără să știu nimic, cu mormane de dosare de parcurs.

Amanda rămase tăcută un răstimp și-și mai aprinse o țigară.

— Când am lucrat la Investigații Criminalistice, eram singura femeie și mie îmi repartizau fiecare caz de viol. Aveam grijă de femeile alea. Eu luam probele, mă ocupam de ele. Nu le-am ignorat niciodată apelurile și le susțineam luni întregi, cât așteptau să fie investigați în arest nemernicii care le violaseră. Apoi stăteam cu ele și le țineam de mână pe durata procesului. Pe mine nu mă sprijinea nimeni. Indivizii care se cărau mai devreme la o băută, cei care le cereau prostituatelor o partidă pe gratis erau cei care erau avansați. Și apoi, când mi s-a repartizat în sfârșit cazul Jessica Collins, am fost tratată ca și cum aș fi întrecut măsura, ca și cum nu-mi mai știam lungul nasului.

— Îmi pare rău, spuse Erika.

— Să nu-ți pară rău. Dar nu mă judeca. Vine un moment în care îți dai seama că n-ajungi nicăieri dacă respecti regulile...

Arătă cu mukul țigării spre fotografia de pe perete.

— Dobitocul de Oakley a ajuns chestor-șef.

Stinse țigara în scrumiera arhiplină, strivind-o.

— Am fost mult timp împreună pe teren, pe vremuri. Într-o noapte, eram pe Catford Street, pe la 3, și un tinerel ne-a amenințat cu un cuțit pe o străduță

lăturalnică. Era drogat de nu mai știa de el... L-a înșfăcat pe Oakley și i-a pus cuțitul la gât, iar Oakley s-a căcat pe el. Nu e o figură de stil, s-a căcat pe el la propriu. Puștiul cu cuțitul, care oricum era agitat și paranoic deja, s-a panicat din cauza mirosului și a fugit. Oakley a fost salvat de propriul rahat. E chiar ironic că, la ani buni după asta, a primit titlul de MBE² pentru contribuția lui la reducerea actelor de violență cu arme albe... În noaptea aia l-am ajutat, l-am curățat și mi-am ținut gura. Eram apropiați pe-atunci. La ani după asta, când am intrat eu în belea, iar el era comisar-șef, n-a făcut nimic. M-a lăsat de izbeliște!

Amanda tremura de furie acum și-și mai aprinse o țigară. Rămaseră cufundați în tăcere un răstimp. Se auzea ticăitul ceasului, o mașină trecu pe stradă și afară părea să se fi întunecat. Erika îi aruncă o privire lui Peterson, semn că era cazul să plece.

— Mai e ceva, le spuse Amanda.

Se întrerupse și își trecu mâinile peste față.

— Ați descoperit cadavrul în cariera din Hayes. Am căutat-o în lac de două ori în august și la sfârșitul lui septembrie 1990 și, desigur, n-am găsit nimic. Era un moșneag care se instalase într-o casuță din zonă. O casă minusculă, cu beci. N-am găsit nimic pe-acolo. Evident. Și apoi, la câteva luni după aceea, s-a spânzurat.

— Și? o întrebă Erika.

— Nu știu. Dacă Trevor Marksman a avut un complice, o fi fost el.

— Mai ții minte cum îl chema?

— Nea Bob, așa-și zicea. Era dus cu capul, dar nu părea violent. Închiseseră unul dintre spitalele de psihiatrie din zonă cu câțiva ani înainte și el ajunsese în stradă. Părea, mă rog, doar un picuț sărac cu duhul. Și-apoi... să ia otravă și să se spânzure — mi-a sărit în ochi treaba asta.

— A luat și otravă? întrebă Erika.

— Mda.

Erikăi îi sună telefonul și ea se scuză și răspunse, apoi începu să vorbească.

— Ești sigur că nu vrei un pahar de vin? O bere, poate? întrebă Amanda, mijind ochii la Peterson prin fumul de țigară.

— Nu, sunt în timpul serviciului, îi spuse Peterson.

— Nu vrei să mă mai descoși? îl întrebă, holbând ochii la el.

Peterson fu încântat când Erika încheie conversația telefonică.

— Era Crawford, îi spuse.

— Inspectorul Crawford? întrebă Amanda, cu ochii scânteind.

— Da. A luat parte la ancheta din 1990, nu-i așa?

— Mda. O pramatie enervantă. Tânjește cumva după laude, dar nu face nimic să le merite. Îi place să dea impresia că lucrează...

— Păi, mulțumesc pentru ce ne-ai spus. Nu te mai reținem, spuse Erika. Aș putea să te mai vizitez? Încercăm să parcurgem toate probele și s-ar putea să am nevoie să verific ceva sau să-ți cer vreo lămurire. Dacă ai timp.

— Sigur, sunt liberă ca pasărea cerului, spuse Amanda, scuturând scrumul și arătând cu țigara spre Peterson.

— Ce părere ai? îl întrebă Erika odată ce se urcaseră în mașină. Chestia cu căsuța de lângă carieră e o pistă promițătoare. Ne oferă un nou suspect. Altceineva decât Trevor Marksman.

— Dar e mort, șefa.

Căzură pe gânduri o vreme.

— Și, personal vorbind, am senzația c-ar fi cazul să fac un duș, treaba asta a fost hărțuire sexuală, adăugă Peterson.

— Groaznic, nu-i așa? Dar intră la formare utilă pentru un polițist. Acum știi prin ce trec femeile.

— Ce voia Crawford? întrebă Peterson în timp ce Erika pornea motorul.

— Familia Collins are permisiunea să vadă osemintele Jessicăi.

— Crezi c-ar trebui s-o vadă? N-a mai rămas decât...

— Un schelet, da. Dar au dreptul, iar Marianne a insistat să-și vadă fiica.

Erika băgă în viteză și o luă din loc, lăsând în urmă casa Amandei.

Ceva mai încolo pe stradă, la nici 100 de metri, o mașină albastră era cuibărită într-un șir de mașini parcate pe trotuar. În mașină se afla bărbatul brunet. Îi urmărise pe Erika și Peterson de la casa familiei Collins, având grijă să treacă neobservat, și acum îi urmărea din priviri.

Strecură mâna în haina lungă, impermeabilă, își scoase telefonul și formă un număr.

— Gerry la telefon, spuse, cu o undă de accent irlandez. Polițista care trage sforile, inspectorul-șef Foster, tocmai a plecat de la Amanda Baker de-acasă. E cu un polițist de culoare, nu știu cum îl cheamă.

Ascultă ce-i spunea vocea de la celălalt capăt al firului, apoi își întrerupse interlocutorul, spunând:

— Nu te mai ambala așa. Știam c-o să treacă pe la Amanda... Păi, depinde cât de varză e mintea ei după atâta băutură și atâtea droguri. Există totuși riscul să-i pice fisa acum, că există un cadavru. Iar Foster asta e bună, e dată naibii.

Își dădu ochii peste cap.

— Uite ce e, pot să pierd vremea urmărindu-i toată săptămâna, dar ne trebuie mai mult, trebuie să ascultăm telefoanele, să avem acces la e-mailuri... Să avem vedere din interior... Bine, stau cuminte și aștept. Dar nu uita că ești pe ceas, în mai multe sensuri ale cuvântului, nu uita asta.

Gerry închise chiar când o blondă tânără și atrăgătoare ieșea pe ușa casei în dreptul căreia parcase. Împingea un cărucior în care era un copil și, în ciuda ploii, purta colanți strâmți și haina desfăcută lăsa să se vadă o bluză decoltată. Gerry o măsură din cap până în picioare și-i făcu cu ochiul, iar ea îi răspunse la gest cu un zâmbet cochet.

Apoi el porni mașina și plecă.

² „Member of the Order of the British Empire“, distincție acordată de monarhia britanică unor indivizi pentru realizări deosebite în domeniul lor de activitate. (N.t.)

În aceeași seară, Erika și Moss se aflau în capătul sălii micuțe de vizionare de la morga din Penge. Marianne Collins stătea, împreună cu Laura, Martin și Toby, în dreptul geamului, așteptând să se tragă cortina.

Se îmbrăcaseră elegant pentru această ocazie, toată lumea în negru, singura pată de culoare era dată de trandafirul roșu pe care îl ținea în mână Marianne. Moss îi aruncă o privire Erikăi și se încruntă. Timpul părea să se scurgă cu încetinitorul — li se spusese că totul e pregătit. Se uitau în gol și în încăpere se lăsase liniștea, se auzea doar bâzâitul înfundat al becurilor puternice de dincolo de geam. Chiar când Erika își zise că poate ar fi fost cazul să spună ceva, începu să se tragă cortina. Rămase prinsă în galerie pentru o clipă, înainte de a dezvălui osemintele Jessicăi Collins.

Marianne scoase un hohot de plâns și se apropie de geam, lipindu-se cu totul de el. Scheletul Jessicăi era întins cu grijă pe o masă acoperită de un cearșaf albastru. Isaac îi explicase Erikăi că era mai bine să folosească un cearșaf albastru. Pe unul alb s-ar fi văzut cât de tare se decoloraseră oasele.

— Bună, scumpo! Îți suntem alături. O să avem grijă de tine de-acum, spuse Marianne, lipindu-și palma de geam. Tati și Toby sunt aici, Laura e și ea aici, și eu, mămica ta.

Se întoarse spre Martin.

— O văd, e acolo. Uite, Martin, uite, e părul ei. E părul fetei mele.

Isaac aranjase osemintele astfel încât țeasta micuță se sprijinea pe o pernă albă, subțire, iar șuvițele de păr aspru se revărsau de pe pernă pe masă. Deși scheletul era dezmembrat, îi dădea impresia că osemintele sunt intacte, ca și cum Jessica își găsisse odihna.

Laura izbucni în plâns și ieși în fugă din cameră. Toby și Martin se întoarseră să vadă unde dispăruse, apoi veniră la geam lângă Marianne, care

șoptea o rugăciune — răsuflarea ei lăsase un arc de condens pe geam. Erika îi făcu semn lui Moss să rămână cu ei și ieși.

Soțul Laurei, Todd, aștepta pe unul din scaunele de pe culoar, cu băieții lor. Era un bărbat cu un aer agreabil, cu părul negru și ochii căprui și blânzi. Laura stătea cu spatele la Erika, ghemuită pe vine, îmbrățișându-i pe băieți, câte unul sub fiecare braț. Plângea în hohote și îi săruta pe rând, spunându-le:

— Sunteți în siguranță. Sunteți ai mei. N-o să las să vi se întâmple nimic rău. Promit!

Amândoi se uitau cu expresii nedumerite la Erika în timp ce Laura îi săruta cu atâta iubire.

Partenerul lui Toby, Tanvir, reveni cu pahare de cafea de la automat și-i întinse unul lui Todd, care i-l luă din mână zâmbind.

— N-o să vă las să-mi scăpați vreodată din ochi. Îmi sunteți prea dragi, spuse Laura, strângându-i și mai tare în brațe.

— Laura, spuse Todd, aplecându-se și îndemnând-o să le dea drumul. Ușurel. O să-i sperii.

După accent, Erika își dădu seama că era american. Laura le dădu drumul băieților și o observă pe Erika.

— Cine e în camera aia, mami? o întreabă unul dintre băieți.

Erika își dădu seama că erau gemeni.

— Au găsit-o pe Jessica...

— Laura, fără detalii, ți-am zis! o întrerupse Todd.

— Fără detalii? Todd! Detalii? Jessica nu e doar o îngrămădire de detalii! N-o s-o ștergem ca și cum n-ar fi existat! exclamă Laura, ridicându-se.

— Scumpo, nu asta am vrut să spun, protestă Todd.

Se ridică și o îmbrățișă. Laura își ascunse fața la pieptul lui și începu să plângă. Cei doi băieți se uitară la Erika, cu ochii mari, speriați.

Erika se lăsă pe vine lângă ei și le zâmbi.

— Bună, eu sunt Erika. Pe voi cum vă cheamă?

— Thomas și Michael, îi spuse unul dintre ei. Eu sunt Thomas și el e Michael. E cam timid.

Amândoi înclinară din cap cu aerul unor înțelepți și apoi se uitară la tatăl lor. Amândoi erau îmbrăcați în blugi și pulovere verzi identice.

— Totul e-n regulă, băieți. Mami e foarte necăjită, dar nimeni n-a pățit nimic, le spuse Todd, mângâind-o pe Laura pe creștet.

— Vă place ciocolata, băieți? E un automat chiar după colț, le spuse Erika.

Todd dădu din cap în semn de mulțumire, continuând s-o îmbrățișeze pe Laura.

Înaintară pe culoarul înghesuit, dând colțul. Acolo se afla un automat și un nou rând de scaune. Gemenii se apropiară de geam și începură să aleagă ce voiau.

— Eu vreau un baton Mars și e numărul B4, spuse Thomas.

— Și eu tot la fel vreau, spuse Michael.

Tanvir introduse câteva monede în automat și apăsă pe butoane.

— Ce moment să-ți cunoști rudele prin alianță! comentă.

— E prima dată când le întâlnești pe rudele lui Toby?

— I-am cunoscut pe Laura și pe Martin, pe Kelly și pe copii, în Spania...

— Kelly e... cu Martin?

— Mda... E foarte de treabă. Le-ar plăcea să se poată căsători, dar Marianne, mă rog, ai cunoscut-o. E o catolică habotnică.

— Ce ți-a povestit Toby despre Jessica? Dacă nu te superi că te întreb.

Tanvir se aplecă să scoată batoanele de ciocolată din automat și le dădu băieților.

— Se simte vinovat.

— Avea doar 4 ani când a dispărut Jessica?

— Se simte vinovat pentru că-și amintește foarte puține lucruri despre ea. Își amintește certurile dintre Laura și maică-sa. Certuri urâte, uneori cu violențe fizice.

— Care din ele devenea violentă?

— Amândouă. Ai văzut bucătăria din casa lor?

— În treacăt.

— În capăt e o cămară mare. Cândva o foloseau pe post de răcitor, aveau o unitate de răcire acolo, ca o cameră frigorifică imensă. Toby mi-a povestit că, într-o noapte, când a coborât la parter să bea apă, a auzit zgomote în răcitor. A deschis ușa și a găsit-o pe Laura înăuntru. Marianne o încuiase acolo.

— E sigur de asta?

Tanvir ridică din umeri.

— Mi-a povestit într-o noapte, cam acum un an. Băuserăm câteva pahare și mi-a destăinuit mai multe despre părinții lui.

— Are o relație bună cu tatăl lui?

— Mda. Foarte. N-ai zice, dacă te iei după cum arată, te-ai aștepta să fie un homofob obsedat de fotbal, dar n-are nicio problemă cu mine, n-are nicio

problemă cu Tobes. Prietena lui e foarte drăguță.

— De ce-mi spui toate astea? îl întreabă Erika.

— Nu știu. Poate că mi s-a luat ca Marianne să-mi — să ne — desconsidere stilul de viață din cauza religiei. Și să susțină că e mai bună decât toți ceilalți.

— L-a maltratat vreodată pe Toby?

— Oh, Doamne, nu! A fost, și rămâne, odorul ei...

— Ce faceți aici? întreabă cineva.

Toby apărură de după colț. Și se uita țintă la Tanvir și la Erika. Băieții se așezaseră între timp pe o bancă, ceva mai încolo, și își mâncau batoanele Mars, murdărindu-se de ciocolată.

— Doamna inspector-șef Foster tocmai mă întreba de mama ta — dacă o să facă față situației. Polițiștii își fac griji ca nu cumva să clacheze.

Erika era surprinsă de minciuna lui Tanvir, dar nu se dădu de gol și îi făcu jocul.

— Există o mulțime de grupuri de sprijin. Am datele lor de contact.

— Mama are comunitatea de la biserică, spune că-i este de-ajuns... Tan, vrei să intri cu mine s-o vezi pe Jessica? Aș vrea să vii.

— Bine. Și mama ta?

— Cu toții am pierdut-o pe Jessica, nu doar ea.

Se îndepărtară și Todd veni după băieți cu Laura, care avea ochii roșii și umflați de plâns.

Cu cât studiez mai îndeaproape cazul ăsta, cu-atât mai adânc par să meargă secretele, își spuse Erika.

Era târziu, dar Amanda Baker nu reușea să adoarmă. Stătea în fotoliu, cu un pix și un carnet A4 în mână. După vizita polițiștilor începuse să se gândească din nou la cazul Jessica Collins, nu cuprinsă de resentimente amare, ci în ideea de a-l rezolva. Începuse prin a nota tot ce-și amintea și umpluse deja jumătate din carnet. Televizorul mergea în fundal, dar fără sonor și, pentru prima dată după ani buni, se simțea vie și animată de un țel. Își amintea aproape perfect experiențele ei din perioada anchetei. Era un efort să-și amintească ultimii 15 ani, pe care și-i petrecuse cufundată în aburii beției și apelând frecvent la droguri. O lăsase mai moale și cu vinul, observând, când își ridică privirea din carnet, că era de-abia la al treilea pahar.

Se auzi o bătaie ușoară în fereastra de la stradă. Își scoase ochelarii și se ridică greoi din fotoliu. Apropiindu-se de geam, trase draperia și văzu o figură cunoscută. Când deschise fereastra, afară era răcoare și aerul mirosea proaspăt, ca după ploaie. Crawford miji ochii la ea prin lumina care se revărsa din camera de zi.

— Am primit mesajul pe care mi l-ai lăsat, îi spuse.

— Arăți ca naiba, îi spuse Amanda rânjind.

— Să te vezi pe tine!

Ea râse răgușit și-i întinse mâna.

— Urcă-te pe-aici. Ușa de la intrare e blocată.

El o prinse de mână și se trase opintindu-se pe pervaz, înroșindu-se la față din cauza efortului de a se strecura pe geamul deschis. Odată intrat, rămase un răstimp în mijlocul camerei de zi, trăgându-și sufletul.

— A trecut mult timp, îi spuse. De ani buni nu ne-am mai...

Ea încuviință dând din cap. În lumina care-i cădea pe creștet, observă ultimele fire de păr roșcovan, ca niște fire de vată de zahăr.

— Vrei ceva de băut? îl întreabă.

— Mda. N-aș refuza un pahar... am avut o zi de coșmar.

Își trecu mâinile peste față, agitat.

Ea ieși și se întoarse aducând sticla și încă un pahar.

— Nu te-ai mai îngrijit de casa asta, îi spuse Crawford, luând paharul.

— Nu te-ai mai îngrijit de tine, i-o întoarse Amanda, ciocnind cu el și golindu-și paharul dintr-o înghițitură.

El încuviință și dădu pe gât vinul. Ea îi luă paharul din mână și le puse pe amândouă pe măsuta din dreptul fotoliului. Apoi se întoarse și-l țintui cu privirea.

— M-a părăsit nevasta, spuse Crawford.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Copiii i-au fost încredințați ei. Și casa...

— Ssst, asta ne taie cheful, spuse Amanda, venind spre el și lipindu-i un deget de buze.

Îi trase haina de pe umeri, fără să i-o scoată cu totul, prinzându-i brațele pe lângă corp. El își ridică privirea spre ea, cu gura căscată de dorință. Amanda își lăsă mâinile să alunece peste burta lui proeminentă și peste mijloc, desfăcându-i cureaua.

— Oh, exclamă Crawford în timp ce ea îi trăgea fermoarul la pantaloni și-și strecura mâna în chiloții lui.

Crawford închise ochii, tremurând.

— Oh, Amanda...

Ea îi trase chiloții în vine și-l împinse pe canapea, cu fața în sus.

— Lasă-te pe spate și taci, îl somă, îngenunchind pe jos între picioarele lui.

Crawford își lăsă capul pe spate și începu să respire greoi.

În câteva minute, terminase. Amanda se ridică poticnit de pe covor și-și luă țigările de pe masă.

— Chiar aveam nevoie de asta — încă te pricepi. O sugi ca o artistă, declară Crawford, trăgându-și chiloții și pantalonii. Mai e vin?

— Sigur.

Amanda luă sticla, umplându-i din nou paharul.

El luă paharul și se rezemă de spătarul canapelei, cu un aer satisfăcut, sorbind tacticos.

— Am auzit că te ocupi de cazul Collins, îi spuse Amanda, aprinzându-și țigara.

— Da, m-a pedepsit cineva, răspunse Crawford, dându-și ochii peste cap și trăgând încă o dușcă de vin. Îmi place aici, Amanda. Simt că pot să mă relaxez. Nevastă-mea era obsedată de curățenie.

— Cum merge ancheta? îl întrebă Amanda.

Crawford începu să râdă.

— Știi că nu pot să-ți spun.

Amanda mai trase un fum din țigară.

— Eu cred că poți.

Crawford se ridică în capul oaselor.

— Stai așa, nu m-ai chemat pentru...

— Pentru ce? Una mică între oameni trecuți de prima tinerețe? Țăsta a fost unul dintre motive.

— Nu-mi vine să cred, exclamă Crawford, trântind paharul pe masă.

Se ridică și-și luă haina de pe jos.

— Vreau doar să știu ce se întâmplă cu cazul Collins. Atâta tot, Crawford.

— De ce nu m-oi învăța minte? Nu ești altceva decât o cutră care manipulează pe toată lumea.

— Acum sunt o cutră, adineaori eram o artistă.

— Mda, mă rog, acum te văd limpede.

— Ah, ți s-a limpezit vederea după sex, Crawford. Și cu mine cum rămâne?

— Ce-i cu tine?

— Încă mă simt nesatisfăcută. Pe mai multe planuri.

Crawford dădu s-o ia spre geam, dar Amanda își încrucișă brațele la piept și i se puse în cale.

— Nu te grăbi! Uți că-ți știu secretele...

— Sunt și ale tale, Amanda. Și tu ai fost implicată în vânzarea drogurilor pe care le-am confiscat de pe străzi, șuieră Crawford.

Amanda ridică din umeri cu un aer impasibil.

— Dar asta-i o treabă minunată când nu mai ai nimic de pierdut. Mă refer la mine, desigur. Pe tine te așteaptă un divorț — probabil că ai cheltuieli mai mari de când v-ați despărțit, cu suma pentru întreținerea copiilor, cu chiria pentru o garsonieră. Și apoi va trebui să cazi la o înțelegere privind tutela micuților. Tu ai nevoie de postul tău.

— Ce vrei? o întreabă Crawford, încleștându-și pumnii, roșu de furie.

— Ți-am spus. Nu vreau decât să mă ții la curent cu ancheta... Dacă am nevoie de copii după orice document, o să mi le furnizezi tu.

El o privi pentru o clipă, cu ochii plini de ură.

— În regulă. De acord. Acum am terminat?

— Nu tocmai. Trebuie să am satisfacția că am căzut de acord.

— Tocmai ți-am spus.

— Să am satisfacția, repetă Amanda.

Își strecură degetele pe sub elasticul colanților și și-i trase până în dreptul gleznelor.

— Știi că nu-mi place să fac asta, spuse Crawford, uitându-se la corpul ei dezgolit de la brâu în jos, la pielea palidă, la porțiunea acoperită de păr negru.

— Trebuie să facem și lucruri care nu ne plac, Crawford. Doar așa poți supraviețui, îi spuse Amanda, împingându-l până se lăsă în genunchi. Acum treci la treabă!

Se făcuse târziu când musafirul Amandei Baker plecă. Gerry îl urmări din mașină pe Crawford ieșind stângaci pe fereastra dinspre stradă, îndreptându-se abătut spre mașina lui și plecând.

Mai așteptă un pic, apoi se apropie de casa Amandei Baker. Nori groși ascundeau luna, iar felinarul din fața casei nu mergea, lăsând-o cufundată într-un întuneric și mai profund.

Se furișă pe alee și se uită pe fereastra de la stradă. Amanda zăcea în fotoliu, cu capul pe spate, în timp ce televizorul mergea în colț — pe ecran era în derulare un documentar despre natură. Pisici-de-mare uriașe înaintau prin ocean, în timp ce o voce blândă, dar care-ți sugera competență, comenta din off.

Gerry apucă rama de jos a ferestrei-ghilotină și o trase în sus. Nu era blocată. Se desprinse cu ușurință din lăcaș și se ridică. El își trecu un picior peste pervaz și se furișă în casă. Închise fereastra în urma lui și trase draperiile.

Acum stătea aplecat deasupra Amandei, uitându-se cum doarme relaxată, cu un firicel de salivă în colțul gurii. Două sticle goale de vin zăceau pe covor lângă ea. Amanda se foi în fotoliu, clefăind în somn. Gerry puse mâna pe scrumiera grea de lângă ea, gata să-i tragă una în cap, dar ea își reluă sforăitul ritmic.

Avea două opțiuni: să ascundă undeva în cameră un dispozitiv micuț, cu baterii, de ascultat sau să găsească o priză ascunsă unde putea băga un dispozitiv minuscule cu cartelă SIM. Văzu rafturile vraiste, care gemeau de cărți și hârtii, iar orice priză probabil că era ascunsă după mobilă și greu accesibilă. Încăperea duhnea a fum, deși pe tavan se vedea un detector de fum, care totuși părea să fi răposat. Se urcă pe canapea și se întinse repede în sus ca să fixeze primul dispozitiv în lăcașul de plastic al detectorului de fum. Se activa la auzul unei voci și bateria dura câteva zile.

Coborî de pe canapea și străbătu holul. Telefonul fix se afla pe masă, becuțelul roșu care arăta că se încarcă lucea pe întuneric. Când se întinse să ridice receptorul din furcă, se auzi scârțâitul podelei și rămase încremenit. Trecu rapid pragul camerei aflate vizavi de balustradă — o cameră încărcată de vechituri.

Ea trecu pe lângă el cu pași apăsați, în drum spre bucătărie. Se aprinse lumina — auzi curgând apa la robinet și foșnetul unei folii de medicamente. Lumina se stinse și femeia trecu greoi pe lângă el, urcând scara de data asta, cu pași târșâiți.

Gerry ieși din umbră și se mișcă rapid, demontând receptorul și introducând un minidispozitiv de ascultat.

Se opri în hol, auzind scârțâitul patului de la etaj. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Era tentat să urce, să se distreze un pic cu ea. În mod evident, Amanda nu mai știa de ea. Dar trebuia să se concentreze. Putea să se distreze mai încolo. Trecu încet pe lângă ultima treaptă a scării, observând cât de abrupte erau treptele.

Își întipări în minte asta, apoi ieși pe fereastra de la stradă, dispărând din nou în beznă.

În dimineața următoare, afară era senin și mohorât, dar se lăsase gerul. Erika și Peterson opriră în parcare micuță cu pietriș de la intrarea dinspre Croydon Road în cariera din Hayes. Se încheiară la haine când coborâră din mașină și o luară pe o alee cu pietriș care vira abrupt la stânga, dând roată unui pâlț de copaci, apoi cotea la dreapta. Copacii ascundeau de-acum parcare și panorama cu casele și drumul, lăsând să se vadă islazul cu dealurile lui domoale.

— Măiculiță, cât de repede îți dă impresia că ai fi undeva în pustietate, spuse Peterson.

— Copacii atenuează și zgomotele dinspre drum, zise Erika, observând tăcerea stranie.

Cu scârțâit de pași, trecură pe lângă copacii înalți și golași aflați de-o parte și de alta, atât de apropiați, încât sub bolta lor se lăsa întuneric.

— Pe bucata asta îmi imaginez ochișori roșii pândindu-ne din adâncurile pădurii, ca în *The Wind in the Willows*³, adăugă Peterson.

Se lăsase roua peste iarba neagră și restul pajiștii și soarele încă nu răsărise deasupra copacilor ca s-o facă să se evapore. O ceață joasă adăsta în aer și fuioare de abur pluteau pe lângă ei, cum mergeau.

— Și dacă a transportat-o pe Jessica în direcția asta? întrebă Erika.

Se lăsară pătruși de acest gând, în timp ce înaintau pe alee, pietrișul scrâșnind sub tălpile lor.

— Oare a înfășurat-o în plastic înainte? Sau a făcut-o când a ajuns pe malul lacului?

— Intrarea dinspre Croydon Road, unde am parcat, e cea mai apropiată de carieră și mergem de — Erika se uită la ceas — cinci minute.

— Poate că n-a fost un singur om, spuse Peterson, băgându-și mâinile în buzunare, îngândurat.

Copacii aflați de-o parte și de alta păreau să li se deschidă dinainte în punctul unde aleea cu pietriș cotea și, un pic mai la vale, se afla cariera. Apa netulburată reflecta cerul cenușiu și ceața joasă plutea la suprafața apei. Aleea cu pietriș se oprea la nici 100 de metri de apă și străbătura o porțiune denivelată, acoperită de mușchi, pentru a ajunge pe malurile bolovănoase ale lacului. Erika avea senzația că trecuse mai bine de o săptămână de când fusese aici cu echipa de scafandri.

— Cine a făcut asta ar fi avut nevoie de o barcă, spuse. A fost descoperită cam la 100 de metri în larg.

Peterson luă o pietricică de pe jos, se lăsă pe vine și o aruncă spre lac, atingându-i razant suprafața.

— Șase, binișor, spuse Erika, în vreme ce urmăreau cercurile care se răspândeau pe suprafața apei.

— Nimeni n-ar fi fost în stare să arunce cadavrul unui copil așa de departe de pe mal, spuse Peterson.

Se urniră, mișcându-se la unison, în timp ce gândurile lor urmau același făgaș. Poteca ce dădea roată carierei era năruită pe alocuri și ici-colo erau bolovani peste care trebuiau să se cațăre și copaci pitici, noduroși, unii cu crengile lăsate spre marginea lacului, pe sub care trebuiau să se strecoare.

— Bun, văd casa, anunță Erika, scoțând o hartă.

— În 26 de ani probabil c-au crescut copacii și..., începu Peterson.

— Stai puțin, spuse Erika când ajunseră în dreptul unei aglomerări de stuf și rugi. Acolo se vede un acoperiș, nu-i așa?

Arăta spre o bucată de țiglă roșie care se ițea printre rugi și tufe uscate de rochița-rândunicii. Se apropiară de aglomerarea de buruieni care, pe lângă faptul că crescuseră dese și pe alocuri aveau țepi, erau scăldate de rouă. Acum, că se apropiaseră, Erika observă cioburi sclipind în lumina anemică. Începură să-și croiască drum printre ele, dar întinderea de rugi, copaci și desiș era de netrecut.

— La naiba, șefa, trebuie să venim mai bine pregătiți pentru chestia asta — cu întăriri, cu mănuși, spuse Peterson, strâmbându-se în timp ce-și smulgea un ghimpe din pielea delicată a degetului mare.

— Ai dreptate: trebuie să tăiem toate chestiile astea, încuviință Erika, uitându-se din nou la bucata minusculă din acoperiș care se zărea prin desiș.

Ieșiră din desiș, scuturându-se, chiar când un labrador galben țâșni spre ei, cu o minge de tenis udă în gură. Se opri și se așeză, punându-și laba pe minge.

Erika luă mingea și i-o aruncă spre pâlcul de copaci din depărtare. Câinele țâșni entuziasmat spre minge și se întoarse cu ea. O femeie se ivi printre copaci și veni încet spre ei, până spre mal.

— O băbuță din partea locului, genul care știe tot ce mișcă, poate ar merita să vorbim cu ea, sugeră Peterson.

— Pare un pic cam excentrică, spuse Erika în vreme ce femeia se apropia.

Era îmbrăcată într-un trening verde, vechi și lălău, și purta un fes cu emblema Chelsea FC, de sub care se revărsa părul lung și cărunt, și un fular cu Manchester United.

Erika îi mai aruncă de câteva ori mingea câinelui, care i-o tot aducea. Când femeia ajunse mai aproape, observară că purta teniși mov, unul cu talpa desfăcută, bălăngănindu-se când mergea. Ducea o sacoșă de cumpărături veche și jerpelită, încărcată cu ceea ce păreau a fi castane comestibile. Chipul ei era plin de riduri, chipul cuiva care trecuse prin multe, și avea o cicatrice în colțul drept al gurii, de la o rană care părea să fi fost cusută de

mântuială, astfel că buza i se încrêțise și gura ei părea să schițeze permanent un rictus.

— Serge, vino-aici! se răsti la câine. Vă deranjează?

Avea o voce rafinată, aristocratică, relaxată. Câinele veni în fugă spre ea, în timp ce femeia îi studia atent pe Erika și pe Peterson.

— Nu, e un câine adorabil. Bună ziua, sunt inspectorul-șef Foster, se prezintă Erika, arătându-i legitimația. Dumnealui este inspectorul Peterson.

— Nu e un delict să culegi castane, începu femeia. De ce naiba era nevoie să veniți amândoi?

— N-am..., dădu să spună Erika.

— La naiba, cineva a chemat poliția când altcineva culegea mure de pe gardurile vii — ați auzit? Adică, zău așa. Îi aparțin Domnului și El le lasă pe pământ pentru noi toți.

— N-am venit să vă întrebăm de castane sau ce altceva aveți de gând să culegeți, spuse Erika.

— Nu am de gând să culeg. Culeg. Le-am cules deja. Uitați!

Desfăcu sacoșa. Era încărcată de castane, maronii și lucioase.

— Investigăm moartea Jessicăi Collins. Poate c-ați văzut la știri că i s-au descoperit osemintele în carieră.

— N-am televizor. Dar ascult Radio 4. Am auzit știrile. Urâtă poveste. Ați găsit-o acolo, adăugă, înclinând din cap spre carieră.

— Da. Locuiți de mult timp în zonă?

— Locuiesc aici de când mă știu: de 84 de ani.

— Mulți înainte, îi spuse Peterson, dar ea îi aruncă o privire chiorășă.

— Ce ne puteţi spune despre căsuţa de-acolo, din desiş? o întrebă Erika.

Femeia se chiorî dincolo de ea, mijind ochii, încruntându-se şi mai tare.

— E din al Doilea Război Mondial — spaţiu de depozitare şi baracă pentru baza aeriană pe care-o aveau aici, o chestie ultrasecretă. Cred c-a rămas cineva în ea după război, dar apoi n-a mai stat nimeni, e pustie de ani buni... Nea Bob a stat mult timp în ea, fără acte, dar nu îndeajuns ca s-o revendice legal, amărâţul.

Erika şi Peterson se priviră.

— Ştiţi unde se află acum? o întrebă Erika, încercând să iscodească.

— Acum vreo câţiva ani l-au găsit înăuntru. Murise, zise, arătând din cap spre căsuţă.

— Ştiţi cum îl chema?

— V-am zis, nea Bob.

— În acte?

— Bob Jennings.

— Şi dumneavoastră cum vă numiţi? o întrebă Erika.

— De ce v-aş spune cum mă cheamă? N-aveţi nevoie să ştiţi cum mă cheamă ca să vă răspund la întrebări.

— Sunt puţini martori în cazul morţii Jessicăi Collins, asta dacă există vreunul. Avea doar 7 ani când au aruncat-o în apă. Cadavrul ei a zăcut înfăşurat în plastic, în mîlul de pe fundul apei, timp de 26 ani. Nu ştim dacă mai trăia sau nu când a fost aruncată în apă...

Bătrâna era şocată.

— Biata copilă...

Peterson făcu un pas spre ea și schiță zâmbetul lui fermecător.

— S-ar putea să mai avem întrebări, doamnă. Cunoștințele dumneavoastră vaste cu privire la această zonă ne-ar putea fi de folos în anchetă.

Ea îl studie o clipă, apoi i se adresă Erikăi.

— Flirtează cu mine cumva?

— Nu, desigur că nu, spuse Peterson stingherit.

— Sper sincer că nu, tinere! Așa vă faceți voi, polițiștii, treaba?

— Vă asigur că ne luăm activitatea în serios, ca și această anchetă; orice informații cu privire la zonă ne vor fi de mare folos, îi spuse Erika, înăbușindu-și un zâmbet.

Bătrâna îi măsură pe amândoi din priviri și chipul i se ridă și mai tare.

— Conform unor relatări, un bărbat brunet a fost văzut dând târcoale casei Jessicăi în ziua în care a dispărut. Poliția n-a reușit niciodată să-i dea de urmă, dar, după ce cadavrul ei a fost găsit aici, avem motive să credem că ar fi putut fi acest Bob Jennings.

— Bob? Implicat într-o crimă? Nu, nu, nu. Era o fire ciudată. Mai sărac cu duhul, dar să omoare o fetiță? Nu. Niciodată.

— Cum puteți fi așa de sigură? o întrebă Erika.

— Pentru că am trăit toată viața aici. Recunosc un măr putred când am de-a face cu unul. Acum, dacă nu mai aveți alte întrebări, o zi bună!

Fluieră după câine și o luă la picior, cu labradorul după ea.

— Ați fi dispusă să ne ajutați, dacă știți atât de multe despre zonă? strigă Erika după ea, dar femeia o ignoră și-și văzu de drum.

O urmărire cum se făcea nevăzută după pâlcul de copaci, cu talpa tenisului bălăbănindu-i-se la fiecare pas.

— Să flirtez..., mormăi Peterson. Ar vrea ea.

— Nu. Știe mai multe decât ne-a spus, zise Erika.

O porni grăbită spre copaci, cu Peterson la doi pași în urma ei. Când dădură colțul, nu mai era nimeni acolo.

— Unde a dispărut? întrebă Erika.

Poteca îngustă dintre copaci li se întindea dinainte. Fuioare de ceață încă mai adăstau în aer și se lăsă din nou tăcerea stranie.

— O fi fost o fantomă, spuse Peterson.

— Și câinele?

Se opriră o clipă. Erika își scoase telefonul.

— Moss, eu sunt. Ia vezi, poți să afli dacă exista o barcă în cariera din Hayes?... caută dacă e consemnat pe undeva c-ar fi ridicat consiliul local vreo barcă. Le place să fie pedanți cu chestiile astea... De asemenea, poți să afli pentru ce a fost folosită mai exact cariera, ce tip de nisip sau pietriș se extrăgea de-aici? Poate ceva din istoria carierei ne duce pe vreo pistă... E o șansă la milion.

— Uneori e de-ajuns, îi spuse Peterson când închise telefonul, întorcându-se să se uite spre cariera ascunsă de ierburi. Când te gândești că în tot acest timp era aici, la nici doi kilometri de casă...

³ Literatură clasică pentru copii a autorului britanic Kenneth Grahame, având ca protagoniști versiuni antropomorfe ale unor animale din pădure. (N.t.)

În noaptea aceea, Erika avu un somn agitat. Visa că se scufundă în apa rece și întunecoasă din cariera din Hayes. Era lună plină și, în timp ce se scufunda agale, fundul lacului se lărgi, luminat ca un peisaj selenar. Înotă pe fundul apei, cu brațele și picioarele amortite, cu plămânii gata să-i plesnească. Valuri de aluviuni se învâртеbeau în jurul ei, înceteșându-i privirea, dar apoi i se limpezi totul dinainte. O văzu pe Jessica stând în picioare pe fundul lacului, dar nu era schelet. Era îmbrăcată pentru petrecerea de aniversare a prietenei ei, cu părul lung și blond plutindu-i în jurul capului ca un halou, cu materialul rochiei roz înfoindu-se încet, purtat de curenții domoli. Sandalele ei cu model pluteau deasupra aluviunilor. Sub braț ținea un cadou înfășurat în hârtie, un obiect mic, pătrat, cu buline în alb și negru.

Jessica zâmbi — îi lipsea un dinte din față și, prin spărtura aceea, ieșeau bule minuscule. Se îndepărtă plutind, fără a trebui să-și miște mâinile sau picioarele, ținând în continuare cadoul sub braț.

Erika observă acum că mai încolo, pe fundul lacului, era un șir de case cunoscute. Era Avondale Road învăluit în aluviuni, mărginit de linia întunecată, nelămurită, pe care o alcătuiau stejarii. O lumină aflată undeva în depărtare, drept în față, licări o dată, și încă o dată, și Jessica începu să înainteze mai repede pe strada de sub ape. Erika începu să se zbată, dând disperată din mâini și din picioare, încercând să înoate spre ea, s-o prindă din urmă, printre aluviunile care se involburau în jur. Ajunse până la Jessica, o prinse de braț și porni să înoate spre suprafață, dar, în timp ce prindea între degete brațul firav al Jessicai și începeau să urce, pielea de pe brațul Jessicai începu să se desprindă, lăsând să se vadă oasele de dedesubt. Apoi se desprinse și pielea de pe față a Jessicai, dezvelind craniul și găvanele. Când Erika ieși în sfârșit la suprafață, din Jessica nu mai rămăsese decât scheletul.

Erika inspiră adânc, trăgând în piept aerul rece al nopții, și, pe măsură ce i se limpezea vederea, observă două siluete la marginea carierei.

Erika se trezi țipând, scăldată de transpirație, dar tremurând. Afară era încă întuneric și ceasul de pe noptieră arăta ora 4:30 p.m. Se ridică din pat și făcu un duș, stând mult timp sub apa fierbinte, încercând să-și alunge frigul din oase, care păreau să fi păstrat amintirea apei înghețate din carieră. Când se răci într-un final apa, se șterse cu prosopul, își luă halatul gros pe ea și se refugie în bucătărie. Stătuse să citească un teanc de dosare pe care i le pusese deoparte John, considerând că erau importante, și, după ce-și făcu o cafea, se așeză să parcurgă vraful de dosare pe care le luase acasă.

Erika ajunse la secția din Bromley puțin înainte de ora 8 și, ieșind din lift la parter, nimeri în plină agitație. Un grup de polițiști în uniformă stăteau în jurul unui cărucior vechi de cumpărături pe care se afla o păpușă de cârpă căreia voiau să-i dea foc de Guy Fawkes⁴. O făcuseră dintr-o uniformă de polițist de la un magazin de costume îndesată cu ziare vechi. Capul era făcut dintr-un balon, pe care desenaseră cu marker permanent o figură jalnică, cu ochii mari. Deasupra îi pusese o caschetă de polițist, de sub care se ițea o perucă zburlită, ca de clown, cu un păr roșcat și cârlionțat. Polițiștii păreau să fi fost opriți de subcomisarul Yale, care se proptise în fața căruciorului și îi făcea cu ou și cu oțet.

— Deci, în loc să vă frământați faptul că gradul de alertă a fost ridicat la „risc sever“, v-ați hotărât să vă petreceți timpul prostindu-vă cu asta?

— Domnule, în seara asta e Noaptea lui Guy Fawkes și strângem fonduri pentru Spitalul Pediatric Great Ormond Street, îi spuse o polițistă minionă care purta vestă de protecție și jachetă reflectorizantă.

— Și dacă ar veni șefii cei mari într-o inspecție neanunțată, hm? Și v-ar vedea pe toți strânși aici cu chestia asta?

— Tocmai am ieșit din tură, domnule. Ne-am gândit c-am putea strânge mai mulți bani dacă am rămâne în uniformă, îi explică un alt polițist.

— Ați avea timp să-i explicați asta?

Erika își dădu seama că păpușa aducea izbitor cu subcomisarul Yale.

— Guy Fawkes n-a fost și el un terorist? întrebă un polițist înalt și slab, cu o figură de băiețel, cu amândouă mâinile băgate pe sub vesta de protecție. Am putea să le vorbim și despre terorism, să fie un fel de lecție?

— Vreți să vă alegeți cu un avertisment? se zburli Yale. Acum cărați-vă, scoateți chestia aia de-aici!

Polițiștii întoarseră căruciorul și o luară la picior, în timp ce polițistul înalt mormăia:

— Guy Fawkes a încercat să arunce în aer Parlamentul, nu?

— Bună dimineața, domnule, spuse Erika, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Oare? o repezi Yale.

Erika dădu să răspundă, dar el nu așteptă să-i audă răspunsul.

— Avocații lui Jason Tyler încearcă să ne pună bețe în roate nouă și Procuraturii, zise el. Tipul a dat-o cotită, nu mai vrea să ne dezvăluie unde se află documentele în format electronic decât dacă recomandăm o pedeapsă cu suspendare.

— La naiba, exclamă Erika.

Ar fi vrut să-i amintească faptul că așa se întâmplă când te apuci să negociezi cu traficanți de droguri, dar se abținu. Yale clătină din cap și o luă înainte pe coridor, mormăind.

Erika o luă pe scări spre centrul de comandă de la etaj. Fu impresionată să vadă că majoritatea membrilor echipei ajunseseră deja. Era vineri și era conștientă de faptul că trecuse de-acum o săptămână de când descoperiseră osemintele Jessicăi și că lucrau de zor de șapte zile. Telefoanele sunau și aproape toate birourile erau încărcate. Agentă Knight tocmai actualiza ceva într-un colț al whiteboardului pe care erau notate toate informațiile și pe care se afla și un profil al Amandei Baker.

— Neața, șefa, putem să vorbim un pic? o întrebă Moss.

Sărind de pe scaun și interceptând-o în drum spre biroul de sticlă, se ținu după Erika până în birou, îndesându-și o bucată de gogoasă în gură și înghițind-o cu o gură de cafea.

Erika își lăsa geanta pe birou, observând că o aștepta un nou teanc de dosare.

— Cum ți se pare echipa, Moss?

— Fac un grup de ispravă — doar agentul Crawford se poartă ca un copil de țâță. Nu că nu mi-ar plăcea țâțele.

Erika își dădu ochii peste cap.

— N-ai chef de glume, șefa?

— Nu prea, rânji Erika.

— Ai primit câteva mesaje ieri pe seară de la secretara unui anume Oscar Browne, QC⁵. Vrea să vă întâlniți la biroul lui.

— În legătură cu ce caz? întrebă, așezându-se la birou.

— Cazul Jessica Collins, șefa.

— Stai puțin, spuse Erika, realizând de cine vorbea. Oscar Browne. Nu cumva e fostul iubit al Laurei Collins? Cel cu care plecase cu cortul când a dispărut Jessica?

— Mda. Au fost colegi de facultate. El și-a văzut de carte și acum e un avocat de prima mână.

— Și de ce mă sună pe mine?

— Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Despre ce?

— M-a întrebat dacă ați putea discuta față în față. Am insistat, dar n-a vrut să-mi mai spună altceva.

Erika se uită din birou spre centrul de comandă. Avea sentimentul că era deja într-un impas cu cazul și era sigură că teancul de dosare de pe biroul ei avea s-o agaseze și mai tare, amintindu-i că nu e în stare să găsească un suspect.

— Verifică dacă e disponibil mai încolo. Adu-mi tot ce avem despre el prin dosare. Trebuie să fi dat o declarație la momentul respectiv. Avea alibi însă?

— Da. El și Laura erau plecați cu cortul prin Țara Galilor. Marianne i-a condus cu o zi înainte de dispariția Jessicai. Avem o declarație de la un tip care lucra la locul de camping și i-a văzut sosind. Zicea că-și amintește de Oscar pentru că era singurul tip de culoare pe care l-a văzut toată vara.

Erika ridică din sprânceană. Se auzi o bătaie în ușă și John intră cu niște documente.

— Neața, șefa. Am găsit niște chestii despre Bob Jennings, bărbatul care locuia în căsuța de lângă carieră. A locuit toată viața în zona Bromley, a trecut prin mai multe instituții psihiatrice. Avea cazier, dar în principal pentru furturi mărunte, chiar mărunte. În 1986 a furat șase banane de la un aprozar, în 1988 a șterpelit un colier dintr-o vitrină de la Ratners. N-are antecedente de comportament violent. Consiliul local a încercat să-i repartizeze o locuință în trei rânduri, dar de fiecare dată a refuzat.

— Deci putem presupune că așa a ajuns să stea în căsuța de lângă carieră? spuse Erika.

— Mai caut să văd dacă găsesc și altceva.

— El e suspectul nostru principal? Un tip decedat între timp, care a furat șase banane și un colier de duzină? întrebă Moss.

Erika o ignoră.

— Bine, șefa, îți programez întâlnirea aia cu Oscar Browne. Și arăți ca și cum nu ți-ar strica o cafea.

— Mulțam, Moss.

Erika se rezemă de spătarul scaunului și se frecă la ochi. Cazul ăsta părea să se răspândească în toate direcțiile, scăpându-le de sub control.

⁴ „Noaptea lui Guy Fawkes“ sau „Noaptea focurilor de tabără“ este o sărbătoare din calendarul britanic celebrată anual pe 5 noiembrie, care comemorează dejucarea așa-numitului „Complot al prafului de pușcă“ și arestarea lui Guy Fawkes. Conform tradiției, în această noapte se aprind focuri de tabără pe care sunt arse păpuși de paie sau de cârpă, menite să-l reprezinte pe Guy Fawkes. (N.t.)

⁵ Queen's Counsel, titlu acordat avocaților pledanți în Marea Britanie. (N.t.)

În după-amiaza aceea, Erika luă acceleratul din Bromley, ajungând într-o jumătate de oră la Gara Victoria din Londra. Biroul de avocatură Fortitudo Chambers se afla într-o clădire de cărămidă roșie, la câteva minute de gară, în apropierea Teatrului Apollo.

Îți dădea impresia de seriozitate. Recepționera, cu un aer sever, opulența impunătoare a holului, cu sculpturi din piatră și tavane înalte, cu mulaje, contribuiau la asta. Erika fu condusă în biroul lui Oscar Browne, la ultimul etaj, care oferea o vedere panoramică a orașului.

— Doamnă inspector-șef, o salută Browne, ridicându-se și dând roată biroului s-o întâmpine și să dea mâna cu ea. Vă pot oferi ceva de băut? Ceai? O cafea, niște apă?

— Nu, mulțumesc.

Era un bărbat înalt, distins, cu un păr negru care începea să încărunească. Purta un costum scump, la comandă, și pantofi la fel. Avea 18 ani la momentul dispariției fetei, ceea ce însemna că acum avea 44. Erika se așează în fotoliul comod din fața mesei de scris. Încăperea era biroul unui avocat de lux, cu covoare groase, mobilă din lemn negru, lăcuit, și o secretară atotștiutoare. Erika presupunea că fusese aleasă cu grijă — nu atât de apetisantă cât să le distragă atenția partenerilor care erau bărbați, dar îndeajuns de atrăgătoare cât să indice că firma era tânără și dinamică. Browne așteptă să iasă secretara, apoi rupse tăcerea.

— M-a întristat foarte tare vestea că ați găsit cadavrul Jessicăi. În unele privințe, 26 de ani au trecut ca prin zbor, în altele parcă ieri a fost.

Vocea lui avea o amplitudine demnă de un actor, de care probabil că se folosea din plin când pleda.

— Nu cred c-au trecut prea repede pentru familia Collins, îi răspunse.

— Nu, desigur că nu. Aveți vreo pistă? Vreun suspect?

Erika își lăsa capul într-o parte și-l privi drept în ochi.

— Nu mă aflu aici ca să vă spun dacă avem piste sau suspecti, domnule Browne. De fapt, de ce mă aflu aici?

El zâmbi. Avea o dantură de un alb orbitor.

— Încă țin legătura cu familia Collins și am asistat direct la evoluția anchetei anterioare. A fost o experiență tulburătoare și dureroasă pentru întreaga familie.

— Sunt la curent cu ce s-a întâmplat.

— Familia m-a rugat să joc rolul de purtător de cuvânt.

— Dar sunteți avocat, nu lucrați în PR, nu?

— Corect.

— Atunci trebuie să realizați că este un conflict de interese. Sunteți un potențial martor la evenimentele de acum 26 de ani...

— Aș putea de asemenea să fiu un suspect, încheie el.

Erika făcu o pauză.

— Sunt unul dintre suspecti? întrebă el rânjind.

— Domnule Browne, n-am de gând să discut cazul cu dvs.

— Atunci pot să vă vorbesc în calitate de cetățean preocupat de situație?

— Desigur.

— În decursul primei anchete a Poliției Metropolitane, lucrurile au luat-o razna. Impresia a fost că răufăcătorii au triumfat, iar ei au rămas cu

întrebări, în special cu întrebarea dacă nu cumva ancheta a fost coordonată în mod defectuos. Dacă nu cumva polițiștilor le-au scăpat unele lucruri.

— Dvs. erați plecat cu Laura Collins, nu-i așa? Deci aveți un alibi?

El se zburli.

— Un alibi?

Se rezemă de spătarul scaunului și îi zâmbi fermecător.

— La momentul respectiv am dat o declarație completă, împreună cu Laura. Eram amândoi plecați cu cortul.

— În peninsula Gower din Țara Galilor?

— Da. E o zonă frumoasă.

— Ce v-a făcut să alegeți Țara Galilor?

— Eram amândoi studenți la Swansea. E relativ aproape. Fuseserăm pe-acolo cu niște prieteni cu un an în urmă, de Paști, și ne-am gândit să facem o excursie ca la carte, doar noi doi.

— Sunteți încă apropiat de Laura?

— N-aș zice că suntem apropiați. Relația noastră n-a durat. Ne-am despărțit pe la începutul lui 1991.

— De ce?

— În septembrie 1990 ar fi trebuit să ne întoarcem la facultate, să începem anul doi. Eu studiam Dreptul, ea Matematica. Evident că nu s-a mai întors. Dumneavoastră ați făcut o facultate?

— Nu, spuse Erika, pe un ton mai ostil decât intenționase.

— Păi, ca să înțelegeți, viața de student este intensă și se desfășoară într-un cerc închis. Am cunoscut pe altcineva — Laura a suferit, ca și mine, dar ne-

am despărțit în termeni amiabili și am continuat să-i fiu alături.

— Deci i-ați dat papucii?

— N-aș formula așa. Laura ar recunoaște și ea că a fost o perioadă oribilă — nu știa cum să-i facă față, era...

— Cum era?

— Nu te mai înțelegeai cu ea. N-o învinovățesc câtuși de puțin.

Accentuă ultimele trei cuvinte bătând cu palma blatul lucios al biroului.

— Erați cu cortul în plină pustietate. Cum ați aflat atât de repede de dispariția Jessicăi?

— Mă interogați?

— Credeam că stau de vorbă cu un cetățean preocupat de situație.

Browne zâmbi larg.

— Era o cafenea cu bar în zona de camping. A doua zi am aflat ce se întâmplase din buletinul de știri de seară, când beam ceva la bar. Ne-am întors imediat... După cum ziceam, am dat o declarație în care am spus toate lucrurile astea.

— M-ați fi scutit de un drum dacă aveam discuția asta la telefon.

— Îmi place să întâlnesc oamenii în persoană... Am vorbit de mai multe ori cu Marianne la telefon. Se teme că nu veți dori să luați din nou în calcul implicarea lui Trevor Marksman în dispariția Jessicăi. Se teme că îl știți de frică după ce a câștigat acel proces civil împotriva Poliției Metropolitane.

— O s-o sun personal pe Marianne și o să-i dau asigurări că luăm în calcul pe toată lumea. Trevor Marksman locuiește în Vietnam acum.

— Ah, da? Unde?

Erika încercă să-și amintească exact locul.

— Avem o adresă din Hanoi.

— Sunteți totodată la curent cu faptul că a făcut un an și patru luni închisoare în Vietnam, pentru pedofilie?

Erika făcu o pauză.

— Încă parcurgem dosarele primei anchete, n-am reușit până acum să obținem astfel de informații, spuse, încercând să-și ascundă iritarea.

— De asemenea, sunteți la curent cu faptul că Marksman s-a întors în Marea Britanie și locuiește la Londra în prezent?

— Poftim?

— Deci nu sunteți la curent cu asta?

Erika se strădui să-și mențină calmul. El băgă mâna în sertar și scoase de-acolo un plic mare, cafeniu, punându-i-l în față.

— Găsiți toate informațiile aici. Adresa lui, adresa temporară din Hanoi și tocmai a fondat o nouă companie menită să-i gestioneze activele imobiliare. E un individ relativ bogat.

Erika trase dosarul spre ea.

— Cum ați obținut aceste informații?

— M-am documentat. Sunt avocat. Cu asta mă ocup... Înțelegeți de ce am considerat că e mai bine să nu avem această discuție la telefon? Dar, dacă aveți nevoie să mă contactați, vă dau numărul meu direct.

Luă o coală de hârtie cu sigla firmei de pe birou și, cu un stilou elegant, negru, sublinie numărul de telefon de la birou. De două ori. Erika de-abia reuși să-și ascundă iritarea. El îi susținu privirea o clipă, apoi îi întinse mâna.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă inspector-șef. Sper că pot continua să vă ajut cu noi informații.

— Da, mulțumesc.

El schiță din nou zâmbetul lui seducător, dar Erika nu-i răspunse și ieși din birou.

După ce ieși din clădire, Erika se retrase în pragul unei uși și desfăcu plicul, parcurgând hârtiile dinăuntru. Apoi sună la centrul de comandă. Îi răspunse Peterson și ea îi povesti furioasă ce se întâmplase.

— Cum se face că n-am știut de treaba asta? îl întreabă înverșunată. M-a pus într-o lumină foarte proastă.

— Șefa, avem atâtea de parcurs din urmă! Eu ar fi trebuit să aflu mai multe despre el, dar suntem îngropați în hârțoage.

— Știu. N-o să-ți vină a crede. Trevor Marksman locuiește într-un apartament stil penthouse, la naiba, pe Borough High Street!

— Vrei să-i faci o vizită?

— Nu încă. Trebuie să reflectez.

— Ce vrei să le spun celorlalți? Venim și mâine?

— Da. Nu putem să ne lăsăm pe tânjală. N-avem nici măcar un potențial suspect.

Erika îi închise și se întoarse în gară. Se hotărî să-i mai facă o vizită cuiva care avea să înțeleagă starea ei de spirit.

Începuse să se întunece când Erika îi bătu în geam Amandei Baker. După un moment, draperia era trasă în lături și geamul era ridicat. Amanda era surprinsă s-o vadă pe Erika și sticla de vin alb pe care-o ținea sub braț.

— M-am gândit să ne lipsim de intermediar, spuse Erika, arătându-i vinul.

Amanda își lăsă capul într-o parte, privind-o circumspect.

— E, oarecum, o vizită de curtoazie, adăugă Erika.

— Oarecum. Bine. Vrei să ocolești prin spate?

— Intru pe geam.

Amanda întinse mâna și o ajută pe Erika să se urce peste pervaz și să intre. Erika se așeză pe canapea și Amanda se duse să pună de ceai. Când se întoarse cu două căni aburinde, Erika observă o schimbare la ea. Mergea mai sprintar, avea haine curate pe ea, iar părul ei lung și cărunț era proaspăt spălat și prins într-un coc, din care se șteau două creioane. În camera de zi era ordine, iar pe măsuța de lângă fotoliu se aflau o scrumieră curată și un teanc de caiete. Unul era deschis pe masă, cu paginile acoperite de un scris mărunț, cu cerneală neagră.

— Ești sigură că nu vrei ceva mai tare? Ești în afara serviciului?

— Nu, mulțumesc, îi spuse Erika. Am senzația că nu sunt niciodată în afara serviciului.

— N-am băut decât două pahare azi, când în mod normal pe la ora asta aș fi la a doua sticlă deja, îi mărturisi Amanda, așezându-se în fotoliu.

— Ce s-a întâmplat?

— Faptul că ați descoperit cadavrul Jessicai Collins — treaba asta m-a ajutat. În mod bizar.

— Cum anume te-a ajutat?

— Eu n-am reușit s-o găesc și asta m-a bântuit. Au trecut săptămâni, luni și apoi ani în șir, iar eu n-aveam niciun rezultat, nu exista nicio probă, lucrurile începeau să se ducă de râpă. La un moment dat am ajuns să cred că totul era o farsă sofisticată. Te-ai uitat vreodată la emisiunea aia cu camera ascunsă, Candid Camera, în care li se făceau farse oamenilor?

Erika încuviință.

— Uneori mă întrebam dacă o să apară într-o bună zi un tip cu un microfon, cu Jessica de mână, și o să-mi spună: „Pam-pam, inspector-șef Baker, v-am păcălit!“ Și apoi ea m-ar fi îmbrățișat și băieții de la secție s-ar fi strâns în jurul nostru, am fi râs și-apoi am fi ieșit la o băută. Jessica s-ar fi întors acasă la Martin și Marianne.

— Probabil că e cel mai greu caz pe care l-am avut vreodată, spuse Erika. Pot face față unor chestii complexe, pot să dau de urma cuiva. Dar aici n-am nimic. Am citit dosarele cazului. Dintre cele 60 de familii care locuiau pe Avondale Road, 29 erau în concediu, iar locatarii din încă 13 case erau plecați în după-amiaza zilei de 7 august. În celelalte locuințe, vecinii care erau acasă în după-amiaza aceea n-au văzut nimic.

Amanda încuviință, punând mâna pe caiet și desprinzându-și un creion din păr.

— Mi-am notat o grămadă de chestii — poate te ajută. Pe mine mă ajută. Mi-am reactivat o porțiune a creierului pe care n-o mai foloseam de ani buni.

— Creierul de detectiv, încuviință Erika.

— Am căutat prin toate grădinile din fața și din spatele caselor de pe Avondale Road și am verificat dacă erau semne c-ar fi săpat recent cineva.

Amanda răsfoi paginile acoperite de scris.

— Pe 13 august am folosit un senzor de gaz în grădina casei de la numărul 34.

— Stai puțin, în dosarele anchetei nu scrie nimic de asta.

— Nu mă mir. Casa îi aparținea președintelui Consiliului Local din Bromley, la momentul respectiv, John Murray.

— Ce v-a făcut să căutați tocmai în grădina lui?

— În spatele grădinii era o porțiune unde se săpase. Asta ne-a făcut să ne alertăm.

— De ce n-a fost inclusă informația în dosarele anchetei?

— Administrația locală are mai multă putere decât crezi. S-au „pierdut“ mai multe lucruri.

— Crezi că acest John Murray a fost implicat în dispariția Jessicăi?

— Nu. Încerca să-și apere reputația. Senzorul de gaz a detectat ceva în grădina lui, așa că-am dat ordin să se sape peste tot. N-am descoperit decât cadavrul în putrefacție al unei pisici. O pisică fără stăpân pe care menajera o îngropase cu trei săptămâni în urmă, fără știrea lor. Reporterii au aflat toată povestea. Au publicat fotografiile cu cineva săpând în grădină. A trebuit să demontăm plăcile de pavaj, un foișor. Soția lui tocmai reamenajase grădina.

Își aprinse o țigară.

— Au reușit să încaseze prima de asigurare, dar numele lui fusese asociat cu dispariția Jessicăi. Bob Jennings căzuse și el la înțelegere cu autoritățile locale în legătură cu centrul de reeducare.

— N-am găsit nimic despre el în dosare.

— Nu s-a numărat printre suspecți. Însă a făcut mult rău ascunzând ce știa despre centrul de reeducare. N-am aflat toate detaliile despre existența lui decât după câteva zile și apoi am mai pierdut alte câteva zile până l-am luat în vizor pe Trevor Marksman. Asta e chestia care mă seacă și-acum. Avea un alibi, dar ar fi putut avea un complice și a avut la dispoziție câteva zile până l-am luat la ochi.

Erika luă o gură de ceai, gândindu-se la plicul cafeniu din geantă, cu detalii despre întoarcerea lui Marksman în Marea Britanie.

— Mi-a râs în față când l-am interogat după ce a fost arestat... Am fost terminată când a trebuit să-i dau drumul.

— Dar nu l-ai lăsat în pace, nu? spuse Erika.

Atmosfera din încăpere deveni glacială.

Amanda încuviință, ținându-o cu privirea.

— L-am hăituit, la naiba! mârâi.

La nici 10 kilometri distanță, într-un apartament aflat la ultimul etaj al unui bloc-turn din Morden, în South London, Gerry stătea într-o cămăruță înghesuită, ascultând ceva la computer.

În căști se auzi vocea răgușită a Amandei Baker, tare și parcă de-aproape, ca și cum i-ar fi vorbit la ureche. Își zise că probabil stătea în fotoliu, chiar sub detectorul de fum.

— L-am ținut pe Marksman sub urmărire câteva săptămâni, spuse. Părea să facă plimbări prelungite, absurde, de jur împrejurul Londrei. Avea abonament de autobuz și își petrecea timpul învârtindu-se prin oraș, coborând dintr-un autobuz și urcându-se în altul. Ne-am prins rapid că știa că-l urmărim... Acum îmi dau seama că voia să ne îndepărteze de Hayes...

Se lăsă tăcere, auzi zăngănitul unei cești lăsate pe masă, cu farfurioară cu tot.

— Ce ai făcut? se auzi vocea Erikăi.

— M-am chinuit să mențin moralul echipei. Niciunul dintre polițiștii din subordinea mea nu voia să-l urmărească pe Marksman când mergea așa de nebun, dar trebuia să nu-l scăpăm din ochi, trebuia să ne asigurăm că nu face treaba asta doar ca să ne fenteze... Știi pentru ce a fost închis?

— Nu.

— Când locuia la Londra, în apropiere de Earl's Court, a răpit o fetiță de 5 ani. Mergea pe Cromwell Road, cum vii dinspre stația de metrou. Sunt case din alea vechi, cu trei etaje, lipite una de alta, rânduri-rânduri. În fereastra unei case era o fetiță care se juca. S-a oprit, a intrat în vorbă cu ea și a convins-o să plece cu el. I-a spus că e un prieten de-al mamei-sii și că locuiește la câteva case mai încolo. I-a spus că are un cățeluș. Fetița a plecat cu el. A drogat-o și a dus-o într-un șopron dintr-o grădină comunitară, cam

la un kilometru și jumătate distanță. A ținut-o trei zile acolo. A violat-o. Avea 5 ani. Era prin ianuarie și era un ger crunt. S-a gândit că grădina comunitară era un loc sigur din cauza anotimpului. Era zăpadă și locul era pustiu. Cineva trecuse pe-acolo câteva zile la rând, plimbându-și câinele, și îl văzuse pe Marksman intrând în șopron cu un sac cu jucării... A dat alarma. Când au găsit-o, era îmbrăcată doar în cămașă de noapte, era îngrozită și făcuse pneumonie...

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A supraviețuit. Nu știu pe unde e acum. Nu știu dacă și-a revenit vreodată, dacă a mai fost în stare să ducă o viață normală.

Se lăsă tăcerea o clipă. Gerry se uită la ecran. Graficul minuscul, colorat, încremenise.

— De-asta am făcut-o, rupse Amanda tăcerea. De-asta m-am hotărât să fac dreptate de una singură. Voiam să-i dau foc nemernicului. Să-l văd că arde mai tare ca soarele, că e în agonie... Am fost extrem de dezamăgită când am aflat c-o să scape cu viață, că nu murise în incendiu. Dar cred că e mai bine c-a rămas așa. Ai văzut cum arată?

— Da, îi răspunse Erika abia auzit.

— Mda, arată ca un monstru, te bagă în sperieți. Înainte arăta relativ normal. Măcar acum nu se mai poate apropia de un copil fără să-l sperie imediat.

Gerry observă că ecranul iPhone-ului licărea pe masă, lângă laptop. Se asigură că programul audio înregistra, apoi își scoase căștile și răspunse la telefon.

— Funcționează. Am un semnal audio bun de la Amanda Baker de-acasă. Erika Foster e la ea acum, spuse.

— Ce caută acolo? Ce se întâmplă? se auzi cineva.

— Relaxează-te, frate. E complet pe dinafară. Habar n-are. A venit s-o vadă pe Amanda de capul ei, fără îndoială ca să se mai înveselească.

— Și telefoanele? întrebă.

— Am pus un microfon la telefonul Amandei, fără probleme. E un telefon android de duzină și m-am conectat cu ajutorul unui troian, prin sms. M-am prins și de ce — joacă o mulțime de jocuri pe telefon și participă la o grămadă de concursuri din alea TV la care trebuie să suni, la suprapreț. N-a observat sms-ul gol și l-am șters. Tocmai am făcut același lucru și în cazul agentului Crawford.

— Cum rămâne cu Foster? Am nevoie să-i interceptez și ei convorbirile.

— E un risc. E inteligentă, nu-i scapă nimic. Dacă-și dă seama că încercăm s-o spionăm...

— Trebuie să știu ce se întâmplă.

— Și eu îți spun, futu-i, că habar n-are!

— Ar trebui să ai grijă. Nu uita cu cine vorbești.

Glasul devenise glacial.

Gerry se rezemă de spătarul scaunului și-și întinse picioarele pe birou.

— Sunt sursa ta de informații.

Urmă o pauză.

— Urmărește telefonul lui Foster. Dacă ripostează, o să mă asigur că n-ajunge la tine. Îți promit!

— Bine. Mă apuc de treabă.

Era târziu când Erika plecă de la Amanda Baker. Avea sentimentul că o înțelege un pic mai bine, dar tot nu putea să-i justifice acțiunile, faptul că vânduse pontul unui grup de justițiare, încurajându-le să incendieze casa lui Trevor Marksman. Mașina ei era parcată ceva mai încolo pe strada întunecată și, când ajunse, urcă, blocând portierele și aprinzând lumina.

Plicul cafeniu era gros; scoase din nou hârtiile din el, răsfoindu-le. Trevor Marksman era un tip foarte bogat. Un tribunal îi acordase daune de aproape 300 000 de lire în 1993. Investise inspirat suma și acum era milionar. Se uită la adresa lui actuală din Londra, într-un bloc exclusivist din Borough, în apropiere de London Bridge.

Scoase telefonul și îl sună pe Marsh. Îi răspunse aproape imediat.

— Scuze că sun așa târziu.

— De-abia e 9. Nu m-am culcat.

— Ești bine? Pari cam necăjit.

Marsh oftă.

— Nu prea am dormit... Marcie vrea să stabilem un program oficial pentru vizitarea fetelor. Nu e încântată că vin neanunțat. Vin neanunțat, auzi! E casa mea, pentru Dumnezeu!

— Îmi pare rău, Paul.

— E numai vina mea. Lucrez prea mult. Ți-am răspuns la telefon. Nu m-ai sunat să mă întrebi de viața mea de familie, nu?

— Ăă, nu...

— Despre ce e vorba?

— Trevor Marksman. Cum au rămas lucrurile după proces?

— A câștigat daune. Poliția Metropolitană a trebuit să scoată ceea ce era o sumă astronomică la începutul anilor '90. I s-au cerut scuze oficial. A fost o controversă în toată regula în presă pe tema faptului că a trebuit să ne cerem scuze unui pedofil.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nici nu se pune problema, Erika. Dacă-l aduci la secție, o să deschizi o adevărată cutie a Pandorei.

— Nu vreau să vorbesc cu el în calitate de suspect, ci de martor.

— Martor?

— Da, nimeni n-a văzut nimic, niciun vecin, niciun localnic, absolut nimic. Singura persoană despre care știm că era cu ochii pe ea în zilele care au precedat răpirea a fost Trevor Marksman. Da, e un pervers, dar, dacă lăsăm asta deoparte pe moment, e posibil să fi văzut ceva, să fi auzit ceva.

— N-a spus niciodată c-ar fi văzut sau auzit ceva.

— L-a întrebat cineva?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Bine. Va trebui să-l întrebi dacă e dispus să discute. Va trebui să fii diplomată. Desigur, locuiește în Vietnam acum — trebuie să găsești o metodă să..., nu știi, să discuți prin Skype.

— Nu mai e în Vietnam. S-a întors. Locuiește la Londra.

— Ce naiba? Noi de ce n-am știut?

— Nu e obligat să ne anunțe. A fost condamnat și a făcut închisoare pentru violul unei fete, înainte să intre în vigoare Legea privind delictul de natură sexuală din 1997. După cum știi, nu se aplică retroactiv, așa că nu include nicio persoană condamnată înainte de 1997.

— Deci vrei doar să vorbești cu el.

— Da.

— Și mă anunți de intențiile tale?

— Sunt un nou om. Fac lucrurile ca la carte, îmi țin la curent superiorul ierarhic.

— Lasă vrăjeala! Aproape că m-ai făcut să râd.

— Mi se pare că nu ți-ar strica.

— Erika...

— Ce e?

Se lasă tăcerea. Erika avu impresia că avea de gând să o roage ceva.

— Nimic. Ține-mă la curent și încearcă să n-o dai în bară, îi spuse Marsh, apoi îi închise.

Erika și Peterson se întâlniră în trenul de 9:30 a.m. spre London Bridge. El urcase la Sydenham, stația dinainte, și îi păstrase un loc, iar ea se urcă la Forest Hill. Peterson se așezase la geam și părea prost dispus și fără chef de vorbă, ceea ce-i convenea Erikăi, după cât de puțin dormise. Se gândise să o ia pe Moss cu ea pentru discuția cu Marksman, dar se dovedise un ajutor neprețuit, coordonând centrul de comandă cu o eficiență aparte. Se gândise și la John, dar pălăvrăgeala lui matinală ar fi scos-o din minți și avea sentimentul că are un polițist mai experimentat alături în persoana lui Peterson.

— O să fie o iarnă al naibii de lungă, spuse el, când trenul încetini și trecură prin dreptul platformei imense de incinerare a deșeurilor de după stația New Cross Gate.

Era o atmosferă apăsătoare și blocurile de locuințe păreau să se înghesuie în jurul șinelor.

Coborâra la London Bridge și ieșiră pe Borough High Street. Era un trafic intens și turiștii se revărsau în Borough Market. Deja era un șir de standuri de Crăciun unde se vindeau decorațiuni, iar aroma de vin fiert se combina cu mirosul de ger, ajungând până în stradă. Trecură pe sub podul de cale ferată și traversară, mergând câteva minute prin mulțime, până când ajunseră la niște porți înalte, negre, din fier forjat.

— Cum naiba a ajuns Trevor Marksman să stea aici? întrebă Erika, chiorându-se dincolo de poartă și întrezărind o curte interioară pietruită.

Peterson găsi numărul apartamentului și sună la interfon.

— Uneori îți vine să te întreb dacă există Dumnezeu, îi răspunse sumbru.

Erika realizează că rareori își pune această întrebare.

— Am venit să vorbim cu el în calitate de martor, spuse, observându-i expresia furioasă. Ne-ar putea fi de ajutor.

Peterson dădu să-i răspundă, dar dinspre interfon se auzi un pâraie și o voce le ceru să arate un act de identitate spre cameră. Își scoaseră legitimațiile și le împinseră spre lentila minusculă. După o clipă, porțile imense se deschiseră silențios.

Intrară într-o curte interioară vastă, înconjurată de o grădină stil parc. Porțile se închiseră și pe dată zgomotele străzii pline de forfotă dispărură.

— Nu cumva el o fi cel care ne așteaptă acolo? întrebă Erika în timp ce se apropiau de o clădire înaltă din cărămidă roșie, cu o ușă mare de sticlă.

Un bărbat înalt, cu chelie, îi aștepta la o oarecare distanță.

— Nu e el. Are un asistent, spuse Peterson.

Când ajunseră în dreptul lui, bărbatul îi salută cu un gest din cap. Avea tenul palid și o chelie lucioasă. O cicatrice rozalie îi străbătea fruntea, dispărând după urechea stângă.

— Bună dimineața, domnilor polițiști. Îmi puteți arăta din nou legitimațiile? îi rugă politico.

Avea un accent sud-african și Erika își dădu seama că era înarmat la greu pe sub costum. Îi arătară legitimațiile, pe care el le studie atent, uitându-se de la unul la altul. Declarându-se mulțumit, zâmbi și înclină din cap.

— Pofțiți, vă rog.

Ieșiră din lift la ultimul etaj, într-un mic hol. O masă mare din lemn negru, lăcuit, se afla între două uși de un albastru strălucitor. Pe masă era o vază albă, înaltă și subțire, cu un model delicat cu trandafirași. Era de un rafinament aproape sinistru și Erika se gândi cu drag la holul de intrare în locuința ei — o masă acoperită de exemplare din ziarul local gratuit și pliantele unor restaurante cu livrare la domiciliu.

— Cum vă numiți? întrebă Erika.

Bărbatul nu scosese o vorbă în lift.

— Mă cheamă Joel, îi răspunse, cu o privire absentă în ochii cenușii. Vă rog să vă descălțați, adăugă, deschizându-le ușa albastră din dreapta.

Ușa de la intrare dădea direct într-o incintă vastă, un plan deschis, cu o mochetă superbă, bleu, cu un chenar din mici trandafiri cu alb și bej. Era foarte cald și în jur plutea un parfum aproape înăbușitor de odorizant electric. Joel stătu să-i păzească în timp ce se descălțau și Erika observă cât de stingherit era Peterson.

— Vă rog, poftiți! le spuse.

Înaintară prin camera mare, cu corpuri de bibliotecă de o parte și de alta și canapele de culoare deschisă, presărate în jurul unei mese mari și joase. Masa era încărcată cu albume de fotografii, cu coperte lucioase, în care apăreau copii mici; unul, în special, înfățișa o fetiță într-un costum de baie roșu aflată pe o plajă. Făcea un castel de nisip și se uita ținând la obiectiv, cu o expresie gravă în ochii mari și albaștri și cu o grimasă îmbufnată. Pe pereți erau etalate mai multe fotografii în format mare cu copii. Erika avea senzația că inocența lor fusese prinsă de obiectiv în fracțiunea de secundă în care fusese făcută fotografia și fusese adusă în apartament spre a fi devorată pe îndelete. Fotografiile în sine nu reprezentau o încălcare a legii, dar, asociate cu puzzle-ul vieții lui Trevor Marksman, căpătau o tentă neliniștitoare.

Încăperea descria o buclă spre stânga și, urmând-o, ajunseră dinaintea unui bărbat așezat într-un fotoliu, în dreptul unei ferestre imense, cu vedere spre Tamisa. Bărbatul studia peisajul deasupra căruia străjuia un cer tern și apăsător. Un remorcher mic era singurul vehicul care străbătea apa agitată, trăgând după el un șlep lung.

— Trevor Marksman? întrebă Peterson.

Bărbatul se întoarse și, pentru o clipă, Erika amuți. Țeasta lui era acoperită de piele, dar îți dădea impresia că nu fusese dintotdeauna pielea lui. Părea că o fâșie lungă și plată de piele fusese desfășurată și apoi îi fusese trântită

neglijent peste cap. Pielea era întinsă la maximum în jurul ochilor, astfel încât de-abia dacă avea pleoape. Buzele lipseau cu desăvârșire.

— Pofțiți, luați loc!

De-abia reușea să pronunțe sunetul ocluziv „p“. Purta pantaloni largi și o cămașă desfăcută la gât, unde continuau arsurile. Măinile lui erau carne vie și arătau ca niște gheare, iar la degetul mare de la mâna stângă și la arătătorul de la dreapta nu mai avea decât frânturi din unghie.

— Mulțumim că ai acceptat să discuți cu noi, spuse Erika, lăsându-și geanta pe jos și scoțându-și haina.

Se uită la Peterson, care se uita ținută la Marksman cu o expresie furibundă. Și ea era dezgustată, dar îi aruncă o privire prin care-l îndemna să se controleze și să se concentreze. Își lăsă haina pe spătarul scaunului și se așează. Peterson luă loc lângă ea.

— Doriți ceai sau cafea? îi întrebă Trevor.

Ochii lui albaștri erau glaciali și Erika și-i aminti din prima lui fotografie de cazier, făcută când fusese arestat în vederea interogării, în august 1990. Aveai senzația că te privesc de după o mască de Halloween.

— Cafea, te rugăm, spuse Erika.

— Joel, ești amabil? spuse Marksman.

Glasul lui suna găjâit, chinuit. Joel zâmbi și dispăru după un colț, în direcția unde, presupuse Erika, se afla bucătăria.

— Nu știu ce m-aș face fără Joel. Am probleme cu inima. Mai nou de-abia reușesc să fac doi pași, că trebuie să mă așez.

— Deci nu mai poți să dai târcoale prin părculețele pentru copii. Sau face el asta în locul tău? întrebă Peterson.

— Suntem la curent cu antecedentele duminică, dar n-am venit să vorbim despre asta, spuse Erika, întorcându-se să se uite ținută la Peterson.

— Am fost acuzat de o singură infracțiune..., spuse Marksman.

— Mda. Răpirea și violarea unei fete, comentă Peterson. Ai drogat-o.

— Am ispășit o sentință de șapte ani pentru asta și nu e zi în care să nu-mi regret fapta, îi răspunse Marksman răgușit.

Începu să tușească și-și duse una din mâinile ca niște gheare la gura lipsită de buze. Făcu semn spre un pahar de plastic cu pai aflat în dreptul lui Peterson, pe pervazul ferestrei imense. Peterson rămase nemișcat, încrucișându-și mâinile la piept. Erika se ridică și îl luă de-acolo, ducându-l la gură lui Marksman. Zgomotele pe care le scotea când sorbea prin pai reverberau în cameră, apoi se auzi un gâlgâit când goli paharul.

— Mulțumesc, îi zise Marksman, rezemându-se de spătar. S-ar părea că vocea și gâtul mi-au fost afectate permanent de fumul pe care l-am inhalat. Doctorul a zis c-a fost ca și cum aș fi inhalat fumul de la 10 000 de țigări în același timp.

Erika puse paharul la loc și se așază. Marksman scoase un șervețel strecurat pe lângă brațul fotoliului și își șterse fața. Îl văzu pe Peterson uitându-se chiorăș la el. Lăsă șervețelul din mână și-și duse mâinile la piept. Încet, cu eforturi, își descheie trei dintre nasturii de la cămașă cu ghearele. Își desfăcu cămașa, lăsând să se vadă un crucifix superb, din argint, care-i atârna peste pieptul plin de arsuri. Erika observă că nu mai avea sfârcuri.

— I-am cerut iertare Domnului. I-am cerut-o și m-a iertat. Crezi în iertare, domnule detectiv Peterson?

— Sunt inspector de poliție, îi răspunse Peterson glacial.

— Ești un inspector de poliție care crede în iertare?

— Cred în iertare, dar cred că există lucruri care n-ar trebui niciodată iertate.

— Te referi la faptele unor oameni ca mine.

— Fix așa.

Erika îl avertiză din priviri, dar Peterson continuă.

— Sora mea a fost violată de preotul din parohia noastră când avea 6 ani. A amenințat-o c-o s-o omoare dacă spune cuiva ceva.

Marksman încuviință, părând să chibzuiască.

— Preoția îi atrage pe cei mai buni și pe cei mai răi dintre oameni. S-a căit de fapta lui?

— Dacă s-a căit?

— A cerut iertare...

— Știu ce înseamnă! țipă Peterson. A făcut-o! Mi-a violat sora când era o copilă. Cuvintele și rugăciunile nu pot să șteargă asta!

Marksman dădu să spună ceva, dar Peterson nu mai putea fi oprit.

— A murit de moarte bună — n-a fost niciodată pedepsit pentru fapta lui. Sora mea, mă rog, n-a avut luxul unei morți împăcate. S-a sinucis...

— Peterson, am venit să-i punem niște întrebări domnului Marksman în calitate de martor, îi spuse Erika pe un ton măsurat. Ia loc!

Stătuse de vorbă cu el înainte de întâlnire, îi spusese să-și păstreze calmul. Peterson respira precipitat și-l măsura din priviri pe Trevor Marksman, care stătea în fotoliu, firav și ghemuit.

— Condoleanțe, spuse Marksman, cu un calm aproape exasperant.

Ca în fotografia pe care o văzuse Erika, pielea grefată părea o mască, de sub care îi priveau ochii albaștri și reci. Pielea de deasupra unuia dintre ochi se încreți și Erika își dădu seama că ridica din ceea ce fusese cândva o sprânceană.

Peterson sări în picioare, răsturnând scaunul cu o bufnitură, și, până să apuce Erika să reacționeze, îl prinsese pe Marksman de gulerul cămășii.

Luat pe sus din fotoliu, Marksman nu dădea niciun semn de teamă, atârând moale în mâinile lui Peterson.

— Cum o chema? întrebă Marksman moale, cu fața la câteva degete de a lui.

— Poftim?

— Pe sora ta? Cum o chema? repetă Marksman cu același calm exasperant.

— N-ai dreptul să mă întrebi cum o chema! spuse Peterson, scuturându-l zdravăn. NU AI DREPTUL SĂ MĂ ÎNTREBI CUM O CHEMA, MONSTRU NENOROCIT!

— Peterson! James! Dă-i drumul! ACUM! spuse Erika, atingându-i brațele, dar Peterson continua să-l scuture pe Marksman.

— Nu alegem să fim ceea ce suntem, să știi, spuse Marksman gătit, bălăbănindu-și capul.

Deodată, Joel era lângă Erika și înconjurase cu antebrațul lui musculos trunchiul lui Peterson.

— Dă-i drumul. Altfel îți rup gâtul.

— Suntem polițiști, trebuie să ne calmăm, spuse Erika, apropiindu-se de Peterson și privindu-l în ochi.

— Gestul tău constituie un atac și așa fi perfect îndreptățit, continuă Joel.

— Nimeni n-o să facă nimic. Peterson, dă-i drumul, iar dumneata ia-ți mâinile de pe el, spuse Erika.

Urmă o scurtă confruntare din priviri, apoi Peterson îi dădu drumul lui Marksman, care se prelinse în fotoliu. Joel îi dădu drumul lui Peterson, dar nu se îndepărtă prea mult, pufăind de furie.

— Dă-te mai încolo, îi spuse Peterson.

— S-o crezi tu, amice, i-o reteză Joel.

— Peterson, aş vrea să pleci acum. Te sun eu... Pleacă, ACUM! îl somă Erika.

Peterson se uită chiorâş la toţi şi apoi ieşi. După câteva clipe, auziră trântindu-se uşa de la intrare.

Toată lumea se aşează din nou. Joel se apropie de Marksman şi-l încheie la cămaşă, ajutându-l să se aşeze comod. Apoi Marksman schiţă un gest din mână şi Joel ieşi.

— Îmi cer scuze pentru scena asta, spuse Erika. Am venit să-ţi pun câteva întrebări în calitate de martor şi mă aşteptam să fii tratat ca atare.

Marksman încuviinţă.

— Eşti amabilă.

— Nu. Îmi fac meseria... Am parcurs declaraţia pe care ai dat-o şi stenogramele interogatoriilor din august 1990. Ai declarat că ai urmărit-o pe Jessica în zilele de 5 şi 6 august şi că o pândeai în dimineaţa zilei de 7 august, din faţa casei?

— Da.

— De ce?

Marksman respiră poticnit.

— Eram îndrăgostit de ea... Te văd schiţând o grimasă. Dar trebuie să înţelegi, nu-mi pot controla sentimentele. Sunt dezgustat de propriile mele dorinţe, dar nu le pot controla. Era o fetiţă frumoasă. Am văzut-o prima dată la chioşcul de ziare din Hayes, la scurt timp după ce am fost eliberat din închisoare. Era cu mama ei. Să fi fost pe la începutul primăverii, în 1990. Jessica purta o rochie albastră şi avea părul legat la spate cu o panglică asortată. Avea un păr care parcă lumina şi îşi ţinea frăţiorul de mână. Îl gâdila şi râdea. Râsul ei. Era ca o muzică. Am auzit-o pe mama ei spunând adresa familiei când a plătit la chioşc. Am început să... mă rog, să-i pândesc.

— Și ce impresie ți-a făcut familia?

— Genul relaxat. Deși...

— Ce anume?

— În două rânduri, eram în parc, le urmăream pe Jessica și pe mama și sora ei.

— Laura?

— O brunetă? întrebă Marksman.

— Da.

— Jessica se dădea în leagăn, iar mama ei și Laura erau așezate pe o bancă și se certau în ultimul hal.

— Pe ce temă?

— Nu știu. Nu le auzeam de unde eram.

— Unde anume?

— Pe o bancă în capătul opus al parcului.

— De-acolo ai făcut pozele cu Jessica?

— Și am și filmat-o. Am câștigat o cameră de filmat la un concurs organizat de magazinele Co-op...

Îi scânteiară ochii și pentru o clipă zâmbi, amintindu-și momentul, iar pielea din jurul ochilor i se încreți.

— Cearta a devenit înverșunată de-a binelea. Marianne i-a tras o palmă peste față Laurei. Am văzut-o de asemenea pe Marianne lovind-o peste picioare pe Jessica, destul de des. Dar mă gândesc c-a trecut mult timp de-atunci. Acum oamenii ar fi șocați, pe-atunci era ceva obișnuit să-ți plesnești copiii. Și catolicii se pricep de minune la pedepse.

— Laura împlinise deja 20 de ani și maică-sa a plesnit-o peste față?

Marksman încuviință și apoi își sprijini bărbia în piept, făcând să i se încrețească pielea cicatrizată ca și cum ar fi fost hârtie creponată.

— Deși i-a tras și ea o palmă maică-sii, i-a întors-o.

Începu să râdă găjâit, amintindu-și scena.

— Ce s-a întâmplat cu înregistrările și fotografiile pe care i le-ai făcut?

— Au fost confiscate de poliție.

— Ai făcut copii după ele? întrebă Erika.

— Nu. Și nu mi-au fost restituite niciodată. Nu știu de ce... era doar o înregistrare cu un parc.

— Ai mai observat vreo persoană suspectă?

— În afară de mine? o întrebă Marksman râzând.

— Trevor. Am venit să-ți cer ajutorul.

— Nu știu. Întotdeauna erau zeci de oameni în parcul ăla — părinți, copii. Mai era și câte un negrotei, dar s-au prins în curând cum stătea treaba...

— Nu folosi cuvântul ăla.

— Ai văzut cum arată Hayes? E un loc foarte prosper, probabil că și-acum e la fel de plin de albi cum era și în anii '90.

— Am putea să...?

— Mai era și un țicnit de prin partea locului, Bob Jennings.

Erika ciuli urechea.

— Bob Jennings?

Trevor încuviință.

— Cu ce se îndeletnicea?

— Ai auzit de el?

— Te rog, spune-mi cu ce se îndeletnicea.

— Primăria îl angajase ca grădinar. Era cam încet la minte, așa că nu-l plăteau prea mult, fără îndoială.

Începu să râdă găjâit.

— Ce-i așa de amuzant?

— Îi plăcea s-o frece prin boschete în parc. Avea o slăbiciune pentru doamnele impunătoare, mai în vârstă, cu țâțe mari.

— A fost arestat vreodată?

Trevor ridică din umeri.

— Dumnezeu știe. Știu că ăsta era deja al treilea sau al patrulea post pe care i-l oferise Primăria. Mai lucrase ca măturător, ca gunoier. Acritura de soră-sa punea mereu o vorbă bună unde era nevoie și se mușamaliza totul. Proveneau dintr-o familie aristocratică de moșieri, genul care-ți vorbesc cu ifose, de zici c-au prune în gură.

— Cine e soră-sa?

— Distinsa Rosemary Hooley. O scârbă. Nu știu dacă mai trăiește, probabil că da. Ăștia cu sânge albastru sunt nemuritori.

Erika căzu pe gânduri o clipă.

— Stai puțin, locuia în Hayes cumva?

Trevor încuviință.

— Avea o cicatrice deasupra buzei?

— Ea e. A avut un ciobănesc german cu ani în urmă și a mușcat-o de față. Îmi amintesc că Bob s-a enervat foarte tare când am sugerat că încercase să i-o ia în gură... Unor oameni le place treaba asta, s-o ia în gură animalelor.

Erika își dădu seama că încerca s-o întărate. Trevor începu să râdă, până când din râs dădu într-o criză de tuse. Joel se ivi cu un pahar cu apă.

— Cred că are nevoie de o scurtă pauză, spuse.

— Bine. Am terminat, spuse Erika, ridicându-se și luându-și haina și geanta. Mulțumesc.

Ieși în grabă și se îndreptă spre lift. Își scoase telefonul și îl sună pe Peterson.

Erika îl găsi pe Peterson rezemat de balustradă pe malul Tamisei, cu o cafea la pahar și o țigară. Părea minuscul în comparație cu Golden Hinde II, o navă-muzeu care se șteea impunătoare din doc, scânteind în nuanțe de negru și auriu pe fundalul tern al râului. Îi izbi o rafală de vânt rece și Erikăi i se păru bine-venită după atmosfera apăsătoare, sufocantă, din apartamentul lui Trevor Marksman.

— Ți-am luat o cafea, îi spuse Peterson, aplecându-se după paharul lăsat la picioarele lui și întinzându-i-l. Probabil că s-a răcit.

— Mulțam, îi zise Erika, luând o gură de cafea.

— Ai băut din cafeaua lui? A lui Marksman?

— Nu.

— Bun.

— Dă-mi și mie o țigară, te rog.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Mă apuc din nou.

Peterson scoase pachetul de țigări, iar Erika luă una și o aprinse.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te rog să vii cu mine și să stai de vorbă cu el. Nu m-am gândit ce fac, îi spuse.

— Nu-i nimic. Nu merită.

— Nu. Ne-a oferit o pistă și a făcut-o fără să-și dea seama.

Peterson se întoarse să se uite la ea și, pentru prima dată în cursul dimineții, îi scânteiară ochii.

Porniră pe cheiul Tamisei și Erika îi relatează restul discuției. Își iau câte un sandwich de la Charing Cross și de-acolo iau un tren direct spre Hayes. În mod caracteristic, compania pusese doar câteva vagoane.

— De ce n-o fi pomenit bătrâna de faptul că Bob Jennings era fratele ei? întreabă Erika înfundat.

Toate locurile erau ocupate și trebuiau să stea în picioare, înghesuiți într-un capăt al vagonului ticsit.

— N-a vrut să ne spună nici cum o cheamă, adăugă Peterson.

— Dar știa că tocmai descoperiserăm scheletul... știi tu cui, știi tu unde, spuse Erika.

O femeie scundă stătea înghesuită în ei, cu o revistă în mână, dar se zgâia la ei. Își feri privirea când se întoarseră amândoi spre ea.

— Vreau să vorbesc cu ea și nu mă interesează că provine dintr-o familie aristocratică. Detest toate aiurelile astea, spuse Erika. Slovacia are o mulțime de probleme, dar, din fericire, am scăpat naibii de ierarhia socială.

Nu era mult de mers de la gară până la adresa care le fusese trimisă de la centrul de comandă. Rosemary Hooley locuia într-una din casele de fițe de pe Croydon Road, pe bucată care dădea spre islazul din Hayes. Casele aveau vedere spre o parcare cu pietriș și spre islaz și toate aveau grădini mari, care le protejau de strada oricum liniștită. Se simțea un miros vag de fum de lemne, care se accentuă pe măsură ce se apropiau de vechea casă parohială, în care locuia Rosemary. Erika deschise porțița albă de la intrare. Casa era acoperită cu stuf și avea o fațadă foarte bine întreținută și o pajiște îngrijită, cu mușchi, presărată cu frunze uscate. Una dintre ferestre era la îmbinarea dintre doi pereți, lăsând să se vadă încăperea mică și primitoare de la stradă și, dincolo de ea, o zărire pe Rosemary Hooley în grădina din spate, adunând frunzele grămadă. Purta același trening vechi, fesul cu

Chelsea FC și fularul cu Manchester United. Labradorul galben pesemne că-i auzise și țâșni din spatele casei, lătrând.

— Serge! strigă Rosemary, apărând la câteva momente după aceea pe o porțiță laterală.

Îi văzu pe Erika și pe Peterson și trase aer în piept, sprijinindu-se în greblă.

— Ah... Mă gândeam eu că s-ar putea să vă revăd. Un ceai?

— Da, mulțumim, îi răspunse Erika.

Rosemary își scoase mănușile vechi și le făcu semn s-o urmeze.

Un aragaz Aga verde-lucios ocupa mare parte din bucătărie, răspândind o căldură bine-venită după frigul de-afară. Rosemary își scoase fesul, dar rămase cu haina și cizmele de cauciuc în picioare și începu să se învârtă prin bucătărie, scoțând cești, lapte, zahăr și un chec Victoria pe o farfurie veche, cu un model cu frunze de salcie. Erika și Peterson se așezară stingheriți la o masă de lemn încărcată cu numere vechi din Radio Times, un radio de mașină din care ieșeau firele și un castron cu banane înnegrite. Două pisici costelive dormeau în mijlocul mesei și Erika observă că una dintre ele avea ditamai căpușa pe creștet.

Rosemary se apropie de masă și-i înmână Erikăi farfuria cu prăjitura. O luă pe sus pe prima dintre pisici și o azvârli pe podea, iar aceasta ateriză cu măiestrie în patru labe. Apoi o luă pe a doua, cea cu căpușa, și i-o smulse răsucind-o, dintr-un singur gest. Lăsă pisica să aterizeze pe podea și ținu căpușa între degete, în lumina care venea pe geam.

— Uite, vezi, trebuie s-o smulgi cu cap cu tot.

I-o arătă lui Peterson, cum dădea din piciorușele subțiri, ca firul de păr, iar acesta își feri privirea dezgustat.

Rosemary se îndreptă spre chiuvetă și o lăsă să cadă pe gura de scurgere, pornind dispozitivul pentru tocarea gunoiului. Erika observă că nu se

spălase pe mâini când reveni cu tava pe care ducea serviciul de ceai și tăie prăjitura.

— Așadar! Fetița moartă găsită pe fundul lacului... Nasoală treabă... Foarte nasoală, spuse, leorpăind din ceai.

Un pic de ceai i se prelinse pe bărbie și se șterse cu mâneca.

— Acum câteva zile te-am întrebat despre căsuța de lângă carieră..., începu Peterson.

— Da. Am fost de față, îmi amintesc.

— Ai zis că un bărbat se instalase fără acte acolo... Bob Jennings. De ce ai omis să ne spui că era fratele dumitale? o întreabă Erika.

— Nu m-ați întrebat, le răspunse ea fără ocolișuri.

— Te întrebăm acum. Și am dori să ne dai toate informațiile. Cariera este acum locul unde s-a petrecut o crimă, iar fratele dumitale locuia în apropiere. Cât timp a locuit în baraca aia?

Rosemary mai luă o gură de ceai, cu un aer oarecum spăsit.

— Câțiva ani buni... Nu știu, 11 ani. Mai avea doar câteva luni, amărâtul, și ar fi putut să revendice casa. Dar a murit.

— Între ce date a locuit, mai exact, acolo? întreabă Erika.

Rosemary se rezemă de spătarul scaunului și căzu pe gânduri un răstimp.

— Să fi fost din 1979 până în octombrie 1990, cred.

— Și când a murit?

— S-a dus pe la sfârșitul lui octombrie 1990.

Surprinse schimbul de priviri dintre Erika și Peterson.

— Are vreo importanță treaba asta?

— Ai cumva certificatul de deces?

— Nu la îndemână, nu, spuse Rosemary, încrucișându-și mâinile la piept.

— Cum l-ai descrie pe fratele dumitale, din punct de vedere mental? o întreabă Peterson.

Rosemary făcu o pauză și, pentru prima dată, chipul ei ridat se îmblânzi un pic.

— Fratele meu era un suflet pierdut. Unul dintre oamenii care nu-și găsesc locul în societate și se pierd.

— Avea dificultăți de învățare?

— N-am primit niciodată un diagnostic complet. Era fratele meu mai mare și, pe vremea aceea, erai doar trimis în ultima bancă pentru că făceai scandal — nu existau psihologi pentru copii. Singurele posturi pe care a reușit să le păstreze erau cele în slujba Primăriei... Am încercat să-l țin aici, la mine, dar avea crize de somnambulism sau dispărea la diverse ore din noapte, lăsând ușa deschisă. Pe vremea aia mai trăia soțul meu și fiica noastră era încă mică. Nu puteam să-l ținem aici. Dispărea săptămâni în șir și apoi reapărea, intra pe-aici, pe ușa din spate. Îi dădeam de mâncare, îi dădeam niște bani. A făcut de două ori închisoare pentru furt, mărunțișuri. Vedea ceva care lucea într-un magazin, i se punea pata pe lucrul ăla și îl băga în buzunar. N-o făcea din răutate.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar a fost vreodată considerat suspect în dispariția Jessicai Collins? întreabă Erika.

La auzul întrebării, atitudinea ei se schimbă radical.

— Cum îndrăznești? Fratele meu a fost multe lucruri, dar nu un ucigaș de copii! Nu. În veci. N-ar fi fost în stare să facă așa ceva și, chiar dacă ar fi fost, n-ar fi putut niciodată să orchestreze așa ceva.

— Să orchestreze? întreabă Peterson.

O văzură că se fâstâcește.

— Păi, a fost un caz complex, nu? A dispărut fără urmă... Am făcut parte din grupul de voluntari în perioada de după dispariție... am parcurs fiecare petic din islaz, am căutat prin grădinile oamenilor.

— Poliția a avut vreo discuție cu el?

— Nu știu. Nu! N-ar trebui să-mi spuneți voi treaba asta?

— După cum am spus, îmi pare rău că trebuie să te întreb...

— A avut loc o anchetă care a mers până în pânzele albe. Și, după 26 de ani, mă întrebați pe mine dacă fratele meu a ucis o fetiță de 7 ani?

— Doamnă Hooley, noi îți punem niște întrebări, nimic mai mult, spuse Peterson. Și, drept să spun, nu ne e foarte clar de ce ai fost așa de evazivă când am stat de vorbă cu dumneata pe islaz.

— Evazivă? În ce fel am fost evazivă? Mi-ai pus o întrebare — cine a locuit în casa de lângă carieră — și ți-am spus că era vorba de Bob Jennings... De ce trebuie să ne purtăm cu toții în interacțiunile sociale ca și cum am fi la spovedanie, la naiba? Nu te-am mințit, ți-am răspuns doar la ce m-ai întrebat.

— Dar știai că am descoperit scheletul Jessicăi?

— Iar fratele meu a murit acum câțiva ani buni. Trebuie să mă iertați... A fost, cum i se spune mai nou, un episod de ramolism?

— Fratele dumitale îl cunoștea pe Trevor Marksman sau își făcea veacul cu el? Acesta a fost arestat în 1990, la momentul dispariției.

— Nu. Fratele meu nu-și „făcea veacul“ cu indivizi condamnați pentru pedofilie.

— Mai ai cheia căsuței de lângă carieră?

Rosemary își dădu ochii peste cap.

— Nu. Se instalase pur și simplu acolo. Nici el nu cred c-avea cheie.

— Ce ai făcut cu obiectele personale ale fratelui dumitale?

— Practic, n-avea mai nimic. Am donat bruma de lucruri pe care le avea magazinelor caritabile din zonă. Mai avea un lăntișor de argint cu Sfântul Cristofor și cu ăla a fost îngropat.

— Ți s-a părut c-ar fi avut tendințe sinucigașe?

Rosemary inspiră adânc și expresia i se pleoști un pic.

— Nu. Pur și simplu nu-i stătea în fire, cât despre spânzurat, avea o fobie acută de chestii legate de gât. Copil fiind, refuza să poarte cravată sau să-și încheie cămașa. Și din cauza asta n-a terminat școala. A fost exmatriculat din toate școlile. Lăntișorul cu Sfântul Cristofor de care v-am pomenit îl purta pe post de brățară. Deci ideea că și-ar fi făcut un laț și apoi s-ar fi spânzurat...

I se umeziră ochii și căută pe băjbâite un șervețel în mânecă.

— Acum, cred că ați abuzat deja de timpul și de ospitalitatea mea... Dacă vreți să-mi mai puneți și alte întrebări, aș prefera să asiste și un avocat la discuție.

Când Erika și Peterson ieșiră pe poartă, vremea se răcise. O vedeau pe Rosemary pe fereastra care acoperea doi pereți, se întorsese în grădină. Mormanul de frunze era cuprins de flăcări acum. Ținea în mână o canistră cu ceva ce părea a fi benzină. Drumul era scăldat într-o lumină portocalie.

— Crezi că Bob Jennings ar putea fi vinovatul? întrebă Peterson în timp ce o porniră spre gară.

— E posibil. Nu știu. Trebuie să dăm de urma înregistrărilor pe care le-a făcut Marksman în parc. Poate că apare și Bob Jennings în ele. Nu sunt prea mari șanse, dar ar putea fi o pistă, ne-am putea folosi de ele să lansăm un apel.

— Dacă el e vinovatul, asta înseamnă c-ar trebui să dovedim că un mort a omorât-o pe Jessica.

— Vreau să aflu când a murit. Vreau de asemenea să văd certificatul de deces.

— Crezi că mai trăiește?

— Nu știu ce să mai cred.

Duminică, Erika le dădu pentru prima dată o zi liberă membrilor echipei, după mai bine de o săptămână. Ea încercase să se relaxeze un pic acasă, știind că o să se simtă revigorată după un scurt răgaz, dar spre prânz deja se urca pe pereți. Ajunse la secția din Bromley imediat după ora prânzului și încercă să dea de urma casetelor confiscate de poliție de la Trevor Marksman. Preț de câteva ore, luă la mână fiecare dosar, căutând casete, DVD-uri, fie și un stick USB, dar nu găsi nimic. Apoi coborî în vastul spațiu de depozitare pentru probe din incinta Secției de Poliție Bromley. Casetele fuseseră confiscate inițial de poliția locală și era posibil să fi adunat praful pe ele la subsolul secției de-atunci. Nu avea decât un număr de înregistrare.

Tocmai se pregătea să coboare, când apăru Crawford.

— Nu mă așteptam să te văd pe-aici, îi spuse.

— Nici eu, îi răspunse Erika, măsurându-l din priviri.

Era îmbrăcat în blugi și un pulover, cu haina pe deasupra. Erika rămase în expectativă. Lui Crawford îi apărură broboane de transpirație pe frunte.

— Mi-am uitat mobilul..., îi spuse.

Chiar atunci începu să-i sune un telefon din buzunarul de la haină. Îl scoase și respinse apelul.

— Al doilea telefon, adăugă.

— Bine.

Ieși cu ceaiul și el urcă după ea până la centrul de comandă. Erika își făcu de lucru cu niște hârțoage, urmărindu-l cu coada ochiului cum căuta pe sub birou.

— Am crezut că mi-a căzut. Dar nu e aici.

— A fost femeia de serviciu dimineață. Cum arată?

— Ăăă, e un Samsung. Smartphone, un model mai vechi, cu husa crăpată.

— O să-l caut.

Crawford mai zăbovi un timp, apoi plecă. Erika rămase la geam și-l urmări din priviri până ieși din secție și traversă, vorbind concentrat la telefon. Își spuse că ar fi cazul să stea cu ochii pe el.

Pleacă de la secție pe la 6 și un pic, după ce căutase îndelung prin arhiva de probe încărcată de praf de la subsolul secției, fără să găsească nimic. Sunase la Biroul de Investigații Specializate și-i dăduse tinerei de la celălalt capăt al firului numărul de înregistrare asociat casetelor, pe care-l găsisese într-unul din dosare, dar fata nu-i dăduse mari speranțe când spusese că o să se intereseze.

Trecu pe-acasă, făcu un duș, se schimbă și porni spre o întâlnire programată de mult, pe care o așteptase cu nerăbdare. Cina cu Isaac Strong.

Ajunse la Isaac acasă la 8 fără un pic. Locuia într-o casă mică, dintr-un șir de clădiri, în Blackheath, o casă de o eleganță lipsită de fașoane care-i dădea întotdeauna o senzație de liniște. Avea de gând să rămână peste noapte, ca să poată bea și vorbi pe îndelete. Isaac îi deschise îmbrăcat în blugi și tricou, cu un șorț albastru pe deasupra. Din casă venea un miros apetisant de pui la cuptor cu rozmarin.

— Salutare. Bun, înainte să-ți dau drumul, să facem un control al calității din prag, îi spuse rânjind.

Erika îi arată cele două sticle de vin roșu pe care le cumpărase și Isaac studie etichetele.

— Vin slovac, interesant. Va fi o premieră pentru mine.

— E de la podgoria din Radošina — e un vin delicios și asta bea și familia regală a Marii Britanii. Deci ai putea spune că e numai bun pentru o „regină“ trecută ca tine.

— Obrăznicătură, comentă Isaac, îmbrățișând-o.

Erika îl urmă în bucătărie, o încăpere elegantă, în culori deschise, în stil franțuzesc rustic: dulapuri albe vopsite manual, blaturi de lucru din lemn deschis. Isaac scoase o frapieră din chiuveta largă din ceramică albă — înăuntru se afla o sticlă de Prosecco.

— Hai să bem ceva cu bule mai întâi, propuse, turnându-i în pahar.

Erika se uită de jur împrejur și se întreabă, ca de fiecare dată, dacă, din cauza profesiei de medic legist, Isaac evita dinadins oțelul inoxidabil. Îi studie chipul în timp ce-i turna în pahar.

— Cum mai ești? îl întreabă.

Nu avusese timp să stea de vorbă cu el despre alte subiecte în afara cazului.

— Bine, îi răspunse Isaac automat. Pentru prietenie, adăugă și ciocniră.

— Ești sigur? Nu e bine să ții totul în tine.

Se referea la moartea iubitului lui Isaac, Stephen, cu câteva luni în urmă.

— Mi-e greu să-l jelesc fără să mă simt furios... Toată treaba a fost cumva unilaterală. Eu, unul, l-am iubit și nu... nu știu dacă el a ținut prea mult la mine, de fapt, spuse Isaac încet.

— Cred că i-ai dat stabilitatea și dragostea de care avea nevoie, îi răspunse Erika.

— Cu accent pe „dat“. N-am făcut decât să-i dau și n-am primit nimic în schimb.

Se lăsă o tăcere stingherită și Isaac se îndreptă spre aragaz, punând o tigaie pe unul din ochiuri.

— Îți sunt recunoscător că nu mă ieși cu vrăjeli, dar modul meu de a face față situației este pur și simplu să nu vorbesc despre asta... Știu că nu e o abordare sănătoasă.

— Nu există reguli. Eu sunt gata să te ascult, oricând.

— Mulțumesc... Acum hai să schimbăm subiectul!

— Bine, despre ce vrei să vorbim?

Isaac amestecă ingredientele din tigaie și lăasă lingura pe suport, lângă plită.

— Nu voiam să vorbim despre muncă în seara asta, dar a ieșit ceva la analiza probei de măduvă pe care am prelevat-o de la Jessica Collins.

— Ce anume? întrebă Erika, lăsând paharul din mână.

— Un compus chimic numit tetraetil-plumb apare, într-o cantitate foarte mare, în proba de măduvă prelevată din tibia dreaptă a Jessicai Collins.

— Poți să repeți numele?

— Tetraetil-plumb. E un compus organic pe bază de plumb, era folosit ca aditiv la benzină pentru a o face mai eficientă. Între timp a fost interzis și nu se mai combină cu benzina, din 1992.

— De când s-a trecut la benzina fără plumb, completă Erika.

— Da. Știu că n-ai niciodată prilejul să ieși din priză, dar m-am gândit c-o să vrei să știi, îi spuse Isaac, apropiindu-se de masă ca să-i umple din nou paharul.

— De ce ar apărea o cantitate atât de mare la nivelul măduvei?

— Evident, n-am avut la dispoziție probe de țesut sau de sânge pe care să le analizez, dar modul în care a fost înfășurat cadavrul și condițiile în care a fost depus pe fundul lacului au conservat oasele.

— Era o fetiță sănătoasă și bine hrănită, din ce am citit, era un copil bine îngrijit.

— O astfel de cantitate sugerează c-ar fi putut fi veni în contact cu un nivel ridicat de benzină cu plumb înainte de a muri sau că asta a contribuit la deces.

— Ceea ce dă un plus de credibilitate teoriei mele că a fost răpită și ținută prizonieră vreme de câteva săptămâni, înainte să-i fie aruncat cadavrul în carieră... Ar fi putut fi expusă gazelor de eșapament în timp ce era ținută prizonieră.

— E treaba ta să afli dacă așa a fost.

— Nu-mi place deloc când spui asta.

— Întotdeauna îmi face plăcere să ajut, comentă Isaac, rânjind.

Erika luă o dușcă zdravănă, apoi lăsă paharul din mână și urmări cu degetul dârele de condens.

— În ce stare e un cadavru după ce a fost îngropat 26 de ani?

— Îngropat cum anume?

— Într-un mormânt, în mod convențional, în sicriu.

— Depinde.

— De ce?

— De tipul de sicriu, de condițiile în care a fost îngropat. Uneori, vedem cadavre surprinzător de bine conservate după ce-au fost îngropate ani buni. Sicriele de mahon cu înveliș de plumb încetinesc adesea procesul de descompunere. Sicriele mai ieftine tind să se dezintegreze, lăsând cadavrul expus microorganismelor și substanțelor din sol. De ce? Te gândești să exhumezi pe cineva?

Isaac se ridică și se îndreaptă spre bufet, revenind cu un bol cu migdale prăjite.

— Nu știu. Poate. Ar trebui să am o justificare, evident. M-ar interesa să dovedesc cauza decesului.

Erika luă un pumn de migdale și le înfulecă, savurând textura crocantă și gustul sării de mare.

— Cauza decesului a fost dovedită deja?

— Încă aștept certificatul de deces. Am un suspect care a murit acum 26 de ani...

Îi povesti rapid ce știa despre Bob Jennings.

— În mod oficial, cauza decesului este sinuciderea, dar sora lui spune c-a fost surprinsă de faptul că și-a pus capăt zilelor.

— Dacă a ingerat otravă sau a suferit fracturi, atunci e posibil să mai existe urme, dar, după 26 de ani, riști să necăjești membrii familiei fără motiv.

— S-a spânzurat — asta a fost consemnat la cauza decesului.

— Bun, mă rog, n-o să găsim prea multe pe care să ne bazăm după atâta vreme. Probabil că n-a mai rămas mare lucru din organele interne. Dacă și-a rupt gâtul, asta s-ar mai vedea.

— Cum rămâne cu oasele? Dacă are și el un nivel ridicat de tetraetil-plumb din ăsta la nivelul oaselor?

— Dar cum ai putea să corelezi asta în mod specific cu Jessica Collins?

Erika oftă.

— Ai dreptate.

— Și nu uita că decizia de a exhuma pe cineva, mai ales după atât timp, trebuie justificată în fața unei instanțe, nu doar pe baza unei intuiții... Dar, în

altă ordine de idei, ți-e foame?

— Sunt lihnită, îi spuse Erika zâmbind.

— Deci vrei și desert?

— Întotdeauna vreau desert. Asta e singura chestie de care sunt sigură în momentul de față.

Erika urcă scara din două în două trepte, până la etajul doi al secției din Bromley. Strângea în mână un dosar voluminos cu notițe și se asigură pentru a cincea oară că erau puse în ordine.

Era luni, de-abia trecuse de prânz și trecuseră 10 zile și câteva ore de când descoperiseră osemintele Jessicai Collins, iar acum se pregătea să intre într-o ședință de informare și să dea raportul privind evoluția anchetei.

Intră pe ușa dublă și se ciocni de subcomisarul Yale, cât pe-aci să-l facă să-și verse ceaiul din cana pe care scria „Cine-i șeful?”.

— Hopa! Ușurel, Erika! exclamă, ferindu-se astfel încât să nu dea ceai pe pantofi și pe mochetă.

— Scuze, domnule!

— Arăți foarte elegant, comentă Yale, observându-i costumul negru. Te așteaptă echipa completă: chestorul Marsh, chestorul-șef Brace-Cosworthy și purtătoarea de cuvânt, cea căreia îi zvâcnește ochiul...

— Colleen Scanlan. Scuze pentru ceai, îi zise Erika, întinzându-i un șervețel. Și îmi cer scuze că v-au dat afară din birou, domnule. Chestorul Marsh m-a sunat abia acum o oră să-mi spună despre chestorul-șef că o să fie în zonă și c-ar vrea s-o punem la curent...

— Nu-i prea cald aici, nu? Ți-au apărut broboane de transpirație pe buza de sus, spuse Yale, ștergând stropii care se prelinseseră de pe cană.

Erika se șterse de transpirație și o luă pe lângă el.

— Scuze, domnule, trebuie să fug...

— În după-amiaza asta o să facem o descindere pe la trepădușii lui Jason Tyler, strigă Yale în urma ei. L-am presat serios. L-am amenințat că soției lui o să i se retragă tutela copiilor. Ne-a dat informații despre șase dintre complicii lui, plus acces la conturile de PayPal pe care le foloseau. S-ar părea c-o să facem curățenie generală!

— Felicitări, domnule! Mă bucur să aflu asta. Hai să ne auzim mai încolo...

El o urmări din priviri cum dispărea pe ușa dublă.

— „Să ne auzim mai încolo“, hm? Ai fi putut să continui să te ocupi de caz, Erika, să culegi laurii. Te-ai fi putut alege și cu o promovare, mormăi abătut.

Luă o înghițitură de ceai și începu să coboare treptele.

Erika bătu la ușa biroului și intră. Chestorul-șef stătea la biroul lui Yale, în cămașa ei albă, imaculată. Părul blond, până la umeri, îi lucea și era pieptănat cu cărare pe stânga, astfel încât să nu-i cadă peste fruntea înaltă. Chipul ei palid era acoperit de riduri și se dăduse cu un ruj roșu, atât de intens și într-un strat așa gros, încât Erika își zise că, dacă s-ar fi izbit de perete, buzele ei probabil c-ar fi lăsat urmă. Marsh era cocoțat pe o măsuță joasă, în stânga ei — i se citea oboseala în ochi și avea cămașa boțită. Erika deduse că încă nu se împăcase cu Marcie. Colleen Scanlon, purtătoarea de cuvânt a Poliției Metropolitane, era așezată în dreapta ei, cu notițele puse într-un echilibru precar pe un colț de birou. Privirea i se tot plimba de la Erika la Marsh și Camilla. Purta un costum sobru, gri, și, asemenea multor femei la 50 de ani, se resemnase cu o tunsoare extrem de scurtă. Părul i se ițea în smocuri castanii.

— Îmi cer scuze c-am întârziat un pic, spuse Erika.

— Ia loc, inspector-șef Foster, o îmbie Camilla. Am profitat de acest scurt răgaz ca să las cafeaua să mi se răcească. Era prea fierbinte — nu crezi, Paul?

Ridică paharul alb de plastic și luă o gură, lăsând o urmă de ruj roșu-aprins pe buza paharului.

— Da, fac cafea bună la gară, răspunse Marsh.

— Da, e o revelație, încuviință Camilla.

Erika nu reușea niciodată să-și dea seama dacă chestorul-șef era sarcastică sau doar făcea conversație. Colleen sorbi precaut din paharul cu cafea și încuviință la rândul ei.

— Bun, declară Camilla, urmărind-o pe Erika în timp ce se așeza și punea dosarul pe masă. Ai o listă preliminară de suspecți pe care să mi-o prezinți?

Întinse o mână îngrijită, scuturând nerăbdătoare din degetele cu unghii lungi și roșii.

— Aș vrea să o discutăm mai întâi, înainte de a formula vreo acuzație oficială.

— Înțeleg. Ai vrea așadar să-ți facem noi treaba?

— Nu asta vreau să spun, doamnă.

— Ce vrei să spui? Pune-ne și pe noi la curent...

Camilla avea obiceiul de a-și impregna spusele cu o politețe artificială, care o deconcerta pe Erika.

— În scurtul interval pe care l-am avut la dispoziție, am identificat un posibil suspect. Bob Jennings, un individ care trăia ca un pustnic, fără acte, într-o căsuță aflată vizavi de cariera din Hayes.

— Asta e o veste bună. De ce nu vrei să-l acuzi oficial?

— Robert Jennings a murit acum 26 de ani — la trei luni după dispariția Jessicăi. S-a spânzurat în căsuța de vizavi de carieră.

— Crezi că-l măcina vinovăția?

— Poate. E posibil să fi fost și ceva dubios la mijloc, de-asta stau în cumpănă dacă să-l consider suspect.

Erika le relatează apoi ce le spusese Rosemary Hooley despre sinuciderea lui.

— Au fost două operațiuni de căutare în carieră după dispariția Jessicai. Moartea lui a survenit la câteva zile după a doua operațiune.

— Dar poliția a efectuat o percheziție și în casuță.

— Da, în același timp în care căutau prin carieră. Ar fi putut totuși s-o țină pe Jessica prizonieră în casuță la un moment dat, între 7 august și data când a fost aruncată în lac. În dimineața asta am primit această fotografie din arhiva Consiliului Local Bromley, continuă Erika, scoțând-o dintre hârtoage.

Camilla luă fotografia și-și puse ochelarii. Lănțișorul subțire de aur de care atârnau se legăna ușurel în timp ce o studia. Persoana din fotografie avea un chip rumen, ca un pitic din povești, un nas mare și roșu-aprins și o coamă de păr negru-grizonant.

— Am primit rezultatele analizei toxicologice efectuate pe osemintele Jessicai Collins. S-a descoperit o cantitate anormal de mare dintr-un compus chimic numit tetraetil-plumb în probele prelevate de la nivelul măduvei. E un compus organic pe bază de plumb...

— Se combina cu benzină pentru un randament mai bun, astfel că se obținea benzină cu plumb, încheie Camilla în locul ei.

— Da. Am stat de vorbă cu Rosemary Hooley în dimineața asta și mi-a confirmat că Bob Jennings avea un generator pe benzină în casuță. Asta pare să consolideze teoria că Jessica ar fi putut fi ținută prizonieră acolo, fiind expusă gazelor de eșapament.

Camilla reflectă o clipă, apoi îi întinse fotografia lui Marsh.

— Înțeleg că ai avut o întrevedere cu Trevor Marksman?

— Da, iar Trevor a declarat că-l cunoștea pe Bob Jennings. Nu știu dacă voia să stârnească zădărnici sau să mă provoace, dar i-a pomenit numele din proprie inițiativă. După cum știu, Trevor avea un alibi pentru 7 august 1990 și, cam la o săptămână după aceea, a fost pus sub urmărire. Nimeni n-a stabilit vreo legătură cu Bob Jennings până acum — e posibil ca Bob să fi acționat împreună cu Trevor și să-l fi ajutat s-o răpească pe Jessica.

Erika le spuse apoi că încerca să dea de urma casetelor înregistrate de Trevor, confiscate ca probe.

— S-ar părea că ai adunat foarte multe date, Erika, îi spuse Camilla. Dar sunt cam multe „dacă” și „dar”-uri aici, iar omul a murit între timp, ceea ce, desigur, îți restrânge șansele de a-l interoga.

— Doamnă, aș vrea să merg cu o echipă și să vedem ce găsim în casuță, să intru cu echipa de criminalistică și să analizăm fiecare colțișor. M-am uitat la planul casei și are beci. Sunt slabe șanse, dar ADN-ul Jessicai Collins ar putea să fi persistat. Dacă e așa, atunci am putea depune o cerere de exhumare a lui Bob Jennings, din nou în speranța că vom mai găsi vreo urmă. Slabe speranțe, pe ambele planuri.

— Foarte slabe speranțe la aceasta din urmă, Erika, dar țin-mă la curent. Dă-i înainte. Nu te lăsa pe tânjală cu ancheta.

Camilla își întoarse atenția spre Colleen, care se învioră brusc, cu un aer fâstâcit.

— Aș vrea să propun o conferință de presă cu familia, în câteva zile. Să lansăm un nou apel, poate cineva are informații despre cele petrecute. Poate că cineva își va aminti ceva.

— Erika, dacă am reuși să găsim la timp înregistrările pierdute făcute de Trevor Marksman, ar putea fi util să le adăugăm la acel apel, spuse Camilla.

— Da, doamnă.

— Colleen, te descurci doar cu domnul chestor Marsh la apel? Eu o să fiu plecată câteva zile. Eventual, poate reușește să-și calce cămașa înainte de a

apărea în fața camerelor.

Marsh își lăsa privirea în jos și își netezi cămașa.

— Da, doamnă. Aveam de gând să invit toți membrii familiei Collins.

— Foarte bine. Unitatea și valorile de familie întotdeauna dau bine. Eu o să fiu plecată, dar voi urmări conferința.

Odată ce întâlnirea se încheiase, Erika îl conduse pe Marsh până la parcare subterană. Mai rămaseră de vorbă un timp și avură amândoi un șoc când o văzură pe Camilla ieșind din lift în costumație completă de piele de motociclist, cu servieta în mână. Se îndreptă spre o motocicletă Yamaha în nuanțe strălucitoare de negru și argintiu, își lăsa servieta într-un portbagaj aflat în spate și-și puse o cască neagră cu argintiu și mănuși groase. Își lăsa viziera și urcă pe motocicletă.

— Cu asta fentez traficul de fiecare dată, le strigă în timp ce pornea motorul.

Făcându-le cu mâna, demară în trombă pe lângă ei, coborând rampa care dădea în străduța laterală.

— Nu te-a invitat să te urci pe șaua din spate.

— Ce glumă bună! Dacă m-ar fi invitat, ar fi fost o promovare. E mare figură.

— Îmi evocă un animal de pradă. Mi-o închipui organizând o petrecere din aia pentru swingeri în care toată lumea își azvârle cheile într-o fructieră pusă în mijlocul camerei, pe covor.

— E căsătorită cu un judecător de la Curtea Supremă, îi spuse Marsh, descuind portiera.

— Atunci, probabil că ei dau petrecerile.

— Fă ce ai de făcut. Nu glumește, Erika.

— Da, o să te țin la curent cu percheziția de la căsuța de lângă carieră și... data viitoare să-ți calci cămașa.

El își dădu ochii peste cap și se urcă în mașină, demarând mult mai puțin spectaculos din parcare.

— Deci ce treabă ai aici, la capătul liniei? îl întrebă bruneta.

Se rezemase de balustrada balconului, cu o țigară în mână — își dădu părul lung peste umăr și se întoarse către Gerry. El stătea rezemat de celălalt capăt al balustradei, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de trening. Fata își plimbă privirea de-a lungul pieptului lui musculos, până la porțiunea presărată cu păr negru din jurul buricului.

— Morden e capătul liniei, adăugă.

— Nu e capătul liniei, o contrazise Gerry, cu o voce joasă și amenințătoare. Totul ține de percepție — de-aici pornesc multe altele.

Se uită la fata pe care o agățase în supermarketul de pe strada principală din Morden. Speră că era majoră — cu siguranță, arăta ca și cum ar fi fost. Nu avea altceva pe ea în afară de un tricou alb de-al lui, care de-abia dacă îi acoperea fundul. Avea un cur mișto, reflectă Gerry, fixând-o cu privirea. Era mișto din cap până în picioare. Și o știa și ea. Gerry simți că i se scoală.

— Întotdeauna vorbești așa enigmatic? îl întrebă fata rânjind. Cu ce te ocupi? Ce profesie ai?

Trase un ultim fum din țigară și o aruncă peste balcon. Urmăriră țigara cum cădea agale, până ateriză, încă aprinsă, pe acoperișul unui BMW.

— La naiba, nu cumva e al tău? întrebă fata, chicotind și scuturându-și din nou părul lung.

— Nu. Nu-i al meu.

Veni spre el — dacă îi înghețaseră picioarele desculțe pe beton, nu dădea niciun semn. El nu-i oferise nici pantofi, nici papuci. Se întoarse spre el și își trase încet tricoul. Sâni dezgoliți i se ridicară când își întinse brațele ca

să-și tragă tricoul peste cap. Un piercing în formă de vergea de metal îi străpungea unul din sfârcuri. La celălalt se vedeau urmele unui piercing și o cicatrice micuță. Se întrebă dacă fetei îi plăcea să fie tratată brutal.

Ea îi zâmbi o clipă, savurând felul în care Gerry îi măsură din priviri trupul dezgolit, apoi întinse tricoul peste balustradă și-i dădu drumul.

— E al meu, spuse Gerry, văzându-l cum alunecă, aterizând lângă mucusul de țigară pe acoperișul mașinii.

— E doar un tricou.

Îi trase o palmă zdravănă peste față.

— Nu e doar un tricou.

Fata duse o mână la buză, dar teama îi pieri rapid și se lipi de el.

— Fute-mă, chiar aici, îi șuieră.

— Nu.

— Nu? oftă fata. Ești sigur? insistă, întorcându-se și împingându-și fundul în prohabul lui. Poți să-mi faci ce vrei...

Îl prinse de braț și i-l aduse în jurul mijlocului ei, trăgându-i-l apoi între picioarele ei. Mâna lui atârna moale, dar, în clipa în care veni în contact cu părul ei pubian, fata începu să zbiere și să se zvârcolească. El își retrase mâna.

— Ce e? îl întrebă.

— Toate vrăjelile astea stupide, de film porno, țipetele și gemetele. Sunt o prefăcătorie. Când te aud, îmi vine să te plesnesc din nou.

Fata se întoarse, își încrucișă brațele la piept și lăsă să-i cadă masca sexy. Nu mai era decât o fată dezbrăcată și înfrigurată, într-un balcon.

— Vrei să mă duc după tricou? îl întrebă.

— Vreau doar să pleci.

Fata îi fixă pieptul cu privirea, trăgându-se spre căldura trupului lui. Își dădu seama că se simțea singură și ar fi vrut să rămână.

— Dar de-abia am ajuns..., scânci.

Gerry îi trase un pumn în față, apoi o prinse de păr și o trase spre el. Fata respira accelerat și se uită la el, amețită. Dintr-o nară i se prelingea un firicel de sânge.

— Acum pricepi? o întreabă.

Îi dădu un brânci și fata fugi în casă. Gerry își mai aprinse o țigară și o urmări prin ușa deschisă cum pufnea în plâns, lăsându-și lacrimile să se amestece cu sângele, adunându-și rapid blugii și lenjeria de corp de pe unde le lăsase împrăștiate pe canapea și luându-le pe ea. Trăgând cu ochiul la el, speriată, se îmbracă în grabă și se făcu nevăzută, trântind ușa în urma ei.

El ieși din nou pe balcon și așteptă câteva minute. Fata ieși din scară, rupând-o la fugă pe întuneric. Bocănitul tocurilor ei se auzea din ce în ce mai încet.

— La naiba! zise.

Era 4 dimineața. Spera că n-o să i se tragă de la asta — că fata asta fără minte va ajunge acasă fără probleme.

Odată ce termină țigara, o luă încet prin casa scării care duhnea a pișat, trecând pe lângă pereții acoperiți de graffiti, pe lângă cioburile și gunoiul de la fiecare etaj, și-și recupera tricoul de pe acoperișul BMW-ului. Era un tricou alb, fără vreun semn distinctiv, dar îl purtase în decursul a două misiuni în Irak. Era tricoul lui norocos. Îl trase pe el și urcă greoi scara.

Când se întoarse în apartament, intră în dormitor. Resuscită laptopul mișcând din mouse și se așază.

Găsi programul cu virusul transmis prin sms și, văzând că era ora 4:30, îl trimise.

În zorii zilei următoare, până să se lumineze, un convoi de dube de poliție străbătea huruind drumul de pietriș care tăia islazul din Hayes. Erika venise cu o echipă să percheziționeze căsuța, cu sprijinul brigăzii în uniformă. Convoiul parcă aproape de mal, în locul unde se aflase cu aproape două săptămâni în urmă, împreună cu echipa de scafandri. Era o dimineață geroasă și toată lumea se încotoșmănase în echipament de iarnă.

Membrii echipei, zece polițiști în total, se așezară în cerc, în timp ce Erika le făcea instructajul — apoi fiecare înhăță un pahar de ceai sau cafea, pentru cât așteptau să se lumineze, urmărind cum întunericul lăsa loc nuanțelor succesive de albastru, până când întinderea de apă stătătoare reflectă lumina cenușie a zorilor.

Câteva persoane matinale ieșite să-și plimbe câinii, croindu-și drum prin iarba neagră în lumina zorilor, se opriă să caște gura, înainte de a fi ușuite de un polițist în uniformă postat la câteva sute de metri de convoi. Instalară o barieră care delimita o bucată considerabilă din islaz până la carieră și perimetrul aferent, inclusiv porțiunea vastă, acoperită de buruieni, din jurul căsuței.

Prima jumătate a dimineții fu alocată eforturilor de curățare a buruienilor și rugilor din jurul căsuței, astfel că șuierul strident al cositorilor electrice reverbera de jur împrejur, despicând aerul rece.

Erika aștepta ca pe ace în dreptul uneia dintre dubele de sprijin, cu John, Moss și Peterson, bând ceai și bătând pasul pe loc ca să se încălzească. La 9 și un pic îi sună telefonul, dar acesta se întrerupse de îndată ce-l scoase din buzunar.

— E al treilea apel de genul ăsta din dimineața asta — e de pe un număr ascuns, comentă Erika, uitându-se nervoasă la ecran.

— Pun pariu că sunt agenți care vor să-ți vândă ceva, spuse Moss, suflând în ceai. Eu primeam o grămadă de apeluri din astea în fiecare seară când mă așezam să iau cina. O scoteau din minți pe Celia.

— La 4:30 am primit un mesaj gol. Tot de pe un număr ascuns, spuse Erika.

— Eu aș investiga ce-i cu el, șefa. Nu l-ai deschis?

Erika scutură din cap.

— Eu n-am primit niciodată vreun sms de pe un număr ascuns, interveni Peterson.

— Drăguțele tale de la linia fierbinte îți lasă doar mesaje vocale pline de pasiune? comentă Moss rânjind.

— Mai du-te-n mă-ta, i-o întoarse Peterson râzând.

Crawford se apropie de ei.

— De ce râdem? întrebă, dornic să fie inclus în discuție.

— De Peterson și de partidele lui prin telefon, îi răspunse Moss.

— Îmi place să mai glumim, dar n-am dispoziția necesară pentru glume proaste în dimineața asta, se zburli Erika.

Toată lumea își lăsă privirea în pământ. Crawford râse stingherit.

— Am fost aici în ambele rânduri când au căutat-o în carieră în 1990, spuse, umflându-și obrajii și înclinând din cap spre lac. Așa ajungi să-ți dai seama ce repede trece viața. La anul fac 47 de ani.

— Dar căsuța? Îți amintești să fi fost vreo percheziție acolo în vreunul din rânduri? îl întrebă Erika.

— N-am găsit nimic — am presupus că fusese abandonată.

— Dar Bob Jennings se instalase acolo, spuse Peterson, suflând în ceai.

— Adesea, când un mizerabil ocupă fără acte un loc, nu-ți dai seama că stă acolo. Trăiește-n mizerie. De-aici și termenul.

Își dădu ochii peste cap în direcția lui Moss.

— Mai vrea cineva ceai? Tocmai mă duc într-acolo.

Toți clătinară din cap și Crawford o luă din loc. Continua să se audă zumzetul mașinilor care coseau buruienile.

— Mă agasează, comentă Peterson.

— Pe mine mă ia de sus... și doar avem același grad, spuse John.

— Nu-ți face griji, amice. Urmează promovarea, în curând o să fii superiorul lui ierarhic, îl consolă Peterson.

— Are un stil enervant de a face glume — mereu te trezești că-ți trăneste vreun comentariu imbecil și plin de voioșie, genul știe-tot, adăugă Moss.

Erika nu le pomeni de faptul că agentul Crawford se întorsese la secție sâmbătă și se comportase bizar. Era hotărâtă să nu-l scape din ochi.

Se auzi un bâzâit strident, apoi un trosnet de lemn, și o bucată zdravănă din desiş se prăbuși, dezvăluind jumătate din căsuța din apropierea lacului. Se întoarseră și văzură cum erau date la o parte noi porțiuni din desiş.

— Pare mai bine conservată decât m-aș fi așteptat, spuse Peterson.

Hornul se năruise, dar acoperișul părea să fie intact. Majoritatea ferestrelor erau sparte, dar, din nou, tocurile rezistaseră.

— Am reușit să obținem ceva de la companiile de utilități? întrebă Erika.

— Casa e practic deconectată de la tot, n-are curent electric. Era alimentată cu apă și avea o fosă septică. Nu mai e conectată la canalizare, îi spuse Peterson.

Crawford apăru din spatele lor, aprovizionat din nou cu ceai, și se băgă în vorbă.

— Am putea găsi probe în fosa septică. Dacă n-a fost golită între timp.

— Că bine zici. Pot să-ți încredințez ție misiunea de a o găsi și de a tria ce conține? îl întreabă Erika.

— Ăăă, mă rog, speram să particip la operațiunea de percheziție a casei.

— Nu, aș vrea să te ocupi de această operațiune de căutare — ia câțiva polițiști în uniformă cu tine. Găsiți mănuși și combinezoane de protecție în duba de sprijin.

— Da, șefa, încuviință Crawford, îndreptându-se spre dubă cu o expresie acră.

Moss și Peterson își feriră privirea, încercând să-și rețină rânjetele.

În timp ce Crawford înainta greoi prin desișul din jurul căsuței, însoțit de doi polițiști tineri în uniformă, reflecta la propria viață. Era un polițist bunicel. Se străduise din greu, din cale afară uneori, dar nu ajunsese niciodată pe culmile la care aspirase, sau unde considera că ar fi meritat să ajungă. Visase să ajungă la gradul de subcomisar, sau comisar-șef, dar visurile lui rămăseseră neîmplinite și, la 47 de ani, era tot agent de poliție.

Tocmai încheiase o anchetă a unei crime în care trebuise să primească ordine de la un inspector-șef cu 15 ani mai tânăr decât el și fierbea de furie la gândul ăsta. Iar acum căuta o fosă septică. Se opri în dreptul unei ridicături de pământ, o linie uniformă în apropierea locului unde un trunchi firav de copac fusese spintecat, lăsând să i se vadă măduva care scânteia de sevă. Lovi cu piciorul în pământ, gândindu-se că dăduse peste muchia fosei, dar pământul se afână sub talpa cizmei.

Oftă și se uită în urmă la duba de sprijin, unde se aflau Moss, Peterson și agentul McGorry, împreună cu inspectorul-șef Foster. John McGorry era cu 20 de ani mai tânăr decât el și urma să fie promovat — era clar!

Crawford își pierduse orice tragere de inimă cu ani în urmă și își făcea treaba la minima rezistență, dar chiar și-așa considera că merită mai mult.

Era implicat de ani buni în vânzarea drogurilor confiscate de pe străzi. Era un câștig suplimentar, își spunea el, un mod de a obține ceea ce considera că i se datorează, și avea grijă să facă treaba asta cu măsură, avea grijă să obțină un profit modest, doar cât să-și permită câteva plăceri, fără a atrage atenția. Amanda Baker fusese cea care îl implicase în treaba asta, cu vreo 15 ani în urmă. Soția lui nu aflase nici până în ziua de azi că avusese o aventură cu ea, iar pasiunea dintre ei se evaporase cu timpul. Dar acum Amanda revenise în peisaj și-i stătea ca un ghimpe în coastă, cerându-i favoruri și amenințând că o să-l bage la zdup. O ajutase să scape de mai multe amenzi pentru parcare în locuri nepermise de-a lungul anilor și o

scăpase în două rânduri de constatări privind conducerea în stare de ebrietate, în urma cărora i s-ar fi putut ridica permisul.

Îi sună telefonul din buzunar și îl scoase. Observă că se îndepărtase destul de mult de cei doi polițiști în uniformă care căutau pe lângă căsuță și acum se afla pe o porțiune mai netedă, golașă. Telefonul îi afișa numele femeii cu pricina. Amanda Baker.

— Pe unde ești? Ce-i cu zumzăitul ăla care se aude în fundal? îl întrebă.

Fără vreun salut, fără „Ce mai faci?“. Sau vreo urmă de respect în tonul ei. Încă îi mai vorbea ca pe vremea când îi era șefă.

— Sunt la lucru, îi răspunse șuierat. Nu pot să vorbesc.

— E prin preajmă... inspectorul-șef Foster?

— Nu.

— Atunci poți să vorbești. Am nevoie de înregistrările alea, cele făcute de Trevor Marksman.

— N-am reușit să dăm de ele.

— De-asta te sun. M-am tot gândit și tocmai mi-am amintit o chestie. Am rugat pe cineva de la secția din Croydon să analizeze casetele alea și le-au fost trimise. Pune pe cineva să le caute prin arhiva lor. Poate că încă mai sunt pe-acolo. Vreau ca mai întâi să faci o copie, înainte să i le predai lui Foster.

— La ce-ți trebuie?

— Am o bănuială. N-o să-ți spun ce, dar, când mă lămuresc, îți dau informația în exclusivitate și poți să culegi tu laurii... Poate c-o să te alegi în sfârșit cu o promovare, adăugă, râzând batjocoritor, răgușit.

Crawford se uită în urmă la căsuță. Fusese curățată de buruieni între timp și tocmai sosise un grup de polițiști criminaliști care dădeau mâna cu Foster,

Moss și Peterson. Până și mucosul ăla de John McGorry ia parte la acțiune, iar pe mine m-a pus să caut o nenorocită de fosă septică, își zise Crawford.

Strânse telefonul în mână și le întoarse spatele.

— Bine. O să văd dacă reușesc să-ți fac rost de casete, șuieră înfundat. Dar ar fi cazul să merite efortul.

Criminaliștii intrară primii în căsuță și Erika așteptă toată dimineața, bătând pasul pe loc pe malul apei. Soarele rămase ascuns după nori, dar lacul răspândea o frumusețe stranie, încadrat de trestiile uscate și un copac golaș. Sub privirea ei, un vânticel brăzda suprafața apei și un stol de șase rațe poposiră în sincron pe apă, lăsând 12 dâre perfect aliniată în urma lor. Se simți vinovată pentru că savura frumusețea locului.

— Au găsit ceva... vor să venim și noi, auzi vocea lui Moss din spatele ei.

Erika își șterse repede lacrimile și se întoarse.

Se echipă în fața căsuței, împreună cu Moss și cu Peterson, își traseră cu toții combinezoanele albastre de unică folosință pe deasupra hainelor și își puseră măștile de protecție. Ușa de la intrare era acoperită cu o folie lungă de plastic, iar Nils Åkerman, șeful echipei criminalistice, o trase deoparte ca să poată intra. Era un bărbat la vreo 30 de ani, cu trăsături frumoase și o frunte înaltă, de scandinav, și înclină din cap și le zâmbi în timp ce intrau, rând pe rând, pe lângă el.

Erika fu șocată de atmosfera sumbră dinăuntru. Ușa dădea direct într-o cămăruță înghesuită — se simțea un miros copleșitor, dulce-acrișor, de materie în putrefacție. Se uită în urmă la Moss și Peterson și își dădu seama că-i izbise și pe ei. Podeaua era acoperită de un model neregulat, în nuanțe de alb și negru, iar pe ea erau presărate cioburi.

— Ce vedeți pe podea e găinaț, la greu, le spuse Nils. L-am râcâit un pic de pe margini. Dedesubt e parchet.

Vorbea o engleză impecabilă, cu o undă de accent suedez.

— Unii plătesc o avere pentru o podea care să arate așa, mormăi Moss.

Deasupra lor se vedeau bârne putrede, inserate în tavanul care stătea să cadă, cu pete de igrasie răspândite deasupra varului, care contribuiau la atmosfera încărcată de umezeală. În mijlocul camerei se vedea un obiect delabrat, acoperit de și mai mult găinaț, ziare vechi și cioburi. Arcurile ruginite care se șteau ici-colo indicau că aceea fusese cândva o canapea. Una dintre criminaliste lucra concentrată, sub o lumină puternică, la o porțiune de pe care desprinsese un strat de găinaț și husa unei perne prăpădite, încercând să studieze buretele de dedesubt. Un abur subțire ieșea din canapeaua aflată sub lampa încinsă.

Într-un colț, lângă un geam murdar, crăpat, se afla o masă pe care se vedeau niște câni vechi și urmele unei tentative de a face focul. Mai erau încă două locuri unde se făcuse focul — unul lângă peretele opus, celălalt, în dreptul ușii de la intrare. De-a lungul pereților se vedeau dărele lăsate de foc și de jur împrejur erau împrăștiate deșeurile lăsate în urmă de cineva care se droga — bucăți de staniol înnegrit, o seringă, lingurițe îndoite. Erika străbătu podeaua lipicioasă, apropiindu-se de un loc unde peretele era mânjit de pete cafenii.

— Pete de sânge, lăsate de niște drogați, cel mai probabil, dar am luat probe, îi spuse Nils.

— Care-i treaba la etaj? întrebă Moss, uitându-se spre tavanul care stătea să cadă.

— N-a urcat nimeni deocamdată. Scara era putredă și s-a năruit și nu putem ști cât de periculos e, până nu verificăm structura.

O umbră trecu prin dreptul ferestrei crăpate și Erika tresări.

— Futu-i, spuse, când își dădu seama că era doar silueta unuia dintre polițiștii în uniformă, de afară.

Nils îi conduse pe o ușă joasă spre celălalt capăt al căsuței. Bucătăria era veche și la fel de mizerabilă ca încăperea de dinainte. Un perete era acoperit de un bufet jos, cu ușile lipsă, lăsând să se vadă compartimentele — în afară de niște cratițe vechi, pline de praf, și încă o porțiune arsă, nu era nimic în

el. Dulăpioare asortate fuseseră fixate pe perete, deasupra bufetului, dar căzuseră și zăceau făcute bucăți în mijlocul camerei. Șuruburile încă mai atârnau în găurile din perete. Becul dispăruse, nu se mai vedeau decât niște fire ițindu-se dintr-o gaură din tavan.

— Ce miroase așa? întrebă Peterson, ducând o mână înmănușată la masca de protecție ce-i acoperea fața.

Nils înclină din cap spre o fereastră de deasupra unei chiuvete de piatră. Se vedea o gaură măricică în geam, dâre de sânge uscat, și stârvul în putrefacție al unui porumbel care încercase să scape.

Erika se apropie și mirosul deveni copleșitor.

— Chestia aia e...? începu, observând chiuveta încărcată cu mormane de materie maronie, uscată.

— Rahat, încheie Nils în locul ei. Lăsat probabil de drogați.

Tavanul era un pic mai înalt ca în camera de zi și o bârnă de susținere la vedere străbătea camera dintr-un capăt în celălalt.

— E posibil ca asta să fie locul în care s-a spânzurat Bob Jennings? întrebă Moss.

— Nu pot ști sigur, dar am găsit asta, le spuse Nils.

Îi conduse spre un toc de ușă înalt, aflat în colțul opus al camerei — ușa putredă zăcea pe jos. O lampă de mare intensitate fusese fixată pe tocul ușii, luminând o scară înghesuită și mizerabilă, care cobora și dispărea în întuneric, în vălătuci de praf. Cele câteva trepte care se vedeau erau și ele acoperite de mormane de materie maronie, tare, amestecate cu găinaț și gunoi.

Nils trecu pragul și le arătă ceva cu mâna înmănușată. Un laț de funie tocită, aproape dezintegrată, atârna de un cârlig din tavanul aflat în capul scării.

— S-ar putea să fi rămas în urma unei spânzurări. O să dau ordin să luăm ce a mai rămas din funie pentru a o analiza. În momentul în care se descoperă

cadavrul cuiva spânzurat, poliția se asigură întotdeauna că lațul este confiscat și tăiat de-acolo păstrând nodul intact, ca probă. Vă rog să mă urmați. Pășiiți cu grijă, pe marginea treptei, le spuse, în timp ce treceau pragul și coborau în urma lui treptele care scârțâiau.

Beciul era mic și înghesuit, cu un tavan jos, dându-i o senzație de panică Erikăi. O altă lampă fixată pe un suport era îndreptată spre un colț al camerei și, în ciuda luminii pe care o răspândea, porțiuni din beci erau cufundate în umbră. Pereții erau cafeniu-închis și înghițiți de pânze de păianjen pe la colțuri. Podeaua de pământ era denivelată. De deasupra se auzeau scârțâituri înfundate, semn că echipa lui Nils își vedea de treabă.

— E al naibii de cald, spuse Moss.

— Pe măsură ce se apropie iarna, pământul începe să degaje căldura acumulată, le explică Nils.

Ca și la etaj, se vedeau urme de arsuri pe mai multe porțiuni mici, unde se făcuse focul, grămăjoare de lemne și staniol ars. Podeaua era compactă, de un cafeniu-deschis. De jur împrejur se vedeau porțiuni mai mari înnegrite. Doi membri ai echipei criminalistice stăteau în genunchi, separând concentrați grămăjoare dezgropate din solul înnegrit.

— Aceste porțiuni din sol sunt saturate, spuse Nils.

Luă o pungă cu un eșantion din sol și i-o întinse Erikăi. Ea o duse la nas și, chiar și cu masca pe față, realizează a ce mirosea.

— E benzină, spuse, întinzându-i-o lui Peterson. Crezi c-a fost un generator pe-aici?

— Poate. S-ar părea că drogații au făcut și ei focul, ar putea să fie gaz de brichetă, reflectă Nils.

Peterson îi dădu punga mai departe lui Moss.

— Dacă a fost într-adevăr un generator aici, nu există aerisire, iar gazele emanate ar fi fost foarte puternice.

Cei trei se priviră.

— Cred c-am găsit ceva, spuse unul dintre criminaliști, cu vocea înfundată de mască.

Se întoarse spre ei, cu un obiect micuț și dur prins într-o pensetă.

— Era îngropat aici, în sol.

Nils avea deja o punguță de plastic și obiectul fu pus înăuntru. Ridică punga la lumină și întoarseră toți capetele să studieze ce era în ea.

Era un dințișor. Pentru o clipă, se lăsă tăcerea, iar Erika se uită la Moss și Peterson.

— Când am descoperit scheletul Jessicai Collins, îi lipsea un dinte din față... Vreau o analiză toxicologică de urgență, spuse, încercând să-și stăpânească emoția din glas.

Nils încuviință. Erika se uită de jur împrejur la beciul plin de umezeală și se cutremură imaginându-și cum ar fi fost să fie închisă acolo.

— Dacă avem dovada că acest dinte corespunde cu scheletul Jessicai, atunci vom fi mai aproape de rezolvarea cazului, concluzionează ea.

După exaltarea produsă de descoperirea dintelui, reveniseră la parter și apoi i se alăturaseră lui Crawford în operațiunea de căutare a fosei septice, dar nu găsiseră nimic. Zona din jurul casei era acoperită de buruieni și, de-a lungul anilor, lumea aruncase acolo diverse resturi și tot felul de gunoaie, deasupra cărora crescuseră copaci și vegetație bogată.

După ce Nils plecase cu echipa de criminaliști, luând cu ei dintele găsit în beci, Erika avea sentimentul că se apropie și sunt totuși foarte departe de ținta lor. Dintele se putea dovedi o descoperire majoră; era posibil, totodată, să fi rămas de la vreunul dintre drogații și vagabonzii care se instalaseră în căsuța aia infectă în ultimii 26 de ani. Va trebui să aștepte.

La 7:30 p.m. deciseră să încheie treaba pe ziua respectivă. Strânsesă tot și convoiul se urni de pe malul lacului. Erika se întoarse cu Moss, Peterson, John, Crawford și încă doi polițiști de la Investigații Criminalistice care luaseră parte la căutare, într-un microbuz. Îi sună iar telefonul. Îl scoase și văzu că era, din nou, un număr ascuns. Respinse apelul și-și rezemă capul de geam, fără să-i pese că era rece și nici de faptul că mașina îi zdruncina ușor în timp ce se îndreptau spre capătul islazului. Copacii golași goneau pe lângă ei.

Erika își scoase echipa la o băută, după ce ajunseră la secția din Bromley. Revendicară o masă lungă într-una din cârciumile de pe strada principală. Era aglomerat, plin de oameni ieșiți să se relaxeze după o zi grea de lucru.

— Trebuie să fi fost căsuța de lângă carieră..., spuse Erika, schițând un model prin condensul de pe pahar.

Era așezată la un capăt al mesei, împreună cu Moss și Peterson.

— Cine a răpit-o pe Jessica a avut foarte puțin timp la dispoziție. Ar fi putut s-o îngroape mai întâi acolo, în beci.

— Iar echipa criminalistică o să sape prin tot beciul, șefa. Trebuie să avem răbdare, îi spuse Moss.

Erika se uită la ceilalți membri ai echipei, care stăteau de vorbă și o dăduseră pe glume, și coborî glasul.

— Vreau să stau de vorbă cu Crawford mâine. A participat la ancheta inițială, eventual ne-ar putea răspunde la multe din întrebările legate de probe și dosare dispărute. Problema e că, atunci când nu iei oamenii în serios, tinzi să nu-i mai observi. N-am fost pe fază.

— Nu te învinovăți, șefa.

— I-ai găsit dosarul?

— Mda. A avut o carieră banală. E agasant și nu pune osul la treabă, dar n-are nicio bilă neagră la dosar.

Erika trase o dușcă zdravănă de bere.

— Dacă se dovedește că dintele nu-i aparține Jessicăi, am pus-o. Chiar dacă e al ei, trebuie să dovedesc că a fost omorâtă de un individ care nu avea antecedente de comportament violent și care a murit acum 26 de ani.

— Dacă a fost el, gândește-te ce economie o să facă administrația penitenciarelor, comentă Peterson.

Rămaseră tăcuți o clipă, sorbind din bere.

— Scuze, șefa. N-a fost o glumă bună.

— Nu-i nimic. Ar trebui să încercăm cu toții să ne relaxăm câteva ore. Nu sunt eu genul cu care să te distrezi.

— Niciodată n-ai fost, spuse Moss. Asta-mi place la tine. Nu există vreo așteptare să ne distrăm. Pot să fiu nefericită la culme în preajma ta. De fapt, m-ai scutit de o grămadă de riduri. Par cu trei ani mai tânără din cauză că n-am mai zâmbit.

Pe Erika o pufni râsul.

— La naiba, uite cum apar ridurile, continuă Moss râzând.

Începu să-i sune telefonul și îl scoase.

— Oh! E Celia, vă rog să mă scuzați.

Își croi drum pe lângă ei și ieși.

— Ca să știi, mie-mi place foarte mult să lucrez cu tine. Chiar mi-a fost dor de tine, îi spuse Peterson.

Erika se uită la el, simțind că o ia un pic cu amețeală, și își dădu seama că era la a treia bere.

— Nu cred. Chiar ți-a fost?

— Păi, poate doar un pic.

Peterson îi făcu cu ochiul și îi susținu privirea o clipă, iar Erika îi zâmbi la rândul ei. El dădu să mai spună ceva.

— Cred c-o să mă duc până la baie, îl întrerupse Erika, intrând deodată în panică.

Se strecură pe lângă el și se duse la baie, încuindu-se într-una din cabine. Așezându-se pe capacul closetului, inspiră adânc. Se simțea vinovată pentru că ieșise la o băută, în timp ce ucigașul Jessicai Collins era încă în libertate. Se simțea vinovată pentru că îi scăpase din mână ancheta. Și se simțea, totodată, vinovată pentru că Peterson flirtase adineauri cu ea... Oare flirtase? Și oare ea spera în taină să fie așa?

— Trebuie să-ți revii, îi spuse cu voce tare.

— Poftim? se auzi o voce dintr-o cabină aflată în apropiere.

— Nimic, scuze, mormăi Erika.

Își scoase telefonul și observă că avea două mesaje vocale noi de pe numărul ascuns.

— Cine-o fi? mormăi.

Formă numărul mesageriei, dar nu avea semnal. Mai rămase câteva minute, ascultând cum se trage apa și zumzăitul uscătorului.

Se trezi gândindu-se din nou la Jessica Collins. Dacă ar mai fi trăit, ar fi avut 33 de ani acum. Și dacă nu s-ar fi dus la petrecerea aia de aniversare cu atâția ani în urmă? Dacă ar fi ieșit din casă cu câteva minute mai devreme sau mai târziu? Ar putea să fie una dintre femeile aflate acum în bar, poate că s-ar distra acum, s-ar juca la automatul cu „Vrei să fii milionar?” și ar râde cu prietenele ei.

Și apoi Erika se gândi la propriul ei trecut. Și dacă ea și Mark s-ar fi hotărât să nu se mai scoale din pat în ziua fatidică a raziei? Viața ei ar fi complet diferită. Ar fi acasă cu el acum, s-ar uita la televizor sau ar face dragoste sau i-ar povesti cum a decurs ziua de azi... Sunt văduvă, își zise. Dar am doar 44 de ani... Aș mai putea avea copii și-acum, nu? Am auzit de femei care au făcut copii la 40 de ani.

Puse mâna pe sulul de hârtie igienică și rupse o bucată, se șterse la ochi și decise că avea s-o ia spre casă. Pentru ea, trei beri erau de-ajuns.

Când ieși, Peterson era așezat de unul singur la masa lungă, cu băuturile pentru ei doi.

— Cât timp am lipsit? Am călătorit în timp? îl întrebă.

— Nu. Pe John l-a sunat prietena să-l întrebe pe unde umblă. Celia a sunat-o pe Moss pentru că Jacob are febră și-și face griji în privința lui... Gașca în uniformă s-a cărat pur și simplu, s-au mutat la Wetherspoon's.

— Așa deci, făcu Erika, strecurându-se pe locul din fața lui.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Sper că nu te-am făcut să te simți aiurea mai devreme, îi spuse Peterson.

Se rezemă de spătarul scaunului, cu mânecile suflecate și un zâmbet șmecheresc pe chipul frumos.

— Voiam doar să-ți spun că mi-a fost dor de tine. Nu mă aștept să reacționezi într-un anume fel la asta, voiam doar să știi.

— Nu, nu-i nimic. E un compliment, așa că mulțumesc.

Ridică paharul și ciocni cu el, apoi le băură până la fund.

— Mai vrei o bere? o întrebă Peterson.

— Nu. Ar trebui să mă urnesc. Mâine vin devreme. Trebuie să dau de urma casetelor, să rog echipa criminalistică să se miște rapid cu dintele...

— Corect!

Chiar când se ridicau să plece, Crawford se întoarce de la barul aglomerat cu o tavă încărcată de pahare.

— Unde a dispărut toată lumea? Am stat la coadă o veșnicie să iau de băut pentru toată gașca.

— Au plecat cu toții, amice, îi spuse Peterson.

Se lăsă o tăcere stingheritoare.

— Mulțumim. Îmi pare rău, eu nu mai pot să stau, se scuză Erika.

— Nici eu. Dar mulțam, amice, îi zise Peterson.

Îi urară noapte bună și îl lăsară singur, cu tava cu băuturi în brațe.

— Ce javre! mormăi Crawford.

Se așeză la masa goală și luă un pahar de pe tavă.

Când Erika și Peterson ieșiră în stradă, era plin de oameni care mișunau de la o cârciumă la alta. O luară pe jos spre gară, fără să zică nimic. Doar un taxi negru aștepta în fața gării, cu motorul pornit.

— Aveai de gând să iei un taxi? o întreabă Peterson.

— Mda. Am depășit alcoolemia permisă.

— Și eu.

Se uitară dintr-un capăt în celălalt al străzii. Nu mai trecea nimic. Începu să picure și curând se porni o ploaie torențială.

— Vreți să mergeți undeva sau nu? îi întreabă șoferul, lăsând jos geamul.

Era un bătrân cu un aer jalnic, cu un păr rar și cărunt, care de-abia îi mai atârna de țeastă.

Peterson deschise portiera și urcară amândoi, lăsând spațiu între ei pe banchetă.

— Încotro? îi întreabă șoferul.

— Mai întâi o lăsăm pe doamna, în Forest Hill, și apoi în Sydenham, spuse Peterson.

— Nu, mai întâi pe dumneata, trebuie s-o luăm prin Sydenham ca să ajungem în Forest Hill, protestă taximetristul.

— Hai s-o lăsăm mai întâi pe dumneaei. E șefa mea, glumi Peterson.

Bătrânul își dădu ochii peste cap și porni. Merseră în tăcere — se auzea doar răpăitul ploii pe acoperișul mașinii, în timp ce înaintau pe întuneric. Nu circulau prea multe mașini. Erika trase cu ochiul la Peterson. Pentru

prima dată, și-ar fi dorit să nu mai fie împovărată de viață, de tristețe și de responsabilități. Își dorea să aibă pe cineva care s-o strângă în brațe înainte să adoarmă. Își dorea să se trezească alături de cineva, să nu se mai simtă singură și părăsită.

Peterson se întoarse să se uite la ea și privirile li se întâlniră. Își feriră amândoi imediat ochii. Inima Erikăi bătea să-i spargă pieptul când taxiul viră spre Manor Mount și începu să urce dealul abrupt care ducea spre locuința ei. Casele treceau fulgerător pe lângă ei și ajunseră.

— Prima adresă, spuse șoferul, oprind mașina.

Se auzi declicul ușilor care se descuriau automat.

— Vrei să bem o cafea? La mine, vreau să zic, propuse Erika.

Peterson păru surprins.

— Bine... Da, mi-ar plăcea să bem o cafea.

Îi plătiră șoferului cu aerul bătut de soartă și coborâră, străbătând în fugă parcare. Erika observă că era aprinsă lumina la intrarea în clădire și că înăuntru se afla o femeie blondă cu niște copii.

Ajunsă la ușă, începu să cotrobăie prin geantă după chei, iar Peterson o înconjură cu brațul, o trase spre el și o sărută pe obraz. Erika se întoarse spre el și-i zâmbi. Era gata să spună ceva, când auzi un țipăt.

— Erika!

Ușa de la intrare se deschise și o femeie înaltă și blondă țâșni spre ei. Îi semăna Erikăi, avea un chip frumos, cu trăsături slave, și ochii migdalați. Părul ei lung și blond, ud acum, îi cădea peste umeri și purta un palton lung și negru peste blugi mulați și un tricou decoltat. În spatele ei, o fetiță și un băiețel brunet stăteau aninați de un cărucior scump în care dormea un bebeluș. O îmbrățișă zdravăn pe Erika și apoi se trase înapoi.

— Ce mă bucur să te văd! Te-am tot sunat azi! exclamă.

— Ea cine e? întrebă Peterson, șocat.

— Sora mea, Lenka, i-o prezentă Erika.

Erika o ajută pe Lenka să urce cu valizele și cu căruciorul și să-i conducă pe nepoții ei în apartament. Prin ușa de sticlă de la intrare îl vedea pe Peterson așteptând lângă bordură în ploaia torențială, ținându-și sacoul deasupra capului, încercând să cheme un taxi. Îl invitase să intre și să aștepte în casă până apărea unul, dar Lenka turuia de zor în slovacă și apoi bebelușul începuse să plângă, așa că Peterson plecase, făcându-i stingherit cu mâna.

Nepoțtii ei, Jakub și Karolina, păreau foarte obosiți și, în ciuda tuturor celor petrecute, îi crescuseră inima văzându-i. Împliniseră 5 și, respectiv, 7 ani și o șoca să descopere cât de mult crescuseră. Erika aprinse luminile și porni încălzirea centrală, apoi îi îmbie să intre în camera de zi, spunându-le că revine imediat.

Țâșni din nou în hol și de-acolo afară în ploaie, luând-o la fugă pe aleea cu pietriș, sub ploaia înverșunată. Trotuarul era pustiu și desluși luminițele roșii ale unui taxi care tocmai cotea, dispărând în vale. Rămase locului o clipă, sub ploaia care-i curgea șiroaie pe față. Avea senzația că pierduse pe cineva. Dar era vorba de Peterson. Urma să-l revadă a doua zi.

Când se întoarse în apartament, ușa de la baie era închisă. Jakub și Karolina erau așezați pe canapea, cu cea mică între ei — strângea în pumnișor arătătorul Karolinei și le zâmbea cu gingiile la vedere. Purta o căciuliță roz, pe care erau cusuți ciorchine mai mulți nasturi colorați.

— Ce mai face micuța Erika?

— Noi îi spunem Eva, îi zise Jakub, rezemându-se de spătarul canapelei, cu mâinile încrucișate peste tricoul cu sigla Manchester United.

— Mami e pe toaletă, adăugă Karolina, uitându-se sfios la ea.

— Voi doi ce mai faceți? îi întrebă Erika, apropiindu-se de ei.

Karolina o lăasă să-i dea un pupic, dar Jakub se feri, chicotind.

— Mi-a fost dor de voi.

— Așa de ploios e mereu la Londra? o întrebă Karolina.

— Da, încuviință Erika, zâmbind și gâdilând-o pe cea mică sub bărbie.

Jakub își scoase telefonul și începu să-și plimbe degetele pe ecran cu gesturi de expert, ca să ajungă la jocuri.

— E nou? îl întrebă Erika.

— Mda, e cel mai nou model, îi spuse Jakub nonșalant. Care-i parola ta de WiFi?

— Trebuie să plătești ca să ți-o spun. Doi pupici pentru o oră de acces.

— Poftim?

— Atât te costă...

Băiatul își dădu ochii peste cap și-și întoarse fața spre ea.

— Mua, mua, făcu Erika, pupăcindu-l. Parola este „I’mTheDibble1972“.

Jakub își boți fețișoara, intrigat, și Erika îl ajută să tasteze cuvintele necunoscute în engleză. Karolina își scoase și ea iPhone-ul, tot cel mai nou model, observă Erika, și o ajută și pe ea să introducă parola.

— Vreți ceva de băut?

Încuviințară. Erika se îndreptă spre bufet și găsi tonicul de coacăze pe care îl luase cu ocazia ultimei lor vizite. Turnă un pahar pentru fiecare. Când veni cu paharele spre măsuta de cafea, își dădu seama că fotografiile de la autopsia Jessicai Collins rămăseseră la vedere și reuși să strângă dosarul de pe masă până să observe ei. Se auzi apa la toaletă și Lenka reveni. Era trasă la față și părea stresată.

— De ce nu mi-ai zis că vii? o întrebă Erika, luând-o pe cea mică în brațe și îmbrățișând-o și pe ea.

— Am încercat, te-am sunat, ți-am lăsat mesaje, dar nu mi-ai răspuns!

— Stai puțin, ai numărul dat la secret?

— Mda...

— De ce?

— E dat la secret de ceva vreme deja, îi răspunse Lenka evaziv.

— Am serviciu. Unul foarte stresant și aș prefera să fiu prevenită din vreme. Ai văzut cât de mic e apartamentul meu și...

— Am încercat să te anunț, dar nu mi-ai răspuns!

— Chiar dacă ți-aș fi răspuns, nu m-ai anunțat din vreme!

— Sunt sora ta!

Se auzi un leorpăit, semn că Jakub luase o gură din băutură, fără să-și ia ochii de la iPhone. Karolina își luă doar un ochi de la ecran, cât să întrebe:

— Cine era nenea ăla înalt și negru?

— Poftim? Oh, un coleg. E polițist. Lucrez cu el...

Karolina se uită la maică-sa, care ridică din sprânceană, spunând:

— Te îmbrățișa. E aproape 10 seara...

— Hai să vorbim mai târziu despre asta, Lenka, îi zise Erika apăsât.

— Să fii convinsă c-o să vorbim. Vreau să știu tot ce se poate despre el.

Erika rânji. În fond, se bucura să-și revadă sora.

— Acum, cui i-e foame? întrebă. Cine vrea pizza?

Copiii zâmbiră cu gura până la urechi și ridicară mâinile.

— Bun, am niște meniuri în sertar.

Comandară pizza și apoi Erika desfăcu canapeaua din camera de zi și făcu puțină ordine, în timp ce Lenka le făcea duș copiilor și o îmbăia pe cea mică. Orice urmă de iritare la adresa Lenkăi se risipi când auzi chiotele și râsetele nepoțelilor ei, care își ajutau mama s-o îmbăieze pe cea mică. Parcă se simțea altfel în apartament, înconjurată de zgomotele familiei. De parfumul surorii ei. Se simțea acasă.

Pizza sosi după o oră și copiii o atacă, desprinzând feliile aburinde și aplecându-se să prindă șuvițele de brânză topită. Lenka adusese un DVD cu O poveste încâlcită și le puse filmul, apoi o hrăni pe cea mică așezată în fotoliul de lângă fereastra care dădea spre curtea interioară.

Odată ce terminară de mâncat, copiii se instalară pe canapeaua extensibilă și adormiră uitându-se la film.

— Ultima dată i-am văzut acum câteva luni și deja au crescut, spuse Erika, privindu-i cum dorm, cu fețele îmbujorate.

Eva adormise după ce fusese alăptată și Lenka o puse în cărucior, învelită cu un pled. Erika se aplecă peste pat și-i sărută pe rând, învelindu-i pe Jakub și pe Karolina cu o pătură.

— Ce înaltă s-a făcut Karolina! spuse.

— Știu. Deja ne certăm din cauză că a început să-și dea cu ruj. Are doar șapte ani.

— Tu vorbești?... Practic, ai început să te machiezi de îndată ce ai fost în stare să mergi, comentă Erika. Ai trecut de la țâța mamei la Max Factor.

Lenka începu să râdă, apoi îi pieri zâmbetul.

— Putem să stăm de vorbă?

— Da.

Erika deschise ușa care dădea spre curtea interioară și văzu că se oprișe ploaia. Își luară paltoanele și ieșiră în frig.

— E grădina ta? o întrebă Lenka, chiorându-se prin beznă.

— Stau cu chirie, dar da. Acum ai de gând să-mi spui de ce m-am trezit cu tine la ușa în Londra?

— Ți-am spus. Am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns la telefon, nici n-ai ascultat mesajele pe care ți le-am lăsat.

— Ar fi trebuit să le ascult, iartă-mă. De ce m-ai sunat de pe un număr ascuns?

Lenka își mușcă buza.

— E o situație complicată acasă. Trebuia să scap. Și copiii n-au mai văzut de mult Londra.

— Zău așa. Suntem în mijlocul semestrului. I-ai luat de la școală ca să-i aduci la Londra la început de noiembrie? Unde e Marek?

— E, ăăă...

Îi dădură lacrimile.

— Marek a avut niște probleme, cu afacerea.

— Afacerea însemnând crimă organizată.

— Nu spune asta!

— Cum vrei să-i spun? Mafia? Sau o să ne prefacem că are cea mai profitabilă gheretă de înghețată din Europa de Est?

— E o afacere pe bune, Erika.

— Știu că este. Și de ce n-ați putut să vă mulțumiți cu asta?

— Știi cum merg lucrurile la noi. Ai plecat de atâția ani și nu te-ai mai întors.

— Unde e Marek?

— A plecat.

— Unde?

— În Tatra Mare. Unul dintre băieții din zonă crede că Marek fură de ceva vreme de la el.

— Unul dintre mafioții din zonă?

Lenka încuviință.

— Și e adevărat?

— Nu știu... mie nu-mi spune nimic. Săptămâna trecută m-a pus să-mi schimb cartela SIM de la telefon. Azi-dimineață mi-a zis că trebuie să plec, până se liniștesc lucrurile.

Acum plângea de-a binelea, lacrimile îi șiroiau pe față.

— Oh, îmi pare rău... vino încoace...

Erika își strânse în brațe sora, care plângea în hohote.

— Poți să rămâi aici, nu-ți face griji. Veți fi în siguranță și găsim noi o soluție.

— Mulțumesc.

La scurt timp după aceea erau întinse una lângă alta în patul Erikăi. Jakub și Karolina dormeau buștean în camera de zi. Erika se culcase pe jumătatea dinspre geam, ca să poată Lenka s-o țină pe cea mică pe jos, lângă ea.

— Tipul de mai devreme e un coleg. Peterson, James pe numele mic. Aveam de gând să-l invit în casă la o cafea, îi mărturisii Erika.

— Doar la cafea?

— Da. Poate... Nu știu.

— Arată bine.

— Știu, dar nu e vorba de asta, nu doar de asta. Voiam să mă trezesc cu cineva alături, să nu mai fiu singură în fiecare dimineață. Băusem câteva beri. Mă bucur că mă așteptai tu. Ar fi fost o prostie să mă culc cu el. Trebuie să lucrăm împreună.

— Și cu Mark lucrai.

— N-a fost același lucru — ne-am cuplat până să intrăm în poliție. Și, când ne-am început cariera ca agenți de poliție, eram soț și soție, toată lumea a acceptat treaba asta ca atare... Acum coordonez o anchetă într-un caz de crimă. Trebuie să mă comport ca un lider. Nu vreau să am întâlniri și aventuri de o noapte cu un membru al echipei mele.

— Mi-e dor de Mark, spuse Lenka. Era un om bun. Cel mai bun.

— Era, încuviință Erika, ștergându-și lacrimile cu palmele.

— Nu cred că Marek e un om bun.

— Te iubește și-i iubește pe copii. Are grijă de voi. Uneori te trezești prins într-o situație și trebuie să găsești cea mai bună soluție în contextul respectiv.

— Poate că e bine c-am venit aici. N-o să mai fii singură. Mâine-dimineață o să mă ai pe mine alături când te trezești, îi spuse Lenka zâmbind.

— Tipic pentru tine să întorci situația în favoarea ta, comentă Erika râzând.

Se întoarse și se uită la sora ei pe întuneric. Semănau în multe privințe, dar Lenka adopta ținute mai îndrăznețe, se machia și purta părul lung, în timp

ce Erika și-l tundeă scurt.

— La ce caz lucrezi?

Erika îi povesti pe scurt cazul și ce se întâmplase cu Jessica Collins.

— Karolina e de-o seamă cu ea. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi dacă ar răpi-o cineva, reflectă Lenka.

Cuvintele ei pluteau în aer și Erika rămase trează mult timp după aceea.

Ploaia continua să cadă peste Manor Mount. Apa se revărsa prin țevile de scurgere și de-a lungul trotuarului, prinzând viteză pe măsură ce cobora dealul abrupt. Se auzea un ecou surd când se revărsa în canale.

Gerry stătea ascuns vizavi, în umbră, adăpostit sub un copac stufos și schelăria unei case în construcție. Silueta lui solidă și musculoasă era înveșmântată într-o haină lungă și groasă, impermeabilă, și-și trăsesese gluga, care-i ascundea și mai bine fața.

Dăduse târcoale prin zonă pe jos în cursul serii, clocind un plan. Îi găsisese cu ușurință adresa pe internet, pe baza registrului electoral. Acolo apărea o singură Erika Foster cu „k“. Acum o monitoriza pe Amanda Baker, iar agentul Crawford îi transmitea bună parte din informațiile importante cu privire la caz, dar Gerry se pricepea la oameni și Crawford era un imbecil. Nu era în cercul apropiaților lui Foster.

Acum avea acces și la telefonul ei. Sms-ul nu o alertase, fusese o coincidență fericită că sora ei îi lăsase mesajele acelea de pe un număr ascuns, dar trebuia să aibă acces și la telefonul ei fix și să audă dacă vorbea cu cineva de-acasă.

Mai devreme, observase un tip de culoare, unul dintre polițiștii din echipa ei, care tocmai urca într-un taxi. La câteva minute după ce mașina se urnise, o zări pe Erika Foster ieșind în fugă din casă, cu o expresie îndurerată. Când văzuse taxiul cotind la poalele dealului, umerii i se pleoștiseră. Rămăsese un răstimp acolo, cu chipul palid întors spre cer, cu ochii închiși.

Gerry simțise primele semne ale unei erecții. Durerea întipărită pe chipul ei, tenul ei neted, buzele acelea roșii, întredeschise... Ploua abundent și bluza de pe ea i se lipise deja de piele. Avea sâni mici, dar frumos conturați.

Gerry închise ochii, alungând amintirea, și încercă să se concentreze. Trebuia să găsească o metodă de a pătrunde în apartament rapid și de a ieși

la fel de rapid, dar conacul vechi avea gratii la câteva dintre ferestrele de la parter. Exista o intrare comună.

Rămăsese sub schelărie până când Erika intrase din nou în casă și stătuse la pândă până când se stinseseră luminile în apartamentul ei de la parter. Îi plăcea atmosfera: întunericul, răpăitul ploii pe strada pustie, sentimentul că era ascuns, nevăzut.

Îi vibră telefonul din buzunar. Îl scoase și își plimbă degetul pe ecran.

— Tu nu dormi niciodată? întrebă.

— Ai acces la telefonul Erikăi Foster acum? îl întrebă persoana de la celălalt capăt al firului.

— Da.

— Ce știe?

— Echipa criminalistică a găsit un dinte în beciul căsuței de lângă carieră și sol îmbibat cu benzină...

Urmă o pauză.

— Dintele e uman?

— Normal că e uman.

— Al cui e?

— Nu știu — criminaliștii sunt în curs de a face ce fac ei... Nu contează. Bob Jennings ar fi putut să facă tot soiul de lucruri în beci cu copilași din partea locului... S-ar putea întoarce în favoarea noastră.

— Te porți ca și cum ar fi un joc, spuse individul, pe un ton înfundat și amenințător.

— E firea mea relaxată de irlandez, îi răspunse Gerry, impasibil. Și știu că nu e un joc.

— Nu uita, dacă o încurc eu, o încurci și tu... Și nici nu vei fi plătit. Poate partea asta te afectează mai mult.

Și, cu asta, îi închise.

— Să ți-o trag! se stropși Gerry.

Băgă telefonul la loc în buzunar și ieși de sub coroana deasă a copacului. Își ridică fața spre cer o clipă, savurând ploaia care-i șfichiuia pielea.

Apoi se întoarse și o luă pe jos prin ploaie.

41

Când se trezi Erika, încă nu se luminase de ziuă și, când o văzu pe Lenka învârtindu-se prin dormitorul mic cu Eva în brațe, îi luă o clipă să-și amintească unde era.

— Cât e ceasul? întrebă, aprinzând lumina.

Eva scotea niște sunete înfundate și strănută ușurel.

— 5:30. Scuze. N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic. Trebuie să mă trezesc devreme.

Erika se ridică în capul oaselor și își trecu mâinile peste față.

— Ce-ai de gând să faci azi? Eu o să am o zi plină la lucru.

— Ai vreo cheie de rezervă?

— Mda.

— E vreun parc prin zonă?

— E Muzeul Horniman, chiar vizavi, e un loc plăcut dacă vrei să te plimbi.

— Nu acolo ați găsit-o pe fata aia, sub gheață?

— Mă rog, da, dar e un muzeu și are un parc imens — e și o cafenea drăguță... Ați putea să vă duceți și în centru, ca să vedeți luminițele de Crăciun...

Erika își zise că avea să fie o gazdă sub orice critică.

— Ne descurcăm noi. Cred că cei mici o să vrea să doarmă până târziu, ziua de ieri a fost epuizantă. Poți s-o iei pe Eva în brațe câteva minute? Fug la

duș, până nu începe nebunia.

Lenka îi puse în brațe boțul de om înfășurat în pături și intră în baie. Eva era tare caldă la atingere. Întinse o mână și se uită la mătușa ei, cu ochi mari și căprui, apoi strănută. Erika îi șterse blând fețișoara cu un petic de muselină și o năpădi un val de dragoste și de tristețe. Dragoste pentru nepoțica ei, care era o minune, și tristețe la gândul că ea probabil nu va mai apuca să aibă copii.

Erika îi lăsă Lenkăi numărul de telefon de la secție și un rând de chei și îi arătă pe hartă unde erau locurile despre care-i vorbise. Îi sărută pe creștet pe Karolina și Jakub, care încă mai dormeau, și apoi ieși tiptil din apartament în timp ce afară se lumina de ziuă.

Ajunse la secție cu puțin înainte de 7:30 și urcă în centrul de comandă. Se opri în fața celor două whiteboarduri, cu cafeaua în mână, studiind probele. După descoperirea dintelui, mută fotografiile cu Bob Jennings și Trevor Marksman de o parte și de alta a fotografiei casei și, cu un marker, trasă o linie care unea cele trei elemente.

Apoi îi sună telefonul și pe ecran apăru numele lui Nils Åkerman.

— Am reușit să comparăm dintele recuperat din beci cu fișa dentară a Jessicăi Collins, îi spuse, intrând direct în subiect. Îmi pare rău. Nu corespunde. Nu e dintele Jessicăi.

Erika simți o strângere de inimă. Trebui să se așeze pe colțul biroului.

— Ești sigur?

— Da. E cea mai simplă operațiune să-l compar cu dintele desprins din maxilar. Nu corespunde, nici nu-i seamănă. Apoi am studiat fișa dentară a Jessicăi, în eventualitatea că dintele ar fi putut să fie expus la foc, caz în care s-ar fi putut micșora, dar nu corespunde nici cu acele modele. L-am trimis unui coleg să vadă dacă se poate extrage țesut și dacă am putea lua o probă de ADN, dar nu e al Jessicăi. De asemenea, am revenit în beci, am

excavat solul și am analizat locul cu un senzor de gaz. N-am găsit altceva în afară de țărână.

— La naiba!

— Îmi pare rău.

— Mă rog, nu e vina ta. Și acum treaba asta înseamnă mai multe întrebări decât răspunsuri... Ce căuta un dinte de copil în beciul casei lui Bob Jennings?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Scuze, Nils, știu că nu e treaba ta să afli asta...

— Nu te invidiez.

— Bine, mulțumesc că m-ai anunțat, îi spuse Erika abătută.

Închise telefonul și se întoarse la whiteboardul pe care erau fixate informațiile despre carieră, lângă harta islazului. Fusesse o carieră de argilă. Se îndreptă spre cel mai apropiat birou, intră pe Wikipedia, tastă „carieră argilă, Kent“ și găsi un text de un paragraf:

Argila londoneză e un tip de argilă dură, albăstruie, care devine cafenie dacă e expusă la intemperii. Argila este folosită și acum la fabricarea cărămizilor, țiglelor și ceramicii de calitate inferioară. Nu este un sol fertil pentru grădinărit și agricultură.

Își continuă căutările și descoperi că solul din Kent era alcătuit dintr-o combinație de calcar, gresie și argilă.

— Ce naiba fac? Chestia asta e ceva atât de vast și de aleatoriu! mormăi.

— Da, Kent e ditamai provincia, se auzi un glas din spatele ei, făcând-o să tresară.

Întorcându-se, dădu cu ochii de Crawford, care stătea în spatele ei și se chiora la monitor.

— Scuze, adăugă el.

— Nu te mai apropia așa tiptil de oameni, se zburli Erika la el.

— Parcă știam ce utilizare a avut cariera?

— Știm. Mă chinui să găsesc o legătură, să înțeleg juxtapunerea...

— Un cuvânt de fițe pentru o oră așa de matinală, glumi Crawford.

Erika nu zâmbi la gluma lui.

— Jessica dispare pentru ani buni, ca să fie descoperită la nici un kilometru jumate de unde locuia.

Îi relatează conversația pe care o avusese cu Nils. Crawford se cocoță pe colțul biroului ei și încuviință în timp ce o asculta. Odată ce Erika termină, rămase tăcut un răstimp.

— Știai că zona de coastă a provinciei Kent, strâmtoarea Dover, e la doar 33 de kilometri de Europa?

— Da. Tocmai am citit chestia asta pe internet, se zburli Erika.

— Stai puțin, o întrerupse Crawford, ridicându-se. Ce ziceai mai devreme, că argila este folosită la fabricarea cărămizilor și țiglelor... Crezi c-ar putea exista o legătură cu Martin Collins? Lucrează în construcții.

Erika se simți exasperată văzându-l cum dă din cap.

— Crawford, nu se mai extrage argilă din carieră de dinaintea Primului Război Mondial. Martin Collins și familia s-au mutat aici abia în 1983. Și e un islaz, la naiba — cariera era un reper pe plan local.

— Oh! făcu Crawford, înroșindu-se.

Câțiva polițiști intrară în centrul de comandă, urmați de Moss și Peterson. Erika simți deodată un val de furie și frustrare clocotind în ea, iar Crawford era ținta perfectă.

— Ancheta asta e îndeajuns de complicată și fără să mă trezesc că te furișezi în spatele meu și începi să scoți teorii imbecile din burtă. Chestia asta nu te face să pari mai deștept și mă scoate din sărite. Acum, dacă nu cumva ai ceva util de spus, valea!

Ceilalți polițiști se îndreptau discret spre birourile lor și își scoteau paltoanele. Crawford se înroșise tot și era gata să plângă.

— Și în echipa mea nu avem vreme de bocit, continuă Erika. Ce-mi poți spune despre fosa septică de la căsuță?

— Ăăă... încă aștept vești, mormăi Crawford, încercând să se controleze.

— Păi, nu mai freca menta pe-aici încercând s-o faci pe deșteptul, și dă-i bătaie. Fă-ți treaba, la naiba! zbieră la el.

Începeau să apară și alți membri ai echipei și se lăsă o tăcere stingheritoare în timp ce-și scoteau paltoanele și își porneau calculatoarele.

— Mai are cineva alte teorii de doi lei despre cine a omorât-o pe Jessica Collins? întrebă, adresându-se tuturor.

Nimeni nu spuse nimic.

— Bun. Acum, tocmai am aflat că dintele pe care l-am găsit în beciul casei de lângă cariera din Hayes nu-i aparține Jessicai.

Mai mulți polițiști oftară.

— Da, așa ziceam și eu. Așa că trebuie să ne intensificăm eforturile.

Intră în birou și trânti ușa de sticlă, detestând faptul că echipa ei o vedea în continuare prin geam. Se așază la birou și atacă teancul crescând de hârtoage, apoi actualiză fișierele cu privire la caz din sistemul Holmes.

După o oră auzi o bătaie în ușă. Moss se opri în prag, fluturând un șervețel alb.

— Vin cu gânduri pașnice, spuse, deschizând ușa.

— Ce e?

— Cei de la secția din Croydon au reușit să dea de urma casetelor filmate de Trevor Marksman, în arhiva lor. Tocmai ni le-au trimis prin curier. John încearcă să găsească un aparat cu care să le putem vedea.

Crawford stătea în dreptul unui șir de pubele în spatele secției din Bromley, adăpostindu-se de ploaie sub o marchiză mică de plastic. Ieșise tiptil din centrul de comandă și avea o discuție înverșunată la telefon cu Amanda Baker, chinuindu-se s-o audă peste răpăitul ploii.

— Tu nu te-ai gândit c-ar fi cazul să ajungi mai devreme la birou? Sau măcar să faci un efort să interceptezi casetele? îl întreabă Amanda.

— Am ajuns mai devreme la birou, îi zise Crawford, încleștându-și maxilarele.

— Păi, în mod evident, nu îndeajuns de devreme. Ce-ai făcut azi-noapte?

— Nu e treaba ta, îi spuse Crawford indignat.

Continuase să bea de unul singur la cârciumă și acum avea o mahmureală cruntă.

— Încă mai vreau casetele, Crawford.

— O să fie un pic mai dificil să pun mâna pe ele. Au devenit cea mai importantă probă — Foster e într-una din sălile de vizionare acum, se uită la ele. N-am cum să le iau.

Auzi clichetul brichetei, semn că Amanda își aprinsese o țigară.

— Pe măsură ce se uită la ele, o să le convertească în format digital. Nu trebuie decât să le copiezi pe un stick USB. E simplu.

— Simplu pentru tine, mormăi Crawford.

— Oricum, parcă tu ai făcut solicitarea privind casetele. De ce nu ești în sală cu ei să le vezi? Ar trebui să fii acolo.

Mi s-a luat de femeile astea nenorocite care-mi tot dau ordine, își zise Crawford. Vântul își schimbă direcția și începu să împrăștie ploaia pe orizontală, făcându-l ciuciulete sub marchiza de plastic.

— Am alte treburi de făcut, îi răspunse, lipindu-se de șirul de pubele albastre care duhneau.

— Cum ar fi?

Crawford o ignoră și îi relatează faptul că dintele pe care îl găsiseră în beci nu era al Jessicai.

— Dintele de copil din beci îl indică pe Bob Jennings ca suspect, sugerează c-ar fi putut fi complicele lui Trevor. Poate c-au luat în vizor și alți copii din zonă, înaintea Jessicai.

Se lasă din nou tăcerea — aproape că auzea cum i se învârt roțițele în minte Amandei.

— Parcă-mi amintesc ceva din filmările alea..., spuse Amanda într-un final. Nu sunt sigură, dar e o intuiție, ceva care-mi scapă printre degete acum. Deocamdată întoarce-te în secție, nu trezi suspiciuni și fă-mi o copie după casetele alea.

Și îi închise.

— Pun pariu că ții bine ceva între degete acum. Al treilea pahar de vin, comentă Crawford îmbufnat, observând că ștersese pubela cu haina și se mânjise de o chestie maronie și lipicioasă.

*

Gerry se afla în micul lui apartament din Morden. Draperiile erau trase, să nu vadă vântul și ploaia de-afară.

Laptopul lui era deschis pe birou; scoase mufa pentru căști, derulând din nou o frântură din conversație. Vocea răgușită a Amandei reverbera de jur

împrejurul cămăruței.

— Parcă-mi amintesc ceva din filmările alea... Nu sunt sigură, dar e o intuiție, ceva care-mi scapă printre degete acum.

Puse mâna pe telefon și formă un număr.

— E vorba de Amanda Baker. Se apropie. Vrei să trec la nivelul următor? întrebă.

— Nu. Continuă s-o ascuți, îi zise personajul de la celălalt capăt al firului. Dacă acționăm, trebuie să fim siguri.

Erika și John erau înghesuiți într-una din sălile de vizionare de la secția din Bromley. Din dorința de a face economii, Trevor Marksman înregistrase în modul de filmare lentă pe casete Hi8 de 120 de minute, astfel că fiecare casetă dura patru ore.

— Și acum caseta numărul 2, anunță John, schimbând caseta din aparat.

Erika se ridică în capul oaselor și se întinse.

— Chiar și-a imaginat c-o să se mai uite vreodată la așa ceva? întrebă, căscând.

— Ce tot spui, șefa? Patru ore cu plimbări în bătaia vântului prin parcuri pustii și mohorâte, traficul din sensul giratoriu și o filmare de proastă calitate a focului de artificii surprins prin fereastra de la dormitor, cu așa ceva dai lovitura la box-office, comentă John.

Cu mănuși de latex în mâini, scoase prima minicasetă, apoi întinse mâna după următoarea.

— Ce a scris pe ea? întrebă Erika.

John îi arată carcasa.

— „PETRECERE DE ZIUA LUI GARY, APRILIE 1990“, citi, înainte de a o scoate din carcasă.

Ținu caseta mică, neagră, la lumină.

— Banda magnetică pare să fie în stare bună.

Îi dădu drumul în adaptorul de VHS și îl introduse în aparat. Asigurându-se că înregistrarea era transmisă către laptop, apăsă pe butonul de pornire.

Monitorul mic din fața lor se aprinse și, după o repriză de purici, apărură interiorul sălii de recreere din centrul de reeducare. Imaginea era alb-negru și un pic tremurată, dar apoi deveni color. 20 de bărbați de vârste diferite, majoritatea îmbrăcați neîngrijit, stăteau de jur împrejur pe parchetul de lemn lustruit. Prin cameră erau împrăștiate canapele și divane, vechi și jerpelite, și un mic televizor era fixat sus, pe perete. O fereastră mare, dintr-o bucată, dădea spre o fâșie de cer mohorât și un petic de verdeață. Timp de câteva minute, imaginea fu înecată de lumina de afară. Auziră voci și camera se întoarse spre o oglindă. De-acolo îi privea chipul lui Trevor Marksman, care ținea camera în mână. Avea pielea lipsită de cicatrice — încă nu suferise arsurile.

— Iată-ne în ziua de 2 aprilie, când Gary Lundy împlinește 24 de ani.

Camera se răsuci, oprindu-se pe un bărbat slăbănog, așezat pe o canapea zdrențuită. Avea trăsături alungite, iar părul lui slinos era lins și pieptănat cu cărare pe stânga. Avea un nas imens și-și îndesase un deget cu totul în nara stângă.

— Ce faci? se auzi vocea lui Trevor din spatele camerei.

— Caut ceva mai bun de mâncare, îi răspunse Gary, scoțându-și degetul din nas. Acum, cară-te! mârâi.

Camera dădu roată încăperii, trecând pe lângă un grup jalnic și lugubru de indivizi care dădeau târcoale unei mese șubrede, stil bufet, pe care erau înșirate castroane de plastic cu chipsuri și un tortuleț rotund cu glazură, presărat cu bomboane colorate. Un omuleț scund și rotofei purta un coif de petrecere — elasticul îi apăsa bărbia triplă și de sub coif i se revărsau pletele cărunte.

— Doamne sfinte, toți perversii ăștia nenorociți locuiau la doi pași de familia Collins, spuse John în timp ce urmăreau imaginile.

Pe ecran, omulețul rotofei cu coiful de hârtie se uita direct în obiectiv.

— Mă lași și pe mine? întrebă, întinzând mâna și zâmbind, lăsând să se vadă că avea doar doi dinți.

— Nu, protestă Trevor, lăsându-și mâna să apară în cadru și plesnindu-l țâfnos pe grăsan peste braț când acesta dădu să atingă camera de filmat.

— Haide, n-am mai văzut una până acum...

— Ia-ți dracu' labelle de pe ea! bombăni Trevor.

Mâna lui țâșni cu elan și-l trosni zdravăn pe individ după ceafă. Bărbatul căzu la podea și-i plesni elasticul de la coif. Se ridică și se năpusti spre cameră. Urmă o încheștare care zdruncină camera și apoi ecranul se făcu negru.

— La naiba, va trebui să ne uităm la toată petrecerea, nu-i așa? întrebă John.

Erika încuviință, cu o expresie sumbră. Pe ecran reveni imaginea, se reluase petrecerea, dar un pic mai târziu. Se auzea muzică, și câțiva dintre bărbați dansau stângaci. Camera reveni asupra lui Gary, care stătea și-acum într-un colț și se scobea în nas. Își scoase degetul din nas și-l băgă în gură.

— Ce scârbos, comentă John, ferindu-și privirea.

— Gata, a dispărut, îi spuse Erika.

Camera se roti, oprindu-se din nou asupra individului bondoc și rotofei, care purta un nou coif de hârtie, și stătea într-un colț, lângă o pianină veche. Avea o farfurie încărcată cu mâncare și se îndopa. Mai avea o farfurie pusă deoparte, pe capacul pianinei.

— Ce-are de-i supărat? întrebă cineva care nu se vedea.

— E măgar, a vrut să umble cu camera, se auzi vocea lui Trevor în timp ce focaliza cu cruzime pe gura prea mică a individului, care mânca pe săturate. Nu e în stare să țină nimic în mână. Eu nu las pe nimeni să se atingă de camera asta.

Imaginea tremura în timp ce bărbatul își îndesa un nou dumaticat în gură, împrăștiindu-și firimituri prin barbă.

Se auzi un râs pițigăiat, ca de fetișcană, și camera se roti, oferind un prim-plan cu un bărbat înalt, chel, cu fața roșie și dinți de iepure.

— Pe mine o să mă lași, nu? îl întrebă acesta.

— NU!

Păru să înceapă o nouă încăierare și imaginea sări la un moment ulterior, spre amiază. În sala de recreere începea să se întunece, singura lumină din încăpere erau lumânările de pe un tort pe care-l aducea un bărbat înalt. Trevor venea în urma lui, în timp ce ducea tortul spre Gary, încă așezat în fotoliu.

— Haide, suflă! se auzi un glas.

Gary bombăni și apoi suflă în lumânări.

— Ce dorință ți-ai pus? strigă un alt glas.

— Să mor, futu-i! spuse Gary, rezemându-se de spătar și încrucișându-și brațele la piept.

Bărbatul care ducea tortul se întoarse spre cameră pentru o clipă și apoi ieși din cadru.

— Hei, exclamă Erika. Stai așa, dă înapoi.

— Nu pot. Fac transferul digital acum.

Trevor venea în urma bărbatului înalt, se îndreptau spre masa lungă.

— Îl cunosc pe bărbatul ăla, spuse Erika. Era la Trevor Marksman acasă deunăzi. Pune pe pauză, imediat!

Erika țâșni din sala de vizionare și urcă în fugă treptele spre centrul de comandă. Peterson tocmai încheia o discuție la telefon, când ea îl înhăță și-i spuse să coboare. Odată ajunși în sala de vizionare, Peterson se uită cu ei la casetă. Pe ecran, Trevor focalizase camera pe figura familiară lor, care

tocmai vorbea către cameră, glumind ca și cum petrecerea ar fi fost o gală de fițe.

— E tipul pe care l-am văzut când am fost la Marksman — Joel, nu-i așa? Joel. În filmare mai are păr, dar are accentul lui sud-african, spuse Erika.

— Are aceiași ochi bizari, de un albastru-spălăcit, adăugă Peterson. Și cicatricea aia, de la tâmplă până după ureche.

— A zis că-l cheamă Joel, dar nu ne-a dat un nume de familie. Vreau o listă cu toți cei care s-au aflat în centrul de reeducare în 1990, zise Erika.

Se uitară din nou la monitor — unul dintre ceilalți bărbați din centrul de reeducare preluase camera și, în timp ce în boxe se auzea la maximum Careless Whisper, Trevor și Joel dansau împreună.

Erika și John se mai uitară la două dintre casete în cursul după-amiezii — erau mai scurte, fuseseră înregistrate la viteză normală. Filmările includeau mai multe zile de primăvară petrecute în parcul de lângă Avondale Road. Trevor Marksman filmase o mulțime de copii din zonă, încurajându-i adesea pe părinți să zâmbească și să facă semn cu mâna spre cameră, în timp ce-i dădeau pe copii în leagăn și-i prindeau în brațe la capătul toboganului.

Jessica Collins își făcu prima dată apariția într-un clip datat „11.06.1990“, dându-se în balansoar în parc cu o altă fetiță, o brunetă. Râdeau și săreau pe balansoar, iar în fundal se vedeau Marianne și Laura, mai tinere, așezate pe o bancă la umbra unui stejar cu coroana deasă. Laura fuma și de-abia dacă asculta ce-i spunea Marianne, care se aplecase spre ea.

Camera o urmări pe Jessica jucându-se timp de câteva minute, focalizându-se pe ea din celălalt capăt al parcului. Pe Erika o izbi cât de frumoasă și de lipsită de griji părea, dansând cu prietena ei, urcând pe barele de cățarat... Șocul lăsă loc repulsiei când își aminti că urmărea aceste scene prin ochii lui Trevor Marksman.

Imaginea se schimbă abrupt — acum filma tremurat o alee îngustă din capătul parcului, trecând pe lângă o pubelă rablagită și o bancă veche, oprindu-se asupra unui bărbat care încerca să îndese o lopată încărcată cu frunze într-un sac de gunoi. Nu-i ieșea și pace, din cauza vântului.

— Ne distrăm? întrebă un glas.

Bărbatul se întoarse și, după părul șaten, zburlit, și chipul ca de pitic, își dădură seama că era Bob Jennings.

— Valea, ștoalfelor, mormăi Bob, cu o grimasă bizară.

Apoi se auzi o înjurătură, în timp ce în colțul ecranului apăru un avertisment că bateria era la minim. Imaginea se clătină și, chiar înainte să se descarce bateria și să se facă negru ecranul, apăru fulgerător un chip cunoscut, în timp ce camera îi era înmănată altcuiva.

— La naiba, ăla era Bob Jennings, iar celălalt chip, chiar la sfârșitul înregistrării... Putem să dăm înapoi?

John scoase caseta și trase laptopul spre el. Acum aveau înregistrarea în format digital. Găsi segmentul cu ultimele câteva minute și dădu înapoi, trecând de întâlnirea cu Bob, și apoi la punctul în care apăruse avertismentul privind bateria. Nu-i ieși din prima, pentru că figura apărea doar o fracțiune de secundă pe ecran, dar, când obținură imaginea, era Trevor Marksman.

Rămaseră uitându-se câteva momente la imagine.

— Asta înseamnă că altcineva i-a pus camera în mână lui Trevor — nu filma el tot timpul în parc. În decursul primei anchete a declarat că doar el filma, spuse Erika.

— Și la petrecere a făcut criza aia, zicând că nu lasă pe nimeni să se atingă de cameră, adăugă John.

Puse din nou segmentul respectiv: camera care se apropia de poartă, chipul lui Trevor apărând fulgerător în cadru.

— Ascultă, auzi? O voce spune „poftim“. Pare să aibă accent sud-african.

Se auzi o bătaie în ușă și apăru din nou Peterson.

— Șefa, l-am găsit pe Joel Michaels. A trebuit s-o iau pe firul apei de la cazierul asociat numelui lui adevărat — și anume Peter Michaels. Și-a schimbat numele în Joel în 1995. Are 53 de ani. După eliberarea din închisoare a fost în centrul de reeducare. A ispășit o sentință de șase ani, din februarie 1984 până la eliberarea în martie 1990, pentru sechestrarea și violul unui băiețel de 9 ani.

Erika și John se priviră. Peterson continuă:

— Peter Michaels a fost interogat în 1990, împreună cu toți locatarii centrului de reeducare, și, ca și Marksman, avea un alibi pentru ziua de 7 august 1990. Dar n-a fost pus niciodată sub urmărire în săptămânile de după dispariția Jessicăi.

— Nici Bob Jennings, spuse John. N-am găsit nicio referire la el în dosarele anchetei. N-a fost interogat niciodată, n-a fost considerat niciodată suspect...

— Și, uite, îi avem pe toți filmați aici, interacționând. Se cunoșteau, conchise Erika.

Când Erika îl sună pe chestorul Marsh din centrul de comandă, se făcuse târziu. Își trimisese echipa acasă după o zi lungă.

— Erika, te-am avertizat ce o să se întâmple dacă te apropii de Trevor Marksman, îi zise Marsh. Nu vrem să ne trezim cu un nou proces.

— Domnule, cu tot respectul, cred că nu ascultați ce vă spun. Nu vreau să-l aduc pe Marksman la secție. Vreau să-l aduc pe Joel Michaels și să-l interoghez în legătură cu interacțiunile lui cu Trevor și cu Bob Jennings, care tot apare în înregistrare. El stătea în căsuța în beciul căreia am găsit un dinte de copil.

— Dintele unui copil care, deocamdată, nu a fost identificat.

— Dar e un motiv de îngrijorare, oricum!

— Da, dar poate că s-au instalat și alți oameni acolo în ultimii 26 de ani, drogați care poate că aveau copii, care, la rândul lor, și-ar fi putut pierde dinții de lapte.

— Am găsit și benzină îmbibată în solul din beci. Sora lui Bob Jennings ne-a confirmat că se folosea de generatorul ei pe benzină cu plumb și am descoperit o cantitate mare de tetraetil-plumb în oasele Jessicăi, ceea ce sugerează că a fost expusă gazelor de eșapament. Acum am o înregistrare care face legătura între Trevor, Bob și Joel...

Marsh rămase tăcut o clipă.

— Domnule, Bob a murit, continuă Erika. De Trevor nu mă pot apropia. Vreau să fac o încercare cu Joel Michaels.

— Evident, decizia îți aparține, Erika.

— Știu, Paul. Dar mi-aș dori să am sprijinul tău. Un sfat. Dacă am dreptate, ar putea fi vorba de o rețea de pedofili.

— Când vrei să faci chestia asta?

— Curând.

— Mâine-dimineață e înmormântarea Jessicăi Collins. Te-aș sfătui să aștepți până după înmormântare. Eu o să merg și cred c-ar fi bine să mergi și tu. E o strategie bună de imagine și, după cum știm, imaginea e esențială.

— Bine.

— Trebuie să înțelegi, de asemenea, că Trevor Marksman e un individ foarte bogat acum. Bănuiesc că va avea un avocat foarte bun pe care să-l trimită în ajutorul prietenului lui când îl vei aresta.

— Nu-mi fac griji în privința asta. Mă preocupă mai curând faptul că am stat o zi să mă uit la ore întregi de filmări cu pedofili condamnați, cărora li se organizau petreceri și care erau plimbați pe litoral, și la toate înregistrările pe care le-a făcut Marksman cu Jessica Collins și cu alți copii din zonă. Mă înfurie faptul c-a mai rămas doar o grămăjoară de oase din ea și că vinovatul, oricine ar fi, e în libertate. Vreau să-l interoghez pe Joel Michaels. Atâta tot... suspiciunile mele se bazează pe probe.

Marsh rămase tăcut o clipă.

— Ține-mă la curent și, până atunci, ne vedem mâine la înmormântare.

— Bine, mulțumesc.

Erika îi închise și începu să-și strângă lucrurile ca să pornească spre casă. Intră în birou și își puse totul în geantă, apoi își dădu seama că-și uitase carnetul în sala de vizionare.

În timp ce membrii echipei ieșeau din centrul de comandă pentru a pleca la casele lor, Crawford rămase la urmă și se duse la toaletă, zăbovind 20 de minute într-o cabină, plin de transpirație. Odată ce trecuseră 20 de minute, se spălă pe mâini și ieși din baie. Asigurându-se că nu este urmărit, coborî până la sala de vizionare în care stătuseră Erika și John să se uite la casetele cu Trevor Marksman.

Sala era la etajul doi, ascunsă la capătul unui culoar lung. Existau mai multe copii după cheie și sustrăsese una de pe biroul lui John în cursul zilei, profitând de un moment de neatenție din partea acestuia, când vorbea la telefon. Crawford strecură cheia în broască și răsuflă ușurat când ușa se descuie. Aprinse luminile și văzu că laptopul era în continuare pe birou, conectat la video. Închise ușa și o încuie. Era o cămăruță înghesuită și lipsită de ferestre. Pe un rând de rafturi erau tot soiul de cabluri, manuale de utilizare a videoului și DVD playerului, ba chiar și unul pentru CD player.

Crawford se mișcă rapid, restartând laptopul și scoțând stickurile de memorie pe care le cumpărase de la Maplins, de pe strada principală. Își făcea griji că nu vor avea suficient spațiu de stocare. Aveau doar 16 GB de memorie, așa că luase trei. Cu transpirația șiroindu-i pe față, se luptă cu ambalajul mare, pătrat, de plastic, din care nu reușea să scoată USB-ul minuscule.

Căută pe rafturi, dar nu era nicio foarfecă pe-acolo. Își scoase cheia de la mașină din buzunar și o înfipse în ambalajul de plastic, încercând să-l străpungă. După câteva minute care i se păruă interminabile, reuși să scoată stickurile și, ștergându-și transpirația care-i intra în ochi, strecură unul în portul USB de la laptop.

Începu să scoată un zbârnâit, iar Crawford intră în Windows. Într-un final, îi apărură iconița pentru USB. Luă la rând fișierele video create mai devreme de John, îl selectă pe primul și-l trase cu mouse-ul spre directorul USB-ului.

Hardul începu să zbârnâie din nou și pe ecran apăru o căsuță cu textul:

Se copiază 2 fișiere pe USBDRIVE1

11,8Mb din 3,1 Gb — aproximativ 9 minute

— Haide, șuieră, în timp ce o picătură de transpirație ateriză pe tastatură.

Chiar atunci auzi că cineva împinge în ușă, poticnindu-se din cauza cheii din broască, și apoi apasă pe clanță.

Erika apăsă pe clanța sălii de vizionare și descoperi că ușa era încuiată. Scoase un mănunchi de chei și încercă să bage una din ele în broască, dar nu se potrivea. Simți o piedică de cealaltă parte a ușii. Se pregătea să apese din nou pe clanță, când auzi că o strigă cineva și îl văzu pe Peterson venind spre ea.

— Șefa, ți-am luat eu carnețelul, îi zise, arătându-i-l.

— Mulțumesc, îi spuse Erika, luând carnețelul când ajunse în dreptul ei. Credeam că a plecat toată lumea acasă.

— Mda, am ieșit să iau niște chestii de la Waitrose-ul de vizavi, m-am întors în parcare și mi-am dat seama că ți-am luat carnetul din greșeală.

— Mulțumesc.

Se lăsă o tăcere stingheritoare.

— Apropo de aseară, chiar n-am știut c-o să apară din senin sora mea, începuse Erika.

— Nu-i nimic. Ce mai face?

— E super.

— Super!

Peterson îi zâmbi. Se lăsă din nou tăcerea.

— Bine, păi, ne vedem mâine, spuse Peterson.

— Ne vedem mâine.

El dădu din cap și se îndepărtă. Erika se prefăcu că-și caută cheile și, odată ce Peterson se făcuse nevăzut, se rezemă moale de ușă. Așteptă câteva minute, apoi o luă pe culoar, gata să plece spre casă.

Crawford își lipi urechea de ușă, chinându-se să audă ceva, dar vocile se îndepărtaseră. Trecu rapid la următorul stick și începu să copieze un nou grup de fișiere.

Avea cămașa udă de transpirație.

Erika ajunsese acasă puțin după 9:30. Când deschise ușa de la intrare în apartament, Lenka era în hol. Erika dădu să spună ceva, dar Lenka duse degetul la buze.

— Karolina și Jakub au adormit, îi șopti. E foarte târziu. Unde ai fost?

— La lucru, îi răspunse Erika tot pe șoptite, descălțându-se și lăsându-și geanta din mână.

— Totul e-n regulă?

— Da, sigur.

— Ai plecat dimineață la 7!

Erika își scoase haina.

— Așa lucrez de obicei.

— Ce părere avea Mark despre asta?

— Lenka, mă lași să intru în casă?

— Ssst! De-abia am reușit să-i culc.

Erika trase cu ochiul spre camera de zi. Le întrezărea doar căpșoarele copiilor, cum dormeau înveliți cu pături pe canapeaua extensibilă.

— Lenka, aproape că mi s-a descărcat laptopul și încărcătorul meu e pe-acolo, îi șopti.

— Cum arată?

— Cum adică cum arată? E un încărcător, şuieră Erika, dând să intre în camera de zi, dar Lenka i se puse în cale.

— Nu. O să-i trezeşti. Karolina a fost foarte necăjită toată ziua şi de-abia am reuşit să-i adorm.

— Lenka, am nevoie de încărcător.

— Ai mâncat ceva?

— Am mâncat la prânz.

Lenka îşi încrucişă braţele la piept şi-şi dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să mănânci, măcar. Am făcut de mâncare. Fă un duş şi-ţi caut eu încărcătorul.

Erika dădu să protesteze, dar Lenka o împinse în baie şi închise uşa.

Când ieşi de la duş, o izbi mirosul îmbietor de carne afumată, cartofi şi murături. Se auzi ţiuitul cuptorului cu microunde şi Lenka ieşi din bucătărie cu o farfurie aburindă de Francúzske Zemiaky, o specialitate din cartofi, ouă, castraveţi muraţi şi cârnaţi afumaţi, tăiaţi foarte subţire, puse rânduri-rânduri într-o tavă şi băgate la cuptor.

— Oh, Doamne! Ce bine miroase! Exact cum făcea mama, spuse Erika, simţind că-i lasă gura apă.

Trecură în dormitor, care fusese ocupat de căruciorul Evei şi un teanc de scutece, în timp ce măsuţa de toaletă fusese transformată în masă pentru schimbat scutece. Fotografia înrămată cu Mark fusese împinsă în spate. Chipul lui frumos o privea de-acolo, cu zâmbetul lui dintotdeauna. Erika se așeză pe pat şi atacă farfuria aburindă.

— Doamne, e extraordinar! Mulţumesc.

— Am fost la cumpărături, îi spuse Lenka. E plăcută zona, dar sunt o mulţime de naţii pe-aici — indieni, chinezi, negri. Copiii au fost un pic

copleșiți de tot... Grădina e faină și am făcut cunoștință cu câțiva vecini de-ai tăi. O femeie care stă deasupra și are două fete. Jakub a bătut pe la toate ușile până a dat de ele și fetele au venit să se joace.

— Da? Cum te-ai înțeles cu ele?

— Știu și ele câteva cuvinte în engleză și mama lor a fost foarte amabilă. Cum o cheamă?

Erika ridică din umeri.

— Stai de cinci luni aici și nu-ți cunoști vecinii?

— Sunt ocupată, spuse Erika, cu gura plină.

— Ce s-a mai întâmplat azi cu tipul ăla arătos, Peterson?

— Nimic, de fapt. N-am vorbit despre asta.

— Crezi c-o să se întâmple ceva? E adorabil.

Erika ridică din umeri.

— Ai putea să-l inviți pe-aici. Aș găti eu ceva...

Erika îi aruncă o privire și, cu gura plină, îi spuse:

— Las-o baltă!

Lenka se îndreaptă spre dulap și scoase sertarul de sus, începând să îndese în el covorașul de pe măsuta pentru schimbat scutece și mai multe pături.

— A trecut un bărbat azi pe-aici, pentru citirea contorului. Cred că pentru asta a venit. Eu eram ocupată cu copiii, prin casă și pe-afară — a venit când erau la noi fetele de la etaj. Ți-a lăsat scrisoarea aia, spuse, arătând spre o hârtie lăsată pe pervaz.

Erika studie hârtia și văzu că era de la firma care intermediase închirierea și confirma că trebuia să se facă inspecția instalației de gaze.

— E tare scumpă mâncarea la voi. Tu ce-ți cumperi de obicei?

— Lenka, mă lași o clipă să-mi trag sufletul? Am avut o zi stresantă și ție nu-ți mai tace gura!

Lenka își văzu de treabă, netezind păturile din sertar.

— Ce faci?

— Îi fac patul Evei.

— În sertar?

Din cărucior, Eva se trezi deodată și începu să urle.

— Ai trezit-o, spuse Lenka, croindu-și drum pe lângă Erika și luând-o pe Eva în brațe. Gata, gata, nu-i nimic. Ssst, sssst...

Lenka își desfăcu cămașa și-i dădu să sugă, dar fetița urla și mai tare.

— Poți să închizi tu ușa de la camera de zi?

Erika mai luă o înghițitură din mâncare și se strecură pe lângă ea, încercând să nu scape farfuria când ieși în hol și închise ușa camerei de zi. Zbieretele Evei crescuseră în intensitate, așa că închise și ușa de la dormitor. Se așeză pe mochetă în dreptul ușii de la intrare, lăsând farfuria pe jos, și termină de mâncat.

Nu avea cum să vadă că deasupra capului ei, în lăcașul contorului electric, se afla un dispozitiv minuscul de ascultat.

La 11 și un pic, Amanda Baker moțăia în fotoliu. Pe masa de lângă ea, printre teancurile de hârtii scoase la imprimantă și cele două caiete, se afla o ceașcă pe jumătate plină cu ceai. Peretele de deasupra canapelei din camera de zi era acoperit de hârtii, prinse șui în piuneze și încărcate cu scrisul ei mărunț, cu cerneală neagră. În centru se afla o foaie A4 cu poza de cazier a lui Trevor Marksman, alături de fotografii cu Joel Michaels și Bob

Jennings. Pe peretele opus, lângă televizor, era o fotografie cu Jessica Collins.

Se auzi o bătaie discretă în geam, care o trezi din moțăială. Ridicându-se opintit din fotoliu, veni la geam. Crawford aștepta afară, cu fața roșie și transpirată. Amanda ridică geamul și o izbi un curent rece.

— Le-am adus, îi spuse Crawford, întorcându-se să se uite în urmă, spre strada pustie.

— Mi le-ai adus pe toate?

El încuviință, lăsându-se de pe un picior pe altul.

— Pot să intru?

— E târziu și trebuie să mă odihnesc. Măine e înmormântarea Jessicăi Collins.

Crawford se chiorî pe lângă ea și văzu un umeraș cu o rochie neagră agățat de ușa camerei de zi.

— Ai de gând să te duci?

— Mda.

Amanda întinse mâna.

— Pot să intru, doar să beau un pahar? Am avut o zi de coșmar.

— Eu nu mai beau și nu vreau să mă duci în ispită, îi spuse Amanda, rămânând cu mâna întinsă.

— Glumești! Te-ai lăsat?

— De trei zile deja.

Crawford scoase un mic plic dintr-un buzunar interior și i-l întinse.

— Mulțumesc, spuse ea luându-l.

Închise fereastra și trase draperiile.

Crawford rămase afară, privind îndelung fereastra acoperită de draperii, apoi se întoarse la mașină.

Priveghiul Jessicăi Collins avea loc la Biserica Maicii Domnului din Bromley. Cămaruța era decorată modest — mirosea a tămâie și a ceară de parchet și lumina tremurată a lumânărilor străpungea penumbra.

Sicriul Jessicăi era din lemn de mahon, cel mai elegant model pe care îl găsiseră Marianne și Martin. Era fixat pe un suport din lemn. Nu îndeajuns de mic pentru un bebeluș, nu îndeajuns de mare pentru un adult.

Marianne ajunsese în zori, ca să fie aici la sosirea sicriului de la firma de pompe funebre. Stătuse și se uitase la osemintele fiicei ei — scheletul, mic și vulnerabil, aranjat cu grijă pe căptușeala de satin a sicriului, învelit cu un voal din dantelă. Hăinuța roșie pe care o primise Jessica de ziua ei fusese împăturită cu grijă și pusă lângă perna de satin.

Martin, Laura și Toby ajunseră ceva mai târziu. Bătură încet la ușa grea de lemn și Marianne se ridică să le deschidă.

Se opriră în prag, rămași fără grai.

— Sicriul e deschis, spuse Martin, uitându-se fix la scheletul care fusese aranjat ca și cum oscioarele Jessicăi se urcaseră pur și simplu în sicriu ca să tragă un pui de somn. Parcă am căzut de acord că va fi închis.

— N-am căzut de acord. Tu ai decretat asta, îi spuse Marianne pe un ton înverșunat. Eu vreau să-mi văd fetița. Vreau s-o ating. Vreau să fiu aici cu ea.

Toby se uită la taică-său și apoi la Laura.

— Tată! Nu prea se cade...

Se apropiară de voalul subțire și Martin întinse mâna.

— Oh, Jessica, murmură, lipindu-și mâna de voalul de dantelă pentru a-i atinge craniul.

Laura rămase cu mâna la gură, cu o expresie îngrozită.

— Vino încoace! Pune mâna pe ea, îi zise Marianne. E Jessica... Sora ta.

Laura se apropie, cu ochii încă holbați. Marianne se aplecă spre ea și o luă de mână. Laura încercă să se desprindă, dar Marianne o ținea bine și-i lăsă mâna peste fruntea craniului.

— Atinge-i părul, Laura. Mai ții minte cum era când o pieptănai?

— Nu! zbieră Laura, trăgându-și mâna și ieșind în fugă din cameră.

Marianne de-abia dacă observă ce se întâmplase, continua să se uite fix la sicriu.

— Toby, vreau să pui mâna pe ea. Vreau să pui mâna pe sora ta.

— Nu, mamă... Eu nu vreau să mi-o amintesc așa. Îmi pare rău.

Toby se uită la taică-său, care părea hipnotizat de scheletul din sicriu, apoi ieși după Laura pe culoar.

— Nu mi-am dorit altceva decât să mai am o fiică. Și să fie în siguranță și fericită, spuse Marianne, uitându-se la Martin. Oare asta a fost pedeapsa noastră pentru ce-am făcut?

— Am zis că n-o să vorbim niciodată despre asta, îi zise Martin, întâlnindu-i privirea.

— Sunt de acord. Dar aici se încheie povestea, nu?

— Nu, nu se încheie aici. Ne-a fost luată, dar e la Domnul acum. Și o vom revedea. N-ar trebui să ne întrebăm de ce ne-a luat-o atunci când a făcut-o. Încearcă să te consolezi cu faptul că am găsit-o și că-și poate afla odihna.

— Oh, Martin, murmură Marianne.

Martin dădu roată sicriului și o strânse în brațe, cum n-o mai făcuse de ani întregi, și jeliră laolaltă, cuprinși de durere și de remușcări.

Odată ce plecă și Martin, Marianne rămase singură. Lumânările aproape că arseseră și lumina care pătrundea prin fereastra mică cu vitraliu, decupând un pătrat colorat pe peretele opus, înainta încet pe perete.

Se rugă toată ziua, aplecată deasupra scheletului mic al fiicei ei. Știa pe de rost rugăciunile, aproape că-i intraseră în reflex după ani de exercițiu. Dar, de fiecare dată când rostea cuvintele „Părinte, iartă-mă, am păcătuit“, avea senzația că le spune prima oară.

După slujba de la biserică, sicriul fu purtat spre cimitir pentru înmormântare, urmat de participanții la ceremonie.

Erika și Marsh participară la ultima parte, alăturându-se grupului adunat la cimitir lângă mormântul proaspăt săpat. Se făcuse răcoare și părea că vine furtuna. În zare, cerul se întuneca încet.

Erika era stingherită de fiecare dată când lua parte la înmormântarea unei persoane ucise — tehnic, erau aici în calitate oficială și era greu să găsească un echilibru între a da dovadă de respect și a-i studia pe ceilalți participanți. Adesea, era singurul prilej în care îi aveai înaintea pe toți laolaltă.

Preotul aflat în dreptul mormântului în care urma să fie depus sicriul ornat cu un fir bogat de crin își începu cuvântul.

— Dumnezeu din veac, din neascultare am căzut din har și am devenit muritori...

Marianne stătea în față lângă mormânt, înconjurată de ceilalți participanți, dispuși în semicerc.

Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, și purta o pălărie, tot neagră, cu borul larg. Plângea înfundat, strângând mățaniile în pumn. Martin o ținea de cealaltă mână și, din când în când, Marianne își desprindea mâna dintr-a lui pentru a-și șterge lacrimile cu o batistă albă. Toby se afla de cealaltă parte. Laura era așezată lângă el, cu soțul ei și cei doi băieți. Tanvir, observă Erika, fusese plasat în ultimul rând.

Pe rândul din spatele lor era așezată Nancy Greene, agentul de legătură cu familia. Și ea era îmbrăcată în negru din cap până în picioare — singura variație era bandajul alb pe care îl avea și acum pe nas. Oscar Browne era așezat ceva mai încolo, alături de o femeie de culoare, înaltă și elegantă. Îi

întâlni privirea Erikăi și înclină ușurel din cap. Erika înclină la rândul ei din cap, neștiind foarte bine ce însemna gestul.

Preotul avea o voce melodioasă, care părea să se înalțe spre tării.

— Cuprinși de căință, ne rugăm Ție să-Ți pleci privirea asupra acestui mormânt și să-l binecuvântezi...

Erika îi aruncă o privire lui Marsh, să vadă dacă îl observase pe Oscar, dar el se uita fascinat la o fotografie mărită expusă pe un șevalet, lângă mormanul de coroane. Era fotografia cu Jessica îmbrăcată în haina roșie pe care o ținea Marianne în hol. Era ceva neobișnuit să vezi așa ceva la o înmormântare din Marea Britanie.

— Mă tot gândesc că așa ceva i s-ar putea întâmpla uneia din fetițele mele, îi șopti Marsh. Mă tot gândesc cum aș face eu față situației.

Veniseră împreună și, pe drum, Marsh îi povestise că avocatul Marciei propusese o dată pentru înfățișarea lor la tribunal.

Erikăi îi străfulgeră prin minte o amintire de la înmormântarea lui Mark: momentul când sicriul fusese urcat în dric și cum se lăsase dricul sub greutatea lui...

Erika se întoarse spre Marsh și-l prinse de mână. Chiar în momentul acela, o observă pe Amanda Baker ceva mai încolo, la capătul rândului. Amanda o privea și se uită țintă la mâna Erikăi, lăsată peste mâna lui Marsh.

Erika înclină din cap și dădu să-și retragă discret mâna, dar Marsh nu-i dădu drumul. Amanda observă gestul și ridică din sprânceană. Era ceva schimbat la ea. Nu mai era atât de buhăită la față, purta o rochie elegantă, se machiase și își vopsise părul într-o nuanță de șaten-deschis.

Preotul își încheie cuvântul.

— Fie ca, la îngroparea roabei tale, Jessica, sufletul ei să ajungă în rai. Ne rugăm Ție în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

— Amin, repetară toți cei adunați.

Erika se uită din nou la Marianne și îi citi durerea pe chip: conștiința faptului că venise momentul să-și ia adio de la Jessica. Martin îi strânse mâna și Erika o observă prima dată pe prietena lui. Era așezată la câteva locuri mai încolo de Martin, cu cei doi copii ai lor instalați aproape ca o barieră între ei. Fetița se foia pe scaun, îmbrăcată într-o rochie neagră, vaporeasă, pe care și-o ridicase, lăsând să se vadă o pereche de colanți negri. Frățiorul ei purta un costum elegant și se uită la cer când începu să tune.

Marianne se ridică, clătinându-se pe picioare, și se apropie de marginea mormântului în timp ce sicriul era coborât încet, dispărând în groapă. Luă un pumn de țărână și rămase nemișcată o clipă. Se auzi un tunet și apoi începu ploaia — în câteva secunde, ploua torențial. Marianne își scutură pumnul spre cer și apoi, deodată, păru să se prelingă, vlăguită, căzând în groapa descoperită.

Ploua înverșunat de-acum și cimitirul era luminat de fulgere. Se auziră țipete și se stârni haosul când toată lumea țâșni spre mormânt, nimerind peste mormanul de pământ de pe margine, ce se prefăcuse deja în mocirlă.

Ploaia nu contenise, răpăind pe acoperișul mașinii Erikăi, în care se urcase cu Marsh și cu Amanda Baker. În toată agitația și din cauza ploii, lumea nu mai găsisese taxiuri, așa că Erika se oferise s-o conducă pe Amanda. Opriseră în parcare a unui McDonald's să mănânce ceva și acum își beau cafeaua, în tăcere. Amanda stătea pe bancheta din spate.

— Doamne sfinte! Curat umor negru, spuse Amanda, rupând tăcerea.

Marsh se întoarse să se uite la ea.

— Păi, pe bune. Cade în groapă și o trage popa de-acolo, țipând și plină toată de noroi. A fost ca într-un film de groază... De atâția ani se străduiește să ajungă în rai și sfârșește la doi metri sub pământ!

O pufni râsul. Râdea cu poftă. Erika trase cu ochiul la Marsh, dar el rămase impasibil.

— La naiba, iertați-mă, spuse Amanda, scuturându-și firimiturile de pe sacoul negru. Mi se trage de la ani întregi de deznădejde și frustrări.

Surprinse expresia de pe chipul lui Marsh și începu să râdă în hohote. Erika își feri privirea, mușcându-și buza.

În toată agitația, lumea se înghesuisese în jurul gropii, sub ploaia torențială. Odată ce Marianne fusese trasă din groapă, preotul și ceilalți membri ai familiei o conduseseră în biserică. Ceilalți participanți la înmormântare se risipiseră care încotro prin ploaia care cădea torențial.

Abia când ieșise din parcare, Erika observase că Laura și Oscar rămăseseră afară, cufundați în conversație, adăpostiți sub un copac mare, la ceva depărtare de biserică.

— Păi, mă bucur că ție ți se pare așa nostim, inspector-șef Baker... Unii dintre noi încă mai încearcă să rezolve cazul și, din perspectiva mea, nu e câtuși de puțin amuzant.

— Nu, nu e, recunosc Amanda, reușind să-și stăpânească râsul și ștergându-și lacrimile.

Marsh se uită la ceas.

— Bun, Erika. E 12:30, ar fi cazul să ne urnim spre...

Nu-și duse până la capăt propoziția. Deschise portiera și țâșni spre locul unde parcase.

— Unde pot să te las? întrebă Erika.

— E bine la gara din Bromley. Dar pot să mă mut în față? N-aș vrea ca oamenii să-și facă o impresie greșită, îi zise Amanda.

Odată ce Amanda se instalează pe locul din stânga, Erika ieși din parcare, luând-o pe strada principală.

— Deci încotro? Ce aveți planificat tu și Marsh? Să vă petreceți după-amiaza într-o cameră de hotel?

— Nu, protestă Erika, uitându-se la ea.

— Te-am văzut cum îl țineai de mână...

— Nu e ce-ți imaginezi tu. Și nici nu-mi pasă ce-ți imaginezi.

— Tuturor ne pasă de părerea altora. Vă duceți să-l arestați pe Marksman?

— Nu.

— Atunci pe cine? Poți să ai încredere în mine.

— Nu. Nu discutăm cazul cu persoane din afara Poliției.

— Vai, ce mi-ai zis-o, exclamă Amanda, ștergând condensul de pe geam. Să știi, încă vă împărtășesc idealurile. Încă mai vreau să respect legea, să-i prind pe răufăcători... Poți să-mi spui dacă ai impresia că vă apropiați? Aveți vreun suspect?

— Ce impresie ți-au făcut Laura și Oscar Browne? o întreabă Erika oprind la semafor.

Vedea mașina lui Marsh mai în față.

— Sunt suspecti?

— Nu. Încerc doar să mă lămuresc care-i treaba cu familia.

— Succes! N-am reușit să-mi dau seama dacă Laura se cuplase cu Oscar ca să-i exaspereze pe ai ei sau dacă îl iubea sincer... Deși relația lor s-a încheiat din momentul în care a dispărut Jessica. Oscar i-a dat papucii cât ai clipi. Conform spuselor lui Nancy Greene.

— N-a trezit suspiciuni?

— Nu. Avea un alibi, confirmat de Laura, iar Martin și Marianne îl simpatizau. Era un viitor avocat tânăr și ambițios. Obținuse o bursă. Cred că ambiția l-a împins să se despartă de Laura. Se întâmplase o tragedie, dar era ca la nebuni. Jalea întregii familii, presa care era cu ochii pe ei. N-a vrut să fie implicat în toate astea.

Ajunseră la gară. Erika trase în dreptul stației de taxiuri.

— Mulțam, îi zise Amanda, desfăcându-și centura. Uite ce e, mi-am amintit ceva legat de casetele alea confiscate de la Marksman. Dacă vrei, aș putea să iau parte la anchetă în calitate de consultant voluntar. Semnez tot ce trebuie. Aș vrea să vă ajut să rezolvați cazul.

Erika se uită la ea — deborda de entuziasm.

— Azi nu e o zi foarte bună pentru asta. Mă gândesc și-ți spun.

— Bine. Mulțumesc! Și mulțumesc și că m-ai adus cu mașina.

Amanda își luă geanta și coborî.

Erika o urmări cum intra în gară și se întrebă dacă ar fi fost o nebunie să accepte oferta. Și, dacă o accepta, cum putea să-l convingă pe Marsh.

O luă din loc, îndreptându-se spre secție și pregătindu-se sufletește pentru după-amiaza care începea.

Când Erika bătu la ușa apartamentului lui Trevor Marksman, îi deschise Joel Michaels. Purta o pereche de blugi eleganți și o cămașă și ținea în mâini un pahar de cafea cu un pai și o farfurie murdară. În fundal, Marksman părea să-și facă siesta, instalat într-un fotoliu, lângă una din ferestrele înalte cât peretele.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Joel, uitându-se de la Erika la cei doi polițiști în uniformă. De ce n-ați sunat la interfon? Cine v-a dat drumul?

Erika făcu un pas în față.

— Joel Michaels, ești arestat sub suspiciunea de a fi răpit-o și ucis-o pe Jessica Collins. Ai dreptul să nu spui nimic în timpul interogatoriului, dar tot ceea ce spui poate fi folosit cu valoare de probă a vinovăției tale dinaintea unei instanțe.

Joel se uită la mandatul pe care i-l arată Erika. În spatele lui, Marksman se foi sub pătură și se trezi.

Joel lăsă paharul și farfuria pe măsuta de cafea și veni să-l ia de braț. Unul dintre polițiști îl înhăță, iar Joel se întoarse și-i dădu un brânci.

— Hei, hei, ușurel, interveni Moss.

— Eu am grijă de el, spuse Joel.

Chelia îi lucea de transpirație acum, iar cicatricea care-i înconjura urechea era de un roșu violent.

— Joel n-a făcut nimic, luați-mă pe mine în locul lui, spuse Marksman, care era la același nivel cu ei acum, ținându-se de spătarul canapelei.

Marksman se uită la Erika.

— Vorbesc serios. Luați-mă pe mine în locul lui.

Carnea vie din jurul ochilor era încrêțită de durere.

— Îmi recunosc fapta. Eu am ucis-o pe Jessica. Am răpit-o când era în drum spre petrecere. Am răpit-o din stradă...

— Trevor, oprește-te, îi spuse Joel, atingându-i blând pieptul. Sună-l pe Marcel, chiar acum... Spune-i că am fost arestat. Unde mă duceți?

— La Secția de Poliție Bromley, îi răspunse Moss.

— Spune-i să vină direct acolo.

— E o nebunie! exclamă Trevor. Probabil că sunteți disperați.

Îl urmări din priviri pe Joel căruia i se puneau cătușele, pentru a fi escortat de polițiștii în uniformă.

— De ce nu vreți să mă arestați pe mine? Vă e prea teamă?!

— Ținem legătura, îi spuse Erika, apoi ieșiră cu toții.

Când ajunseră la secție, începuse să se întunece. Lui Joel Michaels i se făcu intrarea și i se repartiză o celulă. Avocatul lui sosi la scurt timp după aceea. Era un bărbat în vârstă, cărunt, cu ditamai ochelarii. Îi relatară de ce îl arestaseră pe Joel, apoi dădură ordin să fie condus în sala de interogatoriu.

— Te simți bine, șefa? o întrebă Moss.

Se aflau în sala de observație și-l urmăreau pe Joel Michaels, care aștepta împreună cu avocatul său în sala de interogatoriu. Joel părea impasibil și era așezat la masa goală, cu mâinile încrucișate la piept. Avocatul se așezase lângă el, cu un dosar și niște hârțoage în față, aplecat spre el și vorbindu-i de zor, gesticulând cu stiloul.

— Mda. Dar am o senzație aiurea. Nu cred că am destule probe pe care să mă bazez când voi intra acolo...

— Când a fost vreunul din noi convins că a adunat destule probe?

— Să sperăm că-l prindem cu garda jos după ce n-a mai avut de-a face cu poliția atâția ani. Nemernicul n-a trebuit să se înscrie niciodată în Registrul Pedofililor. Nu s-a mai confruntat niciodată cu genul ăsta de presiune.

Erika încuviință.

— Până acum.

Intrară în sala de interogatoriu și Moss se așeză în fața avocatului. Erika se așeză în fața lui Joel, punându-și dosarul pe masă.

— Suntem în ziua de joi, 10 noiembrie, și este ora 5 p.m. În sala de interogatoriu se află inspectorul-șef Foster și inspectorul Moss, spuse Erika.

Se rezemă de spătarul scaunului și-l studie pentru o clipă pe Joel.

El îi înfruntă privirea fără vreo tresărire.

— Astăzi am fost la înmormântarea Jessicai Collins. Dacă mai trăia, acum ar fi avut 32 de ani.

— Foarte trist, comentă Joel.

Erika deschise dosarul și scoase o fotografie cu Bob Jennings, împingând-o spre el.

— Ce știi despre acest bărbat?

Joel continua să se uite la Erika.

— Uită-te la fotografie, te rog.

Joel aruncă o privire la fotografie.

— Nu l-am văzut în viața mea.

— Ești sigur?

— Da.

— Se numește Bob Jennings. Locuia ilegal în căsuța de lângă cariera din Hayes la momentul dispariției Jessicai Collins.

— Interesant, declară Joel.

— Am niște casete care i-au aparținut lui Trevor Marksman. Îi plăcea să filmeze, nu-i așa?

— Nu comentez.

— A câștigat camera la un concurs. Și îi plăcea să filmeze copii mici în parcul din Hayes.

— Nu comentez.

— Ai filmat și tu copii mici, pentru el, și, ca și el, ai filmat-o pe Jessica Collins. Nu e ca și cum ai surprins-o pur și simplu cu camera, ci sunt ore întregi de filmări. Urmărirea obsesivă a unei fete de 7 ani.

— Nu comentez.

— Într-o înregistrare făcută de tine cu camera lui Trevor Marksman apare și Bob Jennings. Bob Jennings, căruia îi rostești numele și pe care îl saluți.

Joel se foi în scaun și-și dădu ochii peste cap.

— Nu comentez.

— Când ai fost interogat în august 1990, ai declarat că tu și Trevor Marksman nu vă cunoșteți.

— Nu comentez.

— Păi, aş vrea un comentariu măcar pe acest subiect. Ai minţit în discuţia cu poliţia.

— Probabil că m-am înşelat.

— Îţi plac copiii mici, nu-i aşa? Eşti atras sexual de ei.

— Antecedentele clientului meu privind molestarea unor minori sunt un lucru cunoscut. Şi-a ispăşit sentinţa, interveni avocatul.

— Şi ce noroc are că nu trebuie să se înscrie în Registrul Pedofililor...

— Asta n-a fost o întrebare, comentă Joel rânjind.

Erika se rezemă de spătarul scaunului, încercând să nu se enerveze.

După trei ore, Erika şi Moss ieşeau din sala de interogatoriu. Îl urmăriră din priviri pe Joel care era condus în direcţia opusă, pentru a fi închis din nou în celulă.

— La naiba, exclamă Erika. Am obţinut tot şi nimic... N-am destule probe ca să-l pot aborda pe Marksman, iar Bob Jennings a murit. Doamne sfinte!

— E aproape 8:30, spuse Moss, uitându-se la ceas. Lasă-l să-şi petreacă noaptea aici, la Hiltonul din Bromley. Şi hai să mai facem o încercare mâine-dimineaţă.

Erika încuviinţă. Îşi dădea seama că Moss încerca şi ea să se dea vitează, dar îi dădu dreptate. Nu obţinuseră nimic, de fapt.

Erika petrecu o noapte sufocantă în apartament, perpelindu-se în pat, fără a reuși să adoarmă. O iubea pe Lenka și-i iubea pe copii, dar începea s-o copleșească să-i aibă pe cap. Plecă foarte devreme a doua zi, până să se trezească ei, și își luă un corn cu ciocolată și o cafea în drum spre serviciu, urcând cu ele în centrul de comandă.

Se așeză la unul dintre birouri, uitându-se țintă la toate probele legate de caz. Fotografiile cu Jessica, cu cariera și cu Bob Jennings. Cazul părea să-i scape printre degete.

Cu puțin înainte de ora 9, locul începu să se aglomereze și Erika tocmai lucra la calculatorul din biroul ei când Moss dădu buzna înăuntru, fără să bată la ușă.

— Scuze, șefa, îi zise, gâfâind și înghițind în sec. Trebuie să cobori imediat.

— La naiba, s-a întâmplat ceva cu Joel Michaels? Credeam că-l ținem sub supraveghere permanentă, nu cumva să-și facă felul.

— Nu cu Joel, cu Trevor Marksman.

Erika se ridică și coborî în urma ei.

Când ajunseră în holul secției, văzură că o dubă mare, neagră, era parcată ilegal pe linia dublă continuă din fața secției. Ieșiră pe trepte. Se lămuriră rapid că cineva vânduse un pont presei. O mulțime de reporteri și fotografi se adunaseră în dreptul treptelor de la intrarea principală, iar Trevor Marksman stătea în dreptul mașinii, într-un palton lung, negru, cu pălărie neagră de fetru, sprijinindu-se într-un baston cu măciulie aurită. Tocmai se adresa reporterilor, cu vocea lui răgușită.

— Arestarea lui Joel Michaels, doar pentru că este cel care are grijă de mine, este o nouă tactică de intimidare folosită de Poliția Metropolitană...

Joel este nevinovat, dar, după cum știți, asta nu înseamnă nimic pentru ei. I-am dat în judecată în 1995, după ce o polițistă a transmis adresa mea unui grup de justițiere, care mi-au strecurat o bombă incendiară pe ușă. Instanța mi-a acordat câștig de cauză...

Cu un gest teatral, își scoase pălăria, lăsând să i se vadă țeasta acoperită de grefe.

— Ce mama naibii? exclamă Erika în timp ce-i urmărea discursul din pragul secției, cu Moss. Putem să facem ceva în privința asta?

— Trebuie să trăiesc toată viața de-acum cu acest chip, strigă Trevor, cu o grimasă care-i încreți pielea din jurul ochilor. Moartea Jessicai Collins a fost o tragedie, dar susțin în continuare că sunt nevinovat! Am fost eliberat fără a mi se aduce vreo acuzație. Nu eram vinovat de această faptă. Acum poliția l-a arestat pe Joel Michaels, un om care mi-a rămas alături timp de 26 de ani. E, totodată, persoana care are grijă de mine permanent. Este nevinovat și aceasta este o încercare disperată din partea Poliției să mă intimideze și să mă pedepsească pentru că am câștigat procesul împotriva lor.

În momentul acela se auzi o voce din mijlocul mulțimii adunate în fața secției și își făcu apariția Marianne Collins, într-o haină lungă de iarnă. Mergea clătinat, croindu-și drum prin mulțime, cu Laura lângă ea.

— Ucigaș de copii ce ești! îi strigă. Scârnăvie mincinoasă, criminalule!

Se stârni agitație în timp ce Marianne își croia drum pe lângă câțiva dintre reporteri și cameramani, spre locul în care se afla Trevor.

Erika dădu fuga spre recepție și puse mâna pe telefon.

— Avem un incident gata să escaladeze, la intrarea principală în secție, da, aici, la secția din Bromley. Rog toți polițiștii aflați în incintă să se prezinte de urgență la recepție.

Lăsând telefonul din mână, reveni la intrare. Marianne și Trevor stăteau complet nemișcați, la câțiva pași unul de celălalt. În ochii lui Marianne se

citea o ură nestăpânită. Trevor își ținea amândouă mâinile descărnate dinainte, într-un gest împăciuator.

Se adunase și mai multă lume și, pe lângă reporteri, mulți dintre tinerii din mulțime filmau scena cu telefonul mobil.

— Mi-ai răpit fiica și ai ucis-o, împreună cu amicii tăi scârbavnici, și acum ne râzi în față! îi strigă Marianne, cu vocea tremurândă.

— Te rog să mă asculți, îi zise Trevor. Mi-am dorit mereu să am prilejul să stau de vorbă cu tine...

— Nu-mi spune tu să te ascult! N-ai dreptul să-mi vorbești! zbieră Marianne. Ai omorât-o, nemernicule! Mi-ai omorât fetița și ai aruncat-o în lac! Ieri a trebuit s-o îngrop și n-au mai rămas decât oscioarele din ea!

Pe chipul lui Marianne șiroiau lacrimi. Toți cei adunați o urmăreau în tăcere, fascinați. Erau și mai mulți acum, mulțimea ajungea până în stradă. Mașinile începură să-i claxoneze pentru că blocau ambele benzi.

— Hai odată! Unde naiba sunt polițiștii? țipă Erika.

Femeia aflată la recepție puse din nou mâna pe telefon. Erika se întoarse spre ieșire și o observă pe Laura lângă mașina lui Trevor Marksman. Rămăsese încremenită acolo, fără să zică nimic, cu lacrimile prelingându-se pe față.

Atmosfera din rândul mulțimii se schimbă când Marianne scoase brusc la vedere un cuțit mare de bucătărie. În timp ce îl ridica, mulțimea se împrăștie, revărsându-se până în strada principală, printre mașinile care claxonau înverșunat acum.

Marianne se aruncă asupra lui Trevor Marksman, despicând aerul cu cuțitul, înfigându-i-l în antebrățele pe care le ridicase instinctiv să se apere, până în carne. Laura o privea cu ochii holbați și acum țipa la maică-sa să înceteze.

— Futu-i! strigă Erika. Unde sunt polițiștii de teren?

Ea și Moss țâșniră pe ușă și-și croiră drum pe scări. După câteva secunde, li se alăturară șase polițiști în uniformă.

Aceștia reușiră s-o prindă pe Marianne Collins și o doborâă la pământ. Marianne avea fața plină de sânge și expresia cuiva ieșit din minți — îi apăruseră trei pete mari de sânge pe pieptul bluzei albe și o bură de sânge pe obrazul stâng. Un agent tânăr, care purta o vestă de protecție, reuși să-i prindă brațul și i-l răsuci ca să dea drumul cuțitului. Lovi cu piciorul cuțitul, iar un alt polițist îl prinse sub talpă.

Marianne începuse să țipe, un sunet oribil, visceral, care îi zgâria timpanul. O polițistă îi puse piciorul în spate și Marianne începu să se zbată, în timp ce femeia îi puneă cătușele.

Erika dădu fuga spre Trevor Marksman, care zăcea pe caldarâm. Era plin de sânge, care-i curgea șuvoi din cele trei răni adânci de la nivelul antebrățelor. Erika își dădu seama că o rană ajungea până la os. Își scoase taiorul subțire, îngenunche lângă el și începu să-i înfășoare brațele sângerânde.

— Avem nevoie de o ambulanță! Sângerează! strigă, încercând să se facă auzită în toată zarva — începeau să se adune mulțimi de o parte și de alta a străzii, pe măsură ce oamenii ieșeau din gara de vizavi și se trezeau prinși în mijlocul agitației.

Marianne fu luată pe sus de-acolo, țipând, plină de sânge, în timp ce un polițist venea în fugă dinspre secție cu o trusă de prim-ajutor.

În tot acest timp, presa făcea fotografii și filma toată nebunia.

Chestorul-șef Camilla Brace-Cosworthy își întoarse privirea dinspre televizorul imens instalat pe perete în biroul ei spre Erika, așezată în fața biroului ei.

Era în dimineața de după întâmplarea cu Marksman și tocmai le pusese Erikăi și lui Marsh un segment de două minute care rezuma evenimentele din ajun. Marsh era așezat lângă ea, fără să zică nimic, cu chipul lipsit de expresie.

Incidentul din fața Secției de Poliție Bromley fusese știrea principală la buletinele de seară. Segmentul de două minute era un colaj cu cele mai importante momente de pe aplicația Sky News, menit să creeze impresia de haos absolut. Combina filmarea profesionistă a unui cameraman, din timpul discursului pe care-l ținuse Trevor Marksman în fața secției, cu o filmare tremurată, cu telefonul mobil, în care se vedea de aproape Marianne Collins, fluturând cuțitul, încheind apoteotic cu momentul arestării ei, când fusese pusă cu fața la pământ pentru a i se pune cătușele, stropită de sângele lui Trevor Marksman.

Erika se foi stingherită. Nu fusese invitată să ia loc, ceea ce nu era un semn bun.

— În ce punct te-ai abătut de la planul de a-l aduce pe Joel Michaels discret la secție în vederea interogării? o întreabă Camilla, scrutând-o pe deasupra ochelarilor. Asta a fost recomandarea noastră când ne-ai vorbit despre această arestare, nu?

— Da, doamnă. N-am fi putut anticipa ce s-a întâmplat. Credem că cineva i-a vândut pontul lui Marianne Collins, precum și reporterilor, spuse Erika.

— Ți-aș sugera să te concentrezi pe a găsi sursa și să acționezi în forță ca să previi noi scurgeri de informații.

— Da, doamnă. Echipa mea investighează de urgență.

— Deci cum afectează cele petrecute ancheta?

— Trevor Marksman e în spital — a pierdut mult sânge, dar se va recupera complet. Din cauza grefelor, va trebui să rămână o perioadă la terapie intensivă.

— Cum rămâne cu Marianne Collins?

— A fost arestată și pusă sub acuzare. A fost eliberată pe cauțiune.

— Și Joel Michaels?

— Mai am două zile la dispoziție până trebuie să-l eliberez.

Camilla se rezemă de spătarul scaunului și o studie pe Erika pentru o clipă.

— Desigur, inspector-șef Foster, tu coordonezi ancheta, dar în locul tău l-aș elibera pe Joel Michaels.

— Dar, doamnă, am probe că a luat parte la urmărirea Jessicăi, că a filmat-o. A fost condamnat deja pentru pedofilie. A mințit că nu-l cunoștea pe Bob Jennings. Cred că Jessica a fost ținută prizonieră în beciul casei din Hayes.

— Ai găsit un dinte în beci, dar nu-i aparținea Jessicăi Collins.

— Este adevărat, dar e un dinte de copil. Și podeaua de pământ este îmbibată de benzină cu plumb. Oasele Jessicăi conțineau o cantitate mare de plumb.

Camilla ridică mâna s-o oprească.

— Ai nevoie de probe criminalistice solide. Ai ceva care să dovedească prezența lui Joel Michaels sau a lui Trevor Marksman în acel beci?

— Nu, dar...

— Poți să dovedești, fără urmă de îndoială, prezența Jessicai Collins în acel beci?

— Nu.

Erika făcu eforturi să-i susțină privirea, rezistând impulsului de a-și lăsa ochii în pământ.

— Aveam de gând să lansăm un apel, împreună cu familia Collins, prin intermediul televiziunilor, spuse Marsh, intervenind pentru prima dată în discuție. Dar nu cred că vom mai putea face asta. Imaginea lui Marianne Collins mânuind un cuțit li s-a întipărit în minte oamenilor...

— Da, avem nevoie de imaginea unei mame îndoliate, nu de cea a unei țicnite mânuind un cuțit, încuviință Camilla.

Își scoase ochelarii, mușcând dintr-un braț al ramelor, pentru o clipă.

Erika simțea cum i se prelinge transpirația pe spate.

— Ai mai trecut pe-aici, în mai multe rânduri, nu-i așa, Foster?

— Am mai fost o singură dată aici, doamnă.

— Vorbeam la figurat, se zburli Camilla. Pari să oscilezi între sclipiri de geniu și încăpățănare prostească.

— În apărarea mea, pot să spun că, atunci când Marianne Collins a scos cuțitul, am chemat imediat întăriri...

— Atacul a avut loc pe treptele secției tale, unde aveți la dispoziție între cinci și 50 de polițiști în fiecare zi. Nu-mi veni cu abureli! țipă Camilla, bătând cu pumnul în masă. Fix pe treptele de unde subcomisarul Yale și-a lansat inițiativa împotriva atacurilor cu arme albe și proiectul de colectare a armelor albe, la dracu'!

Camilla reuși să se calmeze și-și puse ochelarii. Erika dădu să spună ceva, dar Camilla o opri cu un gest.

— Nu am vreo îndoială privind calitățile tale de polițist, Foster, dar acum presa e cu ochii pe noi, în toiul unei anchete complicate. Crezi c-ai putea găsi destule probe care să dovedească vinovăția lui Joel Michaels, Trevor Marksman sau Bob Jennings?

— Da. Aș vrea să înaintez o cerere de exhumare a lui Jennings.

— Categorie, nu. După ce-a stat îngropat 26 de ani, ce te aștepti să găsești?

— O analiză toxicologică și semnele unor fracturi sau semne de violență, care ar putea dovedi că nu s-a sinucis.

— Și apoi? Probele criminalistice ar fi neglijabile, iar echipa criminalistică a luat deja la mână tot ce era în acea casă și n-a găsit practic nimic.

— Am găsit dintele, spuse Erika, dar știa că pierduse lupta — și totuși nu putea să se dea bătută.

— Ar fi putut fi dislocat sau poate că i-a căzut pur și simplu. Oamenii care se instalează ilegal în proprietăți abandonate nu sunt recunoscuți pentru o igienă orală exemplară. Ți-aș recomanda ferm să-l eliberezi pe Joel Michaels. Acum o să te las să coordonezi temporar ancheta, până-ți găsesc un înlocuitor potrivit. Poate că treaba asta va fi în favoarea ta. S-ar părea că obții rezultate când ești într-o situație-limită.

Odată ce întâlnirea luase sfârșit, Marsh o prinse din urmă pe Erika la lift.

— Ar fi putut decurge mult mai rău.

— Cum ar fi putut decurge mai rău de-atât? întrebă Erika, întorcându-se spre el.

— Ar fi putut fi Oakley în locul ei, îi zise Marsh, ridicând din umeri și zâmbind.

— Chestorului-șef Oakley îi puteam face față. Era un moș dobitoc și plin de prejudecăți. Mușca momeala — puteam să-l păcălesc. Ea... ea se pricepe, la naiba!

— Da. Dacă pot să-ți vorbesc ca prieten acum, nu în calitate de superior ierarhic, mi se face părul măciucă atunci când o aud.

Ușile de la lift se deschiseră și urcară amândoi. Marsh apăsă pe butonul pentru parter și Erika simți că o ia cu amețeală în timp ce coborau rapid cele 12 etaje ale sediului New Scotland Yard.

— Paul. Țsta e primul caz în care am senzația...

Se întrerupse, lăsându-și privirea în jos.

— Ce senzație?

— Că n-o să fiu în stare să-l rezolv.

Marsh părea gata s-o înconjoare cu brațul, dar liftul se opri și urcară mai mulți polițiști. Erika se întoarse cu fața la perete și încercă să-și stăpânească emoțiile.

Când ieșiră din clădire, traficul era în toi și stătea să plouă din nou. Porniră spre stația de metrou.

— Revin întruna la ziua aceea, de-acum atâția ani: ziua de 7 august, spuse Erika. Tot studiez declarațiile martorilor, ale sutelor de oameni aflați în zonă, vecinii care au mai rămas. Cum a putut să dispară o fetiță?

— Copiii dispar tot timpul, în fiecare zi, în orice țară din lume, îi spuse Marsh, încheindu-se la haină, înfrigurat. În 1990 au dispărut peste 600 de copii în Kent. Aproape toți au fost găsiți teferi. Opt dintre ei n-au fost găsiți nici până-n ziua de azi.

— Deci vrei să spui că există o legătură?

Începu să plouă — se adăpostiră în pragul unei clădiri de birouri pustii.

— Nu, Erika. Vreau să spun că n-a fost un incident izolat. Mai există încă opt copii care au dispărut fără urmă în 1990. Pe ei cine îi caută? Jessica era o fată de rasă albă, blondă, din clasa de mijloc. Presa s-a agățat imediat de povestea ei, ne-a lucrat la coarda sensibilă și a amplificat cele petrecute, pe

bună dreptate. Dar cum rămâne cu ceilalți copii? Ca și Madeleine McCann, Jessica e fata de care oamenii își amintesc. Îmi pare rău să spun asta, dar nu putem rezolva toate cazurile. Te rog, dacă nu vei fi în stare să rezolvi cazul, n-o lua ca pe un eșec personal.

Marsh îi puse o mână pe umăr și-i zâmbi.

— Ușor de zis, Paul. Singurul lucru de care sunt în stare e să fiu polițistă. Nu sunt soție, nu pot fi niciodată mamă. Viața mea se reduce la asta.

— Și ce-o să se întâmple peste 10 ani, când ți se vor bate apăsuri să te pensionezi, Erika? Trebuie să-ți găsești un loc pe lume, un loc unde poți fi fericită și care nu e legat de cariera ta de polițist.

Erika îl urmărea de la fereastra centrului de comandă pe Joel Michaels ieșind din secție, proaspăt eliberat. Joel traversă și se opri pe trotuar, în fața gării. Se întoarse și se uită lung la ea, cum stătea în geam. Erika rezistă impulsului de a se ascunde și-i înfruntă privirea. Joel rânji și apoi se întoarse din nou, dispărând în puhoiul de oameni care se revărsa de sub marchiza gării. Erika se întrebă încotro mergea. Oare se duce la spital să-l viziteze pe Trevor?

— Încă mai crezi că e vinovatul? întrebă Moss, venind lângă ea la geam.

— Asta-i problema. Nu sunt sigură.

Rămase în biroul ei toată după-amiaza, încercând să se concentreze, încercând să dea de cap cazului, să înțeleagă dacă avea un caz, de fapt. La 5:30, după ce parcursese timp de câteva ore fișierele de pe computer legate de caz, cu gândul aiurea, își luă haina din cuier și plecă.

Erika se trezi luând-o cu mașina spre Hayes și intrând apoi pe Avondale Road. Era liniște, nu era nimeni pe stradă, se vedeau doar câteva mașini parcate. Opri la numărul 7. Încuindu-și mașina, o luă pe aleea lungă, în pantă, și văzu o femeie scundă, cu o față rotundă, în dreptul ușii, împreună cu un tip cărunț care avea un aparat foto atârnat de gât. Din casă, o voce înfundată le spunea să plece.

— Vă aflați pe o proprietate privată. Cine sunteți? îi întrebă, scoțându-și legitimația.

Cei doi se întoarseră spre ea.

— Eva Castle, Daily Mail, se prezentă femeia, măsurând-o din priviri. Vrem doar să aflăm versiunea mamei cu privire la cele petrecute...

Ușa se crăpă, cu lanțul tras.

— Mama nu-i acasă! E la spital, spuse cineva, iar Erika recunoscu glasul Laurei.

— A atacat un pedofil cu un cuțit, în public..., spuse Eva, aplecându-se spre ușa crăpată. Unde este? La nebuni? Acum aveți ocazia să ne spuneți povestea din perspectiva ei și suntem dispuși să plătim.

— Hai, valea de-aici! le zise Erika, întinzând brațul să-i dea la o parte.

Fotograful ridică aparatul și începu să facă poze de zor. Erika întinse mâna și-i închise obiectivul.

— Cred că asta se cheamă brutalitate din partea poliției! exclamă bărbatul, cu o sclipire în ochi.

Avea o voce foarte răgușită.

— Aș putea să vă arestez pe amândoi pentru hărțuire. Vă aflați pe o proprietate privată, le reaminti Erika, fără să-și ia mâna de pe aparatul foto. Și pot să mă asigur că procedurile vor dura o vreme, că vă luăm probe de ADN, tot tacâmul. De asemenea, vă voi confisca aparatul foto. Cu toată birocrăția, probabil că va dura o vreme până vă va fi restituit.

— Haide, Dave! zise Eva, rânjind.

Scoase o carte de vizită și o strecură prin ușa crăpată.

— Sună-mă dacă te răzgândești, Laura!

Erika îi urmări din priviri până când o luă pe alee, apoi se întoarse spre ușă. Laura se uita lung la ea prin deschizătura minusculă.

— Pot să intru, să stăm de vorbă? întrebă Erika.

Laura desfăcu lanțul și-i deschise ușa.

— Despre ce? o întrebă.

Avea fața buhăită de plâns. Purta o pereche de blugi strâmți și o bluză albă, băgată în pantaloni, care-i evidențiau silueta de invidiat. Nu era machiată deloc și Erika fu șocată să descopere cât de bătrână părea fără machiaj.

— Despre mama ta și despre ce s-a întâmplat la secție.

— Mi s-a luat declarația deja.

— Te rog, Laura. Ne-ar putea ajuta cu ancheta. Tocmai a trebuit să-l eliberez pe Joel Michaels.

— Bine, încuviință Laura, dându-se la o parte.

Erika își șterse tălpile pe preș și intră în casă.

Laura o luă înainte pe hol, conducând-o în bucătărie.

— Vrei un ceai?

Erika încuviință. Laura umplu fierbătorul, cu mâinile tremurânde.

— Ce-o să se întâmple cu mama?

— A fost acuzată de tentativă de omucidere, dar, după cum știi, urmează să fie reținută la Spitalul din Lewisham, conform prevederilor Legii privind sănătatea mentală. Va trebui să fie evaluată de specialiști. Nu are antecedente, așa că e posibil să fie judecată pentru vătămare corporală sau provocarea de răni grave. Mă aștept ca instanța să dea dovadă de indulgență. E o situație foarte tristă.

Laura continuă să pregătească ceaiul.

— Unde sunt ceilalți membri ai familiei?

— Tata e cu prietena lui și cu copiii, la casa mea din North London. Eu m-am întors doar ca să strâng ce mai era de strâns după priveghi.

— Laura. Cine v-a vândut pontul că Trevor Marksman se afla în Bromley?

— Mama a primit un telefon, îi spuse Laura, lăsând fierbătorul din mână.

— Când?

— Ieri, foarte devreme.

— Din partea cui?

— Nu știu. Eu eram afară, în grădină.

— Deci mama ta a răspuns la telefon?

— Da, a răspuns la telefon și-apoi a venit aici să-mi spună.

Laura deschise bufetul și scoase două cești.

— Parcă ziceai că erai afară, în grădină?

Laura scăpă una din cești și se făcu țandări.

— Scuze...

— Nu-i nimic, zise Erika, ochind un fâraș și o perie de curățat, pe radiatorul de lângă ușă.

Le luă de-acolo și se lăsă în genunchi, ajutând-o să strângă cioburile.

— Eram în grădină. Voiam să zic c-a venit acolo să-mi spună, spuse Laura, strângând cu grijă două cioburi mari, ascuțite, de porțelan.

— Și ea a avut ideea de a merge să dea ochii cu Trevor? întrebă Erika, strângând cioburile mici pe fâraș.

Laura încuviință. Luă ultimul ciob mai mare și se ridică, îndreptându-se spre un coș de gunoi cu pedală.

— Și ți s-a părut o idee bună?

— Desigur că nu!

— Ți-a zis cine era persoana care a sunat?

— A zis că era un reporter, îi spuse Laura, scuturând cioburile în coș. Nu știu cum îl cheamă.

— Era un „el“?

Laura se fâstâci din nou.

— Nu mi-a zis numele persoanei, nici dacă era bărbat sau femeie... Am avut de-a face cu atâția reporteri de-a lungul anilor, ne tot pândeau, tot încercau să ne tragă de limbă. De obicei, sunt bărbați.

Laura turnă apă în ceainic, cu spatele la Erika.

— Mama ta ți-a spus explicit ce avea de gând să facă?

— Mi-a zis că voia să-l vadă pe Trevor și că voia să-l întrebe, o dată pentru totdeauna, dacă el era vinovatul.

— Nu ți-ai dat seama că era o idee proastă, Laura?

Laura își lăsă palmele pe blatul de lucru și dădu din cap.

— Era ziua de după înmormântare și de după priveghi... Băuse mult și a zis c-o să meargă cu mașina în oraș, cu sau fără mine.

— Unde era restul lumii?

— Merseseră toți acasă cu o seară înainte. Eu am rămas aici cu mama, să-i țin de urât.

— Știai că mama ta a luat cuțitul la ea?

— Nu, și n-aș fi dus-o cu mașina dacă aș fi știut ce intenționa să facă! Bine? Ce-o să pățească?

Laura începu să plângă.

— Ai luat legătura cu Oscar Browne?

— Cum adică? o întrebă Laura tăios.

— E un avocat excelent. Mă gândesc c-ar putea-o ajuta pe mama ta cu procesul.

— Da. Înțeleg ce vrei să spui, încuviință Laura.

Încă îi mai tremurau mâinile.

— Nu, n-am vești de la el. Mă rog, ne-am văzut la înmormântare, evident.

— Care e relația dintre voi, după atâția ani?

— Nu avem efectiv o relație. Ne-am despărțit, nu mai e în cercul meu, de fapt. Eu am copiii, îl am pe soțul meu. El are familia lui...

— Bun. O să solicit lista apelurilor primite. Vom vedea dacă reușim să dăm de urma acestui reporter.

Laura încuviință, încruntată.

— Mai vrei niște ceai?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

Străbătură camera de zi, unde erau trase draperiile, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Când Laura o deschise, în prag se afla Oscar Browne, gata să sune la ușă. Fu surprins să o vadă pe Erika.

— Inspector-șef Foster tocmai a venit să-mi pună niște întrebări în legătură cu mama, spuse Laura imediat.

— Ah. Înțeleg, desigur.

Păru să se îndrepte de spate și să adopte deodată un aer mai oficial.

— De-asta mă aflu aici. Laura a luat legătura cu mine pentru a-i oferi consultanță juridică.

— Așa e, interveni Laura imediat. Scuze, mintea mea e vîrăște în perioada asta.

Se lăasă o tăcere stînjitoare.

— Bine, ai grijă de tine, spuse Erika într-un final.

— Mulțumesc c-ai trecut pe la ea, inspector-șef, zise Oscar.

Intră în casă, ținându-i ușa Erikăi să iasă.

Ieșind în stradă și urcând în mașină, Erika se gîndea nedumerită la interacțiunea dintre Laura și Oscar. Cazul ăsta îi dădea dureri de cap. Era bombardată de informații, dar tot nu reușea să le dea de cap. Avea nevoie de un somn bun și de ceva de băut.

Porni mașina și o luă spre casă.

Când intră pe ușă, Jakub și Karolina se fugăreau zbierând prin apartament.

— Bună, tanti Erika! îi strigară când trecură prin dreptul ei.

Bebelușul plângea în tandem cu țiuitul mașinii de spălat și televizorul urla la maximum, dat pe MTV. Lenka dansa prin casă, cu Eva rezemată de umăr, încercând s-o potolească.

Erika simți o strângere de inimă. După o zi de coșmar, nu-și dorea decât un pic de pace și liniște.

— Zlatko! Ai ajuns devreme! îi strigă Lenka. Deci m-ai ascultat, măcar o dată.

Erika se îndreptă spre frigider și deschise congelatorul, iar Karolina și Jakub veniră în fugă spre ea, dându-i roată și încercând să se prindă unul pe celălalt.

— Unde mi-e vodca? întrebă Erika.

— Am mutat-o, să fac loc pentru legumele congelate. Mă temeam c-o să se spargă sticla, îi spuse Lenka, mutând-o pe Eva, care orăcăia în continuare, pe celălalt umăr.

Pe MTV începu videoclipul de la Spice Up Your Life și copiii plonjară pe canapea.

— Te rog, poți să-i potolești?

— Tu ești mătușa lor, care nu e niciodată pe-acasă, ai putea să vorbești și tu un pic cu ei, să știi, se zburli Lenka.

— Am fost la serviciu! Și de ce trebuie să alerge de colo colo peste mobilă?

— E un pat, știi, copiii au voie să sară pe pat...

— E o canapea extensibilă, nu e un pat, Lenka.

— Când e desfăcută, e un pat, Erika.

Copiii continuau să ȝopăie, aȝăȝaȝi de muzică.

— De ce ai scos și gheaȝa? întrebă Erika, văzând că tăviȝa pentru cuburi de gheaȝă zăcea în chiuvetă.

— Suntem la jumătatea lui noiembrie, la ce-ȝi trebuie gheaȝă? o repezi Lenka, mutând-o din nou pe Eva pe celălalt umăr.

— Voiam doar să beau ceva rece. Doar un pahar!

Erika inspiră adânc și intră în dormitor. Era vreaște — așternuturile erau făcute ghemotoc, erau numai jucării pe jos și o pungă cu scutece murdare fusese lăsată să se coacă lângă radiator, răspândind o duhoare groaznică.

Erika își croi drum pe lângă căruciorul lăsat în ușă și observă că fotografia lui Mark fusese lăsată la orizontală pe măsuta de toaletă și că pe geam fusese pusă o sticlă de ulei pentru bebeluși. Înăȝă rama și desfăcu partea din spate. Uleiul pătrunsese pe sub ramă și mânȝise marginea de sus a fotografiei, chiar deasupra feȝei lui Mark, ajungând până unde începea părul.

Erika se întoarce cu pași apăsaȝi în camera de zi, ȝinând fotografia ridicată, cât pe-acı să se ciocnească de copii când trecură în fugă pe lângă ea.

— Cine naiba te crezi? ȝipă.

Lenka se întoarce spre ea, cu Eva în braȝe, uitându-se lung la fotografie.

— Ce zici?

— Ai pus sticla de ulei pentru bebeluși peste poza mea cu Mark...

— Scuze, Erika. O să ȝi-o scot din nou — o ai pe un USB cumva?

— Lenka. N-am nicio copie după poza asta... Am făcut-o cu un aparat vechi, cu film, îi spuse Erika, simțind că i se frânge glasul.

— Deci ai un soț care-ți lipsește nespuse, dar ai doar o fotografie cu el, într-un singur exemplar? De ce n-ai scanat-o?

Erika se blocă. Lenka avea dreptate. De ce nu scanase poza? Era atât de simplu!

— Ești neatentă și dezordonată, la naiba! țipă.

— Te dai mare că ești o detectivă extraordinară, dar ai un singur exemplar din fotografia cea mai prețioasă din lume! Am mutat-o de pe măsuta de schimbat scutece și tu ai pus-o la loc! Știai că folosesc masa aia să-i schimb scutecul! Îmi spui că pot să rămân și-apoi începi să-ți marchezi teritoriul!

— Să am o fotografie la mine în casă înseamnă marcarea teritoriului? Și uite și tu cum arată casa asta! Sunt sigură că acum arată ca și cum ar fi teritoriul TĂU!

Lenka se întoarce cu fața spre televizor. Eva se oprește din plâns și o privea cu ochii mari.

— Cât mai stai? Sau depinde de dobitocul de bărbatu-tău?

— Măcar bărbatul meu poate conta pe mine.

Se lăsă o tăcere cumplită.

— Ce ai spus?

— Erika, n-am vrut să spun asta, îi spuse Lenka, întorcându-se spre sora ei, șocată și ea de ce spusese.

— Bun. Vreau ca până mâine-dimineață să-ți iei toate catrafusele și să pleci. M-ai auzit? țipă Erika.

Ieși din camera de zi, luând fotografia lui Mark cu ea, înhăță cheile de la mașină și ieși pe ușă.

Când se urcă în mașină, ploua torențial. Porni motorul și o luă din loc, fără să știe încotro.

Amanda Baker nu observă ploaia care bătea în geam, era absorbită de computer, se tot uita la videoclipurile filmate de Trevor Marksman. Crawford se ținuse de cuvânt și îi furnizase copii ale fișierelor legate de caz, pentru a o ajuta să-și reîmprospăteze memoria.

Hârtiile de pe peretele din camera de zi se înmulțiseră, apoi acoperiseră și peretele din spate, deasupra canapelei.

Amandei îi plăcuse dintotdeauna partea de documentare, să rezolve mistere, să pună laolaltă indiciile. Scutită de presiunea de a da socoteală superiorilor, ba chiar și de presiunea de a ieși din casă, simțea că deține controlul. Era aproape ca și cum și-ar fi reluat rolul în cadrul anchetei.

Se trase mai aproape de laptop, scăldată în lumina ecranului. Ajunsese la partea din videoclip în care Marianne și Laura Collins erau împreună în parc. Era o zi senină și însorită și erau așezate pe o bancă, sub coroana unui stejar imens. Camera se roti din punctul în care Jessica și o altă fetiță se dădeau în leagăn, cu pletele fluturându-le în vânt în timp ce se legănau la unison, avântându-se din ce în ce mai sus. Marianne și Laura aveau o discuție înverșunată, camera focaliză pe ele trădând interesul privitorului, imaginea tremură o clipă, apoi deveni foarte clară. Sunetul era bruiat de vânt, dar Amanda auzi limpede ce spuneau. Puse filmarea pe pauză și întinse mâna spre castronul cu floricele cu caramel pe care-l lăsase pe podea, lângă fotoliu. Era gol.

Se ridică opintit din fotoliu și o luă spre bucătărie. Era hotărâtă să nu bea nimic, iar zahărul părea să o ajute să reziste tentației. Când deschise congelatorul, văzu că terminase și înghețata; bufetul în care ținea biscuiți și ciocolată era gol și el. Se îndreptă spre cămara mică, o deschise și, folosind telefonul pe post de lanternă, parcurse rafturile, căutând ceva de ronțait. Lumina juca peste conserve, mirodenii, pungi de orez și paste. Era sigură că trebuia să fie și ceva dulce prin cotloanele întunecate.

Se uită pe fereastră la grădina din spate. Ploaia răpăia zdravăn în geam și un fulger luminează peticul neîngrijit de iarbă. Chiar nu avea chef să dea fuga după ceva dulce pe o vreme ca asta.

Trase un scaun de la masa din bucătărie până în pragul cămării și se urcă pe el. Studie rafturile de sus cu lanterna de la telefon, parcurgând noi teancuri de conserve, o cutie veche de Weetabix, și apoi lanterna poposi pe o cutie ascunsă după o grămăjoară de cuburi cu mirodenii pentru supă. Era o cutie foarte veche de Terry's Chocolate Orange. Cutia albastră era plină de praf și observă, prin fereștriuca de plastic, că ciocolata cu portocale dinăuntru se fărâmasese și se lipise de staniol. Dar nu asta îi atrase atenția — o izbi ce scria pe cutie.

— Nu e a lui Terry, e a mea, spuse, citind sloganul vechi.

Luă cutia, se dădu jos de pe scaun și se întoarse în camera de zi.

— Nu e a lui Terry, e a mea..., repetă, aproape ca în transă.

Se întoarse la laptop și mai puse de câteva ori videoclipul, urmărind momentul în care Marianne o plesnea peste față pe Laura și ascultând ce-i striga.

Întinse mâna spre telefon și formă un număr, dar îi răspunse robotul.

— Crawford, eu sunt. E vorba de cazul Jessica Collins. Cred că i-am dat de cap... Sună-mă de îndată ce primești mesajul. Am nevoie de ajutorul tău să verific ceva.

În capătul opus al orașului, în apartamentul lui din Morden, Gerry se uita la televizor, tolănit în pat. Auzi țuitul semnalului de avertizare, cu care se obișnuise deja, și puse pe pauză serialul la care se uita, după care veni la laptop să asculte.

Peterson stătea în apartamentul lui, în bucătărie, doar cu un prosop de mâini în jurul brâului. Se chiorî la ce avea în frigider. N-avea decât o conservă pe jumătate goală de melcișori instant și niște pâine mucegăită.

Stătea cu chirie într-un apartament mic, la parter, într-o zonă bunicică din Sydenham. Majoritatea vecinilor lui erau funcționari care plecau devreme și se întorceau acasă târziu sau bătrânici cărora le apărea întotdeauna o sclipire în ochi când îl vedeau. Descoperiseră că e polițist la câteva săptămâni după ce se mutase și le liniștea faptul că avea pe-aproape un om al legii, plus că, după cum remarcase amicul lui, Dwayne, le și căzuse cu tronc, probabil.

În timp ce închidea frigiderul oftând, auzi interfonul. Se gândi că o fi vreuna din bătrânele cu pricina. Odată, îi fusese strecurat pe sub ușă un aviz în legătură cu o întâlnire a comitetului local de siguranță publică.

Însă, când deschise ușa, dădu cu ochii de Erika, udă leoarcă.

— Salutare, șefa, îi zise, adunându-și chiloții și șosetele de pe podea, din dreptul ușii de la baie.

— Scuze, ai musafiri? îl întrebă Erika.

Privirea îi fugi involuntar spre lăntișorul de argint cu Sf. Cristofor care îi atârna între pectoralii frumos lucrați și spre părul presărat pe abdomenul musculos.

— Nu, doar că sunt leneș.

Peterson rânji.

— Scuze, de-abia am ieșit de la duș, spuse, trăgându-și un tricou alb pe el, cât pe-acți să rămână fără prosop. Vrei să intri?

— Scuze. N-ar fi trebuit să vin.

Erika se întoarce, dând să iasă.

— Șefa, ești ciuciulete și s-a lăsat frigul. Hai să-ți dau măcar un prosop... Mai am și altul, adăugă, uitându-se la cel pe care-l avea la brâu.

O conduse în camera de zi și el o luă spre dormitor. Uitându-se în jur, Erika văzu că era un apartament tipic pentru un burlac. Pe o măsuță joasă era instalat un televizor imens, cu ecranul plat, la care era conectat un PlayStation, cu două controllere. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi ticsite de cărți și DVD-uri. Mobila era capitonată cu piele neagră și pe unul din pereți era un calendar Pirelli din 2016, rămas la luna octombrie. Peterson reveni, îmbrăcat într-un tricou alb și pantaloni largi de trening. Erika își zise că mirosea tare bine.

— Care-i treaba cu calendarul? întrebă, arătând spre fotografia alb-negru cu Yoko Ono așezată pe un taburet, îmbrăcată cu dresuri, un sacou și joben.

— Mda, amicii mei îmi iau în fiecare an calendarul Pirelli... Anul ăsta au trecut la un stil conceptual, de fițe.

— Fără gagici cu țâțele la vedere, comentă Erika zâmbind.

— Din păcate, se strâmbă Peterson.

Îi fugiră ochii spre pieptul cămășii ei și Erika îi urmări privirea, stânjenită la culme când își dădu seama că era udă learcă și că i se vedea sutienul.

— Oh, Doamne, făcu, ridicând prosopul să se acopere.

— Nu-i nimic. Vrei un tricou? Să-ți pun bluza la uscat pe calorifer?

Ieși și se întoarce cu un tricou uscat, apoi se duse în bucătărie, lăsând-o să se schimbe. Erika se retrase într-un colț și-și descheie în grabă bluza udă. Sutienul ei era îmbibat de apă și stătu câteva momente să cântărească dacă să și-l scoată. Îl desfăcu și-și trase tricoul pe ea. Peterson se întoarce cu două pahărele de whisky, în timp ce Erika își ascundea sutienul ud sub

bluză, pe caloriferul de sub geam. Un fulger despică cerul și ploaia torențială izbea în geam.

— Uite, să te încălzească. E single malt, așa că n-o să depășești limita.

Erika luă paharul și traseră amândoi câte o dușcă. Peterson arată spre canapea și se așezară.

— S-a întâmplat ceva legat de caz? Știu c-a fost o zi nașpa.

— E-n regulă, mă rog, nu chiar...

— Dar?

— Nu știu ce caut aici, îi mărturisi Erika, studiind lichidul chihlimbariu din pahar. Sora mea... pe care ai cunoscut-o... e tot la mine.

— N-ai un singur dormitor? o întrebă Peterson, luând o gură de whisky.

Erika încuviință.

— Toată tensiunea acumulată a explodat în seara asta și am ieșit ca vijelia din casă.

— Îmi pare rău să aud asta.

Mai traseră amândoi câte o dușcă. Whisky-ul începea să o încălzească pe dinăuntru și s-o relaxeze.

— Ți se pare că sunt o scorpie?

Peterson își umflă obrazii.

— Trebuie să coordonezi o echipă de polițiști, așa că e normal să fii dură.

— Deci da. Mulțumesc.

— N-am vrut să spun asta, șefa.

— Nu-mi spune „șefa“, spune-mi...

— Domnișoara Ross, încheie Peterson.

Erika pufni în răs și el îi ținu isonul. Începu să studieze din nou paharul și, când își ridică privirea, Peterson se trăsesse mai aproape de ea. El îi luă paharul din mâini și îl puse pe masă, în fața lor. Se aplecă spre ea, îi prinse blând bărbia în palmă și o sărută. Avea buzele moi, calde și senzuale și limba lui se prinse încet în joc. Avea gust de whiskey și un gust masculin, iar Erika simți că începe să se topească.

Își lăsă mâinile să alunece pe spatele lui ferm și musculos și-și strecură degetele pe sub tricoul lui. Avea pielea caldă și netedă. El își băgă mâinile pe sub tricoul ei și își plimbă agale degetele pe spinarea ei.

— Ai venit fără sutien? o întrebă pe șoptite.

— E pe calorifer, exclamă Erika indignată.

Mâna lui îi alunecă spre piept și-i strânse ușurel sfârcul. Erika gemu și se lăsă pe spate în timp ce el se trăgea deasupra ei, fără a se desprinde din sărut.

Deodată, îi veni în minte chipul lui Mark. Îl vedea atât de limpede, încât scoase un țipăt.

— Ce e? Ai pățit ceva? Te-am lovit? o întrebă Peterson, trăgându-se înapoi.

Erika se uită în ochii lui frumoși, căprui, și o podidi plânsul. Sări în picioare și se refugie în baia minusculă, încuindu-se înăuntru. Se așeză pe marginea căzii și continuă să plângă, scuturată de hohote sfâșietoare. Nu mai plânsese de mult așa și era o alinare și un chin deopotrivă. Când hohotele i se potoliră, auzi o bătaie blândă în ușă.

— Șefa, adică, Erika. Ești bine? Îmi pare rău dacă am făcut ceva deplasat, se auzi glasul lui Peterson.

Erika se îndreptă spre oglindă, își șterse lacrimile, apoi îi deschise.

— N-ai făcut nimic...

— Ba da, te-am apucat de sân.

— Eu încerc să vorbesc serios, îi zise Erika, suflându-și nasul într-un șervețel. E grea viața de văduvă. Mark era viața mea, era iubirea vieții mele și s-a dus. N-o să se mai întoarcă și totuși mă gândesc în fiecare zi la el... și e obositor, e obositor să jalești pe cineva și să trăiești cu un gol imens. Dar sunt om și eu și mi-aș dori nespun să pot să... știi... cu tine, dar mă simt vinovată. Mark era un bărbat așa de bun, de loial!

Ridică din umeri și se șterse la ochi.

— Erika, putem doar să stăm. Uite, te las o clipă. Eu mă duc și o frec un pic, uitându-mă la poza aia cu Yoko Ono...

Erika se uită la el.

— E prea curând s-o dau pe glume? întrebă Peterson.

— Nu, îi zise ea zâmbind. Fix de asta am nevoie.

Se ridică și, zâmbind, se uită la el cum stătea rezemat de tocul ușii. Se lipi de el și începu să-l sărute din nou. Se urniră, el mergând cu spatele, străbătând pe băjbâite holul, până găsiră ușa de la dormitor și se prăvăliră în pat. Și, de data asta, nu-l mai lăsă să se oprească.

Lenka stătea în pat în apartamentul Erikăi, pe întuneric, cu ochii în tavan, ascultând răpăitul ploii. Eva, aflată în pat lângă ea, scoase un chirăit și fornăi în somn. Lenka întinse mâna spre ea, să vadă dacă a pățit ceva, mângâindu-i căpșorul firav și părul moale.

Cearta pe care o avusese cu Erika i se tot derula prin minte. O așteptase până mult după miezul nopții, stând pe întuneric în camera de zi, pe lângă copiii care dormeau. Apoi încercase s-o sune pe mobil. Îl auzi sunând înfundat din buzunarul hainei Erikăi, care atârna pe spătarul scaunului. Lenka îl scoase din buzunar, dar îi muri bateria în timp ce suna și, pe întuneric, nu reuși să găsească încărcătorul.

Cum stătea și se uita la Jakub și Karolina, Lenka se simți foarte departe de casă. Știa că Erika avea un prieten care era medic legist, dar nu-și mai amintea cum îl cheamă, și știa că pe tatăl lui Mark îl chema Edward Foster și că locuia pe lângă Manchester. Își făcea griji pentru sora ei — era ceva atipic pentru ea să se poarte atât de nesăbuit și să plece fără să spună unde se duce.

*

Erika stătea cu capul pe pieptul lui Peterson și-i simțea căldura corpului și cum îi bătea inima, ritmic și domol. Peterson se mișcă în somn și o trase spre el, cu antebrațul lui musculos.

Erika era șocată și se simțea deopotrivă vinovată și entuziasmată de faptul că făcuseră sex. De două ori. Prima repriză fusese intensă și rapidă, și o făcuseră din nou, aproape imediat, încet și senzual. Adormiseră la scurt timp după aceea, dar Erika se trezise de o oră și se uita la ceasul digital din dormitorul lui, cu mintea în vrie.

Se făcuse 3:04 a.m. Se cuibări în brațul care o înconjura, închise ochii și își impuse să adoarmă.

Lenka se răsuci în pat, luă telefonul de pe noptieră și văzu că era 3:05 a.m. Se trânti la loc în pat și se asigură că Eva era bine. Micuța dormea, respirând ușurel, cu degetelul în gură.

Lenka încremeni când auzi un zgomot, un pâraie de plastic. Se auzi din nou și apoi distinse un zornăit, ca și cum ar fi căzut ceva pe covorul din camera de zi. Se sculă rapid și se uită de jur împrejur — aspiratorul zăcea într-un colț, cu furtunul încolăcit în jurul lui și bara de metal desprinsă. Înghăță bara și dădu buzna în camera de zi.

Ușa care dădea spre curtea interioară fusese împinsă și observă porțiunea unde fusese desprins plasticul când fusese forțată. Perdelele fluturau în curentul puternic care pătrundea prin deschizătură. Se întoarse, cu bara de metal pe umăr, scrutând camera întunecată și, în mod incredibil, copiii continuau să doarmă netulburați, înveliți cu păturile.

Se auzi un scârțait înfundat și Lenka simți două mâini puternice strângând-o de beregată. Acționând instinctiv, ridică bara de metal, lăsând-o să cadă peste umărul drept. Se auzi un pâraie și apoi un zbieret. În momentul acela, se treziră și copiii și începură să țipe, iar Lenka se întoarse și dădu cu ochii de o siluetă masivă, masculină, care se pregătea să o atace. Își luă avânt și-l izbi între picioare. Nu-l lovise tare, dar bărbatul gemu, lăsându-i răgazul să se tragă înapoi și să-și ia mai mult elan, ca să-l izbească cu toată forța în cap, o dată și încă o dată. Bărbatul căzu la podea, iar Lenka îl lovi în mod repetat, izbindu-l de trei ori înainte ca bărbatul să cadă moale, și nu se mai ridică.

Jakub și Karolina țipau și plângeau. Lenka le spuse să se ducă să o ia pe Eva. Nu reușea să deslușească mare lucru din silueta care zăcea pe podea. Era un bărbat solid, cu o coamă de păr negru, cârlionțat. Fără a-și lua ochii de la el, înghăță suportul de cuțite din bucătărie și telefonul fix care fusese lăsat la încărcat, strecurându-l în buzunar. Se retrase înapoi spre baie, fără să lase bara din mână.

— Intrați în baie, le spuse copiilor, care ieșiseră din dormitor.

Karolina o ducea în brațe pe Eva, care, în mod miraculos, nu se trezise. Intrară în baie și Lenka încuie ușa, proptind-o cu un scaun. Văzu că spătarul scaunului era prea scund pentru a imobiliza clanța.

— Nu s-a întâmplat nimic, le spuse Karolinei și lui Jakub, care se ghemuiseră ca două animăluțe speriate în baie. N-o să se întâmple nimic. Karolina, vreau să mă ajuți și s-o ții bine pe Eva.

Fetița își înghiți un suspin și încuviință.

Lenka se uită la telefon și-și dădu seama că nu știa niciun număr — nu știa numărul de la Poliție, nu știa îndeajuns de bine engleza ca să explice faptul că aveau nevoie de ajutor. Singurul număr pe care îl știa era al lui Marek.

Se rezemă de ușă și formă numărul de mobil al soțului ei, aflat în Slovacia. Jakub se albise la față și o trăgea de mânecă.

— Ce e? îl întrebă.

— Mami, nu merge broasca, îi șopti, palid și tremurând. Tanti Erika a zis că e stricată...

În timp ce începea să sune telefonul, Lenka auzi un scârțâit și-și ridică privirea. Clanța aflată deasupra ei se lăsa în jos și ea simți cum ușa începu să se miște și atunci o țină cu spatele.

O mână mare se strecură prin deschizătură și, de data asta, Lenka țipă și ea, odată cu copiii.

Când se trezi în dimineața următoare, Erika își dădu seama că Peterson se desprinsese de ea în cursul nopții și acum dormea pe-o parte, cu toate păturile adunate în jurul picioarelor lui dezgolite. Era 6:01 a.m. O năpădiră nenumărate emoții — deopotrivă, un sentiment de vinovăție că se simțea bine cu Peterson și o tristețe profundă pentru că era și mai departe de Mark. Amintirea lui se estompase un pic — nu mai strălucea la fel de viu și era mai departe de ea acum, că avusese această nouă experiență cu un alt bărbat. Simți o strângere de inimă la gândul că va trebui să-l revadă pe Peterson peste zi la lucru. Se ridică în capul oaselor și-și adună hainele rămase pe jos, pe lângă pat, trăgându-și chiloții pe ea. Peterson se întoarse pe cealaltă parte, în timp ce Erika trăgea draperia. Afară încă nu se luminase.

— Neața! Nu vrei să iei micul dejun cu mine?

— Nu. Ar trebui să plec.

— Treci încoace.

— De ce?

Peterson se ridică în capul oaselor.

— Cum adică „de ce“? Vreau să te sărut.

Erika veni spre jumătatea lui de pat și se așeză pe margine. Peterson o înconjură cu brațul.

— Trebuie să stabilim niște limite, îi spuse Erika.

Peterson ridică din sprânceană.

— N-au părut să existe prea multe azi-noapte.

— Vorbesc serios. Sunt șefa ta. Ar fi mai simplu dacă n-am discuta despre asta la serviciu.

— La naiba, eu aveam de gând să iau cuvântul în mijlocul centrului de comandă și să le spun tuturor cât de bună ești la pat...

— Peterson...

— Și chiar ești, continuă Peterson, făcându-i cu ochiul.

Ea îi aruncă o privire.

— N-am de gând să spun nimic..., zise el.

— Bun.

— Vrei să mai facem chestia asta?

— Nu știu. N-am putea pur și simplu s-o ținem minte ca pe o noapte frumoasă?

— S-o ținem minte?

Erika se ridică din pat, căutându-și pe băjbâite ciorapii.

— Ce vrei? O relație? îl întrebă.

— Nu.

— Bun. Pentru că eu sunt departe de a-mi dori asta.

— Mi-ai dat clar de înțeles că nu-ți dorești una, îi spuse Peterson.

— Bun. Deci chestia asta a fost ceva care n-o să se mai repete și revenim la cum stăteau înainte lucrurile...

— Bine. Da. Ne vedem la serviciu.

Peterson se sculă din pat, trecând pe lângă ea, și intră în baie, trântind ușa.

Erika ieși după el din dormitor și dădu să bată la ușa băii. Șovăi și apoi se întoarse în camera de zi, să-și ia bluza și sutienul. Lăsându-i tricoul împăturit cu grijă pe spătarul canapelei, ieși din apartament.

Erika opri la McDonald's-ul cu drive-through din Sydenham și-și comandă un McMuffin cu cârnat și ou și o cafea. Când veni să plătească, își dădu seama că nu avea la ea nici telefonul, nici portofelul, așa că se văzu nevoită să caute prin mărunțișul pe care îl ținea în torpedou pentru parcare.

Când opri în Manor Mount, la 7 și un pic, tocmai se întrezărea lumina rece și albăstruie a zorilor. Inima începu să-i bată mai repede când văzu două mașini de poliție parcate în față. Parcă lângă ele pe alea cu pietriș și porni spre intrarea principală, simțind că inima i-o ia și mai tare la goană când observă că ușa ei era deschisă și că în față era postat un polițist.

O siluetă înaltă, într-un combinezon albastru, ieși din casă, ducând un sac lung pentru probe în care se afla țeava de la aspiratorul ei. Pe tubul de metal era sânge închegat și se vedeau dăre de sânge și pe plastic. În cealaltă mână ținea unul din prosoapele de oaspeți, mânjit de sânge.

— Mă scuzați, cine sunteți? o întreabă polițistul, ridicând o mână să o oprească.

Observă că era un agent foarte tânăr, cu o față suptă și o piele foarte iritată din cauza bărbieritului.

— E apartamentul meu. Unde sunt sora mea și copiii ei? întreabă, simțind că-și iese din minți și încercând să treacă pe lângă el.

— Acum este locul unei infracțiuni.

— Sunt polițistă, dar n-am legitimația la mine. Ce-i cu sângele? Unde sunt sora mea și copiii?

Deja o cuprinsese o panică nestăpânită, inima i-o luase la goană și era în pragul lacrimilor. Era șocant cât de repede își intrase din nou în rolul victimei.

Și apoi în prag apăru ultimul polițist pe care și-ar fi dorit să-l vadă, îmbrăcat într-un combinezon albastru. Subcomisarul Sparks își trase gluga combinezonului, dezvăluindu-și părul slinos, pieptănat peste cap, care-i lăsa la vedere fruntea lată. Subcomisarul avea chipul palid, cu cicatrice de la acnee — el o studie o clipă.

— Erika?

— Sparks, ce se întâmplă? E apartamentul meu. Unde sunt sora mea și cei trei copii? îl întrebă, printre lacrimi.

Nu-i mai păsa de neînțelegerile pe care le avuseseră, nu-și dorea decât să afle adevărul.

— Sora ta și copiii n-au pățit nimic. Sunt la etaj, cu o vecină. Am reușit să aducem un traducător acum o jumătate de oră. Au suferit un șoc, dar sunt teferi.

— Oh, slavă Domnului! zise Erika, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Ce s-a întâmplat?

Sparks o conduse pe intrarea comună.

— Azi-dimineață la 3:30 s-a primit un telefon la numărul de urgență de pe telefonul tău fix... Operatoarea n-a înțeles inițial ce i se spunea, dar, printr-un miracol, una dintre colegele ei vorbea limba slovacă.

Sparks îi relatează apoi că un intrus pătrunsese pe ușa care dădea spre curtea interioară, iar Lenka îl atacase cu țeava de metal de la aspirator.

— S-a încuiat cu copiii în baie și a sunat la 112, care, din fericire, îți face legătura cu 999, numărul de urgență. Oricine ar fi fost intrusul, sângera abundant. A încercat să pătrundă în baie, a lăsat urme de sânge la greu pe ușă. Dar, nu se știe de ce, a fugit. Când am ajuns noi, la 4 și un pic, nu mai era nimeni.

Erika se rezemă moale de perete.

— A luat ceva din casă? întrebă.

— Din câte ne dăm seama, nu.

— Sparks, telefonul meu era în casă, la naiba, legitimația mea, geanta... Laptopul.

Erika își lăsă capul în mâini. El rămase stângaci în dreptul ei, neștiind ce să spună.

— Știi care e procedura. E locul unei infracțiuni...

— Sparks, știu c-am avut neînțelegeri, dar putem să le lăsăm la o parte măcar pentru câteva ore? Aș face același lucru pentru tine. Poți să verifici dacă procedura ar putea fi accelerată?

— Tocmai ți-am spus. E locul unei infracțiuni. Nimeni n-a fost rănit. Poți să aștepți.

— Ce cauți aici, de fapt? M-aș fi așteptat ca așa ceva să fie o treabă prea mărunță pentru tine.

— Am venit să preiau un caz de intrare prin efracție, posibil soldat cu o crimă. O femeie de origine est-europeană care solicita ajutorul.

— Încă mai ai grijă să alegi cazurile care dau bine, este? Dintotdeauna ai fost o putoare.

Sparks făcu un pas înapoi.

— Nu cred că așa se cade să te adresezi unui superior ierarhic, inspector-șef Foster, îi spuse disprețuitor.

— În dimineața asta sunt doar doamna Foster. Partea vătămată și contribuabilul care îți plătește salariul. Acum, unde e sora mea?

Erika nu făcuse niciodată cunoștință cu vecina de la ultimul etaj, o femeie plină de voieșie, cu un aer neîngrijit, pe nume Alison. Avea vreo 40 de ani și un păr zburlit și cârlionțat.

— Salutare, spuse, când le deschise ușa Erikăi și lui Sparks. Sora ta și copiii sunt în salonaș, i-a zdruncinat bine.

Avea o undă de accent galez și purta o rochie înflorată. Apartamentul ei era mai mare ca al Erikăi și decorat îmbietor, cu mobilier din lemn în stil rustic, rafturi de cărți pe toți pereții și fotografii de familie. Îi conduse în camera de zi, unde Lenka era instalată pe canapea, cu Eva adormită în brațe. Vorbea în slovacă cu un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-un costum verde de velur, care era cocoțat pe măsuța de cafea din fața ei.

Karolina și Jakub erau așezați fiecare la câte un capăt al unei canapele lungi. Între ei era un rottweiler imens, bătrânel, care dormea cu capul în poală la Karolina.

— Erika! exclamă Lenka văzând-o.

Erika veni spre ele și le îmbrățișă.

— Iartă-mă! Iartă-mă că am plecat așa și că nu m-am mai întors.

— Iartă-mă pentru ce ți-am zis! N-am vrut să spun asta...

— E-n regulă, totul e-n regulă, nu s-a întâmplat nimic, te iubesc.

Se îmbrățișară din nou, apoi Erika se apropie de copii și-i întrebă dacă se simt bine. Ei încuviințară cu un aer solemn. Karolina scârpina dulăul după ureche, iar Jakub își lăsă capul într-o parte, pentru că Erika se pusese în fața televizorului și nu mai vedea desenele animate din cauza ei.

— Cine e individul ăla sinistru? Care arată ca un vampir? o întrebă Lenka în slovacă, înclinând din cap spre Sparks, care stătea într-un colț, privindu-le chiorâș, în costumul lui negru.

— Seamănă cu nenea din Hotel Transylvania, spuse Jakub.

— Ce tot spuneți? se zburli Sparks.

Traducătorul dădu să răspundă, dar Erika îi puse o mână pe braț.

— E-n regulă. Preiau eu de-aici... Îi întrebam doar dacă se simt bine.

Se întoarse spre Lenka și, revenind la slovacă, îi zise:

— E jigodia de care ți-am povestit.

— Știi că suntem în Anglia și c-ar trebui să vorbim cu toții în engleză, interveni Sparks.

— Kokot, încuviință Lenka.

— Mă duce capul îndeajuns să știu că ăsta n-a fost un compliment, zise Sparks. Toată lumea pare să se simtă bine, iar polițiștii din echipa mea v-au luat deja declarațiile. Așa că eu am plecat.

Lenka îi mulțumi traducătorului, care plecă la scurt timp după aceea.

— Vrei un ceai, drăguță? întrebă Alison.

— Da, mulțumesc, acceptă Erika.

— Dă-i un brânci lui Duke dacă vrei să iei loc, adăugă Alison, arătând spre rottweiler. E inofensiv, doarme toată ziua și mai trage câte un pârț... Nu l-a auzit pe intrusul care a intrat la voi.

— Mulțumesc pentru că i-ați găzduit în dimineața asta, spuse Erika. Îmi cer scuze că n-am venit niciodată să mă prezint.

Alison n-o lăsă să se scuze.

— Mereu trebuie să se întâmple ceva care să-i aducă pe oameni laolaltă. Îți aduc ceaiul.

Ieși, iar Erika se cocoță pe măsuța de cafea, strângându-i mâna Lenkăi.

— Ai reușit să-l vezi pe individ?

— I-am zărit doar fața. Era solid, nemernicul, și avea ditamai chica.

Lenka oftă și dădu să mai spună ceva, dar se opri.

— Ce e? Orice îți amintești, oricât de mărunț ar fi...

— Știi că ți-am povestit că deunăzi a venit un om să citească indexul la gaze și la lumină?

— Da.

— Nu pot să fiu sigură, plus că era întuneric, dar părea să fie același individ.

După intrarea prin efracție, apartamentul Erikăi se transformase în locul unei anchete, așa că rezervară camere la un hotel din Bromley, de la periferie.

Erika mai stătuse acolo, nu era departe de centru, dar în plin câmp, cu vedere spre un teren de golf. Lenka rezervă un apartament pentru ea și copii și o cameră alăturată pentru Erika, în ciuda protestelor ei.

— Nu, plătesc eu. Am fost cumpătată cu cardul lui Marek. Dar își permite să acopere factura pentru câteva nopți de lux. Ți-am spus că l-am sunat din baie în noaptea în care a pătruns ȋicnitul ăla în casă și că nu m-a sunat decât a doua zi dimineată?

— Era în miez de noapte, îi spuse Erika.

— Eu am dormit cu telefonul deschis, în caz că are nevoie de ajutorul meu. M-am așteptat c-o să facă același lucru, dacă nu de dragul meu, măcar ca să știe că sunt bine copiii...

— I-ai povestit ce s-a întâmplat?

— Da. Era îngrijorat, dar nu s-a oferit să vină încoace. E prea ocupat cu avocații și încercând să fenteze gloanțele, la propriu și la figurat.

— La apartament puteți opta și pentru serviciile unui majordom, spuse recepționera.

Erika îi traduse spusele.

— Da, vrem majordomul și care e cea mai scumpă procedură de înfrumusețare pe care o oferiți?

— Zice că irigarea colonului, traduse Erika.

— Bun, rezervați-mi o ședință în fiecare zi pentru o săptămână de-acum!

— Rămâne doar majordomul, îi spuse Erika recepționerei.

Își luară cheile și se cazară în camerele repartizate, care arătau superb.

Erika reuși să se odihnească un pic, dar nu împărtășea entuziasmul Lenkăi și al copiilor. Era încă cu gândul la anchetă și de-abia aștepta dimineața de luni să se întoarcă la lucru.

Când ajunse în centrul de comandă, ceilalți membri ai echipei de-abia sosiseră și tocmai își scoteau paltoanele și discutau despre ce făcuseră în weekend. Toată lumea se opri când ea intră pe ușă.

— Poate c-ați auzit că am avut un weekend cu peripeții. Nimeni n-a fost rănit, în afară de intrus, căruia soră-mea i-a făcut față cu brio. Trăsătură de familie...

Se uită de jur împrejurul sălii la polițiștii ei, la John, Moss și agenta Knight, și toți înclinară din cap și-i zâmbiră, apoi îl observă pe Peterson, care doar se uita lung la ea.

— Ne vedem de treabă ca de obicei. Încă mai avem un caz de rezolvat, așa că la treabă!

Intră în biroul ei. Moss veni după ea.

— Șefa, iPhone-ul tău a revenit de la echipa criminalistică, împreună cu laptopul și legitimația. N-au descoperit nimic pe el, nicio amprentă. Oh, și salutări de la Sparks.

Erika se uită lung la ea.

— Glumeam, șefa.

— Ce glumă bună! Mă așteptam ca subcomisarul Sparks să fi preluat deja vreun caz care să-i aducă faimă în Lewisham.

— Asta e problema lui, doar pe alea le caută, e ca un actor care nu-și dorește să joace decât în filme care vor fi premiate...

— Deci încă se mai pricepe la pasarea cazurilor care nu-l interesează?

Moss încuviință.

— Cred că spera să-i pice ceva spectaculos când au preluat apelul surorii tale, dar...

— S-a ales cu soră-mea, rânji Erika. Că tot veni vorba, poți să rogi pe unul dintre artiștii noștri criminaliști să meargă să stea de vorbă cu ea, cu un traducător? E ceva care nu-mi dă pace legat de intrarea asta prin efracție.

— Da, șefa.

Moss ieși, iar Erika desfăcu punga transparentă pentru probe în care se aflau toate obiectele care-i fuseseră confiscate. Își scoase legitimația și o băgă în buzunar. Telefonului i se descărcase bateria, așa că-l conectă la încărcătorul pe care-l ținea la birou și-i dădu drumul. Se trezi cu un șuvoi de apeluri nepreluat și mesaje vocale. Erau mai multe de la Lenka, dar fu surprinsă să descopere că primul mesaj vocal era de la Amanda Baker, care o anunța că are informații importante cu privire la cazul Jessica Collins și o ruga să o sune urgent.

Amanda o mai sunase de cinci ori, lăsându-i mereu mesaje. Erika o sună, dar îi intră direct mesageria. Se conectă la computer și intră pe versiunea electronică a cărții de telefoane, introducând adresa Amandei. Încercă pe fix, dar nu-i răspunse nimeni.

Erika deschise ușa de la birou și-l chemă pe John.

— Poți să încerci să mai suni la numerele astea? Ambele sunt ale Amandei Baker. Când răspunde, fă-mi imediat legătura!

— Da, șefa, încuviință John, luând hârtia pe care notase numerele.

Erika se întoarse în birou și încercă să se concentreze din nou asupra cazului Jessica Collins. Parcurse însemnările pe care și le făcuse în ultimele

câteva zile, gravitând în jurul arestării lui Joel Michaels.

Auzi o bătaie în geam și apoi Peterson deschise ușa. Ținea în mână o tavă de carton cu două cafele de la Starbucksul din capul străzii. Se apropie de biroul ei și-i puse una în față.

— Ce-i cu asta? îl întrebă Erika.

— Ți-am luat o cafea.

— Nu ți-am cerut să-mi iei.

— Păreai să ai nevoie...

Erika o împinse înapoi spre el.

— Peterson, ce tot faci?

— Nu pot să-ți iau o cafea?

Erika coborî glasul.

— Îmi iei o cafea pentru că-ți sunt șefă sau pentru..., știi, aventura ta de-o noapte?

— Nu-i corect. Eu doar ți-am adus o cafea, interpreteaz-o cum vrei. Și, ca să știi, noaptea trecută a fost ceva special.

— Nu vorbim despre chestia asta în centrul de comandă, la naiba!

Moss apăru din nou în prag, bătând în ușă.

— Tocmai voiam să dau o fugă peste drum să-mi iau o cafea, vreți...

Nu-și duse la capăt propoziția.

— Oh! Mi-a scăpat momentul când s-a făcut comandă de cafea?

— Tocmai ce-am fost, zise Peterson.

— Te-ai dus tocmai până la Starbucks? întrebă Moss, observând paharele.

Apoi se uită de la Erika la Peterson și rânji.

— Oh... M-am prins. V-ați...

— Moss, poți să intri și să închizi ușa după tine? îi zise Erika.

Așteptă până când ușa era închisă.

— Nu știu ce ți-a zis Peterson, dar asta nu e o emisiune în care ne cuplăm. Nu vreau să aud discuții despre viața mea personală sau viața lui Peterson. Nu s-a țesut vreo idilă la birou pe care s-o urmăriți sau la care să ia parte vreunul...

Se lăsă tăcerea.

— Peterson nu-mi spusese nimic, dar acum mi-e clar că s-a întâmplat ceva între voi.

— Nu s-a întâmplat nimic, declară Peterson.

— Pe bune? Ia uite, cafea de la Starbucks. Ai făcut efortul să iei și zahăr alb și brun, un șervețel. Ba chiar i-ai pus un bețișor de-ăla de amestecat deasupra și ai reușit să nu-l scapi. Ce drăguț!

— Valea, Moss! o ușui Peterson.

— Secretul vostru e în siguranță... dar, ca să știți, mă bucur tare mult.

— La treabă, cu amândoi vorbesc, i-o reteză Erika.

Odată ce ieșiră, ea rămase uitându-se pentru o clipă la cafea, apoi se înduplecă și luă o gură.

Auzi din nou o bătaie în ușă — era John.

— Ce e? Ai reușit s-o prinzi pe Amanda Baker?

— Nu, șefa, pentru că s-a primit un apel la numărul de urgență de la adresa Amandei Baker. E poștașul. A sunat la 999 pentru că are impresia c-a văzut ceva pe fereastra ei de la stradă...

— Ce anume?

John înghiți în sec.

— Are impresia că se văd picioarele ei atârând de undeva de sus, în hol.

O mașină de poliție aștepta deja în fața casei Amandei Baker, când ajunseră Erika și John. Doi polițiști în uniformă, un bărbat și o tânără, stăteau de vorbă cu poștașul pe care-l văzuse Erika în decursul vizitei anterioare. Omul părea șocat.

— Bună ziua, sunt inspectorul-șef Foster, domnul este agentul McGorry, zise Erika atunci când ajunseră în dreptul lor, arătându-le legitimațiile.

Câțiva vecini de pe stradă îi urmăreau din priviri, ieșiți la poartă.

— Agentă Desmond, iar acesta este agentul Hewitt, făcu prezentările tânăra. N-a intrat nimeni în casă. Am încercat să forțăm ușa de la intrare, dar e blocată.

— Sunt teancuri de ziare proptite în ușă pe dinăuntru, zise poștașul, pământiu la față.

Erika se apropie de geam și se chiorî prin deschizătura minusculă dintre draperii. Reuși să deslușească două picioare în ciorapi suspendate în cadrul ușii care dădea spre hol. Simți un fior de spaimă care i se prelinse în vintre.

— De obicei, intru pe fereastra de la stradă, nu se încuie. I-am tot zis s-o repare, spuse poștașul.

— Ar putea fi o cale de acces. Nu vreau să contaminez posibile probe criminalistice, îi spuse Erika înfundat lui John.

— Dar, șefa, pare să se fi sinucis.

Erika se chiorî din nou pe geam. Era ceva dubios la mijloc. Amanda nu i se păruse în pragul sinuciderii — când o dusesse cu mașina, după înmormântare, deborda de viață și de entuziasm.

— Hai s-o luăm prin spate, propuse.

Reușiră să deschidă poarta laterală și apoi o luară pe alee, intrând în grădină.

Ușa din spate era larg deschisă.

— La naiba! zise Erika în surdina.

O luă înainte, John și cei doi agenți în uniformă venind imediat în urma ei, și intrară cu toții în bucătărie. Cineva făcuse curățenie acolo. Totul era aranjat, în perfectă ordine. Ușa spre hol era închisă, iar ei își croiră drum într-acolo, încet. Scârțâitul podelei îi făcu să se oprească. Se auzea de dincolo de ușă. Agenții în uniformă își scoaseră bastoanele.

— Poliția, ieșiți, cu mâinile sus! strigă Erika.

Pentru o clipă, domni liniștea, apoi se auzi din nou scârțâitul, mai tare. Apoi se auzi un trosnet, urmat de un pârâit, și o bufnitură zdravănă făcu să se cutremure podelele. Apoi se auzi cum se prăvăleau bucăți de moloz pe scări.

Mai rămaseră locului o clipă, în tăcerea țiuitoare. Erika se uită în urmă și dădu din cap. Deschise rapid ușa.

Cadavrul Amandei Baker zăcea într-o poziție sinistră pe podeaua din hol, în dreptul scării. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, cu imprimeu, cu șosete albastre în picioare. Brațul și umărul stâng îi zăceau răsucite sub spinare, iar piciorul drept era dislocat de la genunchi. Era acoperită toată de praf și bucăți de tencuială și lângă ea se afla o bucată de lemn pătrată, subțire. Era trapa de la pod. De sus încă mai cădea un praf fin, care plutea în aer.

— S-a desprins din tavan, zise John, punându-și mâna la gură și arătând spre gaura căscată în tavanul din capul scării.

Erika își puse mâna pavază la ochi, să se apere de praful și bucățelele de tencuială care încă mai veneau de sus. Se apropie de cadavrul Amandei și

observă că avea fața vânătă și umflată. În jurul gâtului era legat strâns un laț... femeia rămăsese cu ochii deschiși.

— Crezi c-a fost sinucidere? întrebă Erika.

Trecuseră câteva ore, iar Isaac Strong venise să studieze locul faptei, împreună cu Nils Åkerman și echipa criminalistică.

Erika și John stăteau în hol cu Isaac.

— Moartea a survenit în urma asfixierii. Gâtul este alungit și puteți vedea adâncitura care a apărut la nivelul gâtului, spuse Isaac, întorcând ușurel capul Amandei într-o parte. Problema mea este faptul că, pe mocheta din capul scării, e un pahar în care pare să fi fost Coca-Cola. Avem și o pată pe perete, care pare să fie aceeași substanță. Dacă avea de gând să se spânzure, n-ar fi făcut-o cu un pahar în mână. Trebuie să analizăm acel pahar — poate că i s-a strecurat un drog în băutură...

— Ar fi putut fi luată prin surprindere în capul scării? întrebă Erika. Era în cămașă de noapte, ceea ce ar putea însemna că s-a trezit peste noapte. Poate că era cineva aici, o aștepta pe întuneric, iar Amanda a nimerit direct în laț?

— E treaba ta să afli dacă a fost așa, îi zise Isaac.

Erika își atinse involuntar fața.

— Speri să nu fie sinucidere? o întrebă Isaac.

— Era de-a noastră, spuse Erika încet. Și nu părea...

— Nu știi niciodată ce e în mintea oamenilor, Erika.

John se apropie de trapa care zăcea pe mocheta, pe la jumătatea scării. Cealaltă jumătate a lațului încă mai atârna de ea.

— Funia era legată de o vergea de metal, din interiorul trapei, spuse.

Erika se uită în jur, la mormanul de praf și moloz din hol.

— Vreo șansă să-mi poți spune ora decesului?

— O să știu mai multe după ce mă uit mai îndeaproape.

Fotograful criminalist intră pe ușa camerei de zi și începu să facă poze. Blițul se reflecta în ochii Amandei, rămași deschiși.

Nils apăru în prag, în spatele lui.

— Cred c-o să vreți să vedeți treaba asta, spuse.

O luară după el și văzură că, deși în camera de zi era ordine, peretele din spatele canapelei era încărcat de hârtii prinse cu piuneze — hărți de pe Google Maps, fotografii cu Jessica, Trevor Marksman, și câteva imagini scoase la imprimantă cu Marianne și Laura stând pe bancă în parc.

— Astea sunt din videoclip, sunt cadre din videoclipul filmat de Trevor Marksman spuse Erika, uitându-se la John. Cum a făcut rost de ele? Unde e computerul ei?

— Era aici, îi zise Nils, apropiindu-se de un suport de metal aflat în colț. N-au mai rămas decât husa de laptop și un încărcător. Jos e o imprimantă cu jet de cerneală, continuă, arătând spre baza suportului. Nici urmă de telefon mobil, iar telefonul fix din hol a fost luat. Poșeta ei e pe dulapul din bucătărie, lângă fierbător. Înăuntru sunt 200 de lire și toate cardurile ei de credit.

— Deci n-a fost un jaf.

— Nu sunt semne c-ar fi intrat cineva prin efracție, spuse Nils.

— Ușa de la bucătărie era larg deschisă când am ajuns, interveni John.

— Dar, dacă persoana a trecut prin bucătărie, ar fi observat poșeta.

Erika zări ceva deasupra suportului de calculator și se apropie, scoțând o pereche de mănuși din buzunar. Luă de-acolo o cutie mică de Terry's

Chocolate Orange. Observă că ciocolata dinăuntru depășise de mult termenul de valabilitate — se solidificase și se impregnase cu staniol.

— N-a desfăcut-o, spuse. Și uite, sloganul de pe cutie a fost subliniat cu un marker permanent.

— Nu e a lui Terry, e a mea, spuse Nils, venind lângă ei și citind peste umărul Erikăi. E foarte veche. Nu mai folosesc sloganul ăla... Eu mănânc cel puțin o ciocolată cu portocale pe săptămână — sunt dependent.

— Cum de nu te îngrași? întrebă John, studiindu-i silueta înaltă și zveltă.

Nils ridică din umeri.

— Am un metabolism foarte rapid.

Erika îi ignoră și răsuci cutia.

— A se consuma înainte de 11 noiembrie 2006, citi. De ce o fi subliniat ce scria pe cutie?

John și Nils se uitară la ea și ridicară din umeri.

Când reveniră la mașină, Erika și John rămaseră locului un răstimp, uitându-se cum era scos cadavrul din casă pe o targă, într-un sac negru.

— Vreau istoricul navigării ei pe internet, lista convorbirilor telefonice. Vreau să văd la ce se uita și cu cine vorbea înainte de a muri, zise Erika. Și vreau informații despre toată lumea care a avut acces la videoclipurile filmate de Trevor Marksman. Află dacă i-a trimis cineva cadrele respective prin e-mail sau chiar i-a trimis filmările alea nenorocite.

— Da, șefa.

Erika se uită la cutia de Terry's Chocolate Orange pe care o ținea în poală acum, strecurată într-o pungă pentru probe.

— Nu e a lui Terry, e a mea, repetă, uitându-se la textul subliniat. E ceva suspect aici. Amanda m-a sunat, de mai multe ori. Mi-a lăsat mesaje în care îmi spunea că a descoperit ceva și că voia să vorbim urgent.

Scoase telefonul și formă numărul pentru mesagerie.

— Nu aveți mesaje, se auzi vocea robotului.

— Ce mama naibii?

Erika încercă din nou și auzi același mesaj.

— Aveam trei mesaje de la Amanda, acum doar câteva ore.

— Nu le-ai șters cumva, din greșeală?

— Nu. Nu le-am șters. Cineva le-a făcut să dispară.

În cursul după-amiezii, Erika reveni în centrul de comandă. Mobilul ei fusese trimis prin curier la departamentul de combatere a criminalității cibernetice din Poliția Metropolitană, aflat în apropiere de Tower Bridge, și ceruseră informații despre convorbirile telefonice ale Amandei Baker și istoricul navigării ei pe internet.

Erika era aplecată deasupra unui laptop, împreună cu Moss și Peterson, studiind imagini preluate de sistemul CCTV.

— Asta e de miercură trecută, 9 noiembrie, din cursul după-amiezii, spuse Moss.

Pe ecran se vedea o imagine statică, alb-negru, a culoarului din dreptul sălii de vizionare de la secție.

— Asta ești tu, șefa, cu agentul McGorry, când ați intrat să vă uitați la casete, adăugă, în timp ce ei treceau fulgerător prin cadru în videoclipul accelerat. După câteva ore își face apariția și Peterson, continuă Moss, dând pe fast forward și făcând să sară ceasul. Și uite, chiar înainte de 7, plecați și încuiați ușa.

— Asta e chiar înainte să vă spun tuturor că puteți pleca.

— Exact, acum, secvența asta e înregistrată la 7 și un pic, în aceeași zi, spuse Moss.

Le puse înregistrarea la viteză normală, de data asta. Culoarul era pustiu și apoi Crawford apăru în cadru, luând-o înainte și uitându-se în jur. Se opri să asculte la ușa sălii de vizionare. Apoi o descuie și intră.

— Ar fi putut să intre din motive nevinovate? reflectă Erika.

Moss continuă.

— Bun, a intrat, stați să mai sar câteva minute... Apari și tu, șefa, la 7:12 p.m. Te duci și încerci să deschizi ușa...

— Iar Crawford o încuiase pe dinăuntru, încheie Erika în locul ei, urmărindu-se pe ecran.

— Oh, și uite-l pe Peterson că revine — a făcut niște cumpărături și ține în mână...

— Era carnetul meu, zise Erika.

Se uitară la Erika și Peterson stând de vorbă stingheriți.

— Putem să dăm mai înainte? întrebă Erika.

— Sigur, încuviință Moss, privind-o cu subînțeleș.

Pe ecran, în filmarea derulată din nou pe fast forward, plecă mai întâi Peterson și, după câteva minute, o luă și Erika din loc.

— Și iată, la 7:36 p.m., după aproape 20 de minute, iese și Crawford, spuse Moss.

Pe ecran, ușa mai întâi se crăpă un pic, Crawford își scoase capul pe ușă, apoi ieși rapid, încuie ușa și o luă grăbit pe culoar.

Căzură cu toții pe gânduri. Apoi se ivi John din celălalt capăt al centrului de comandă.

— Șefa, am luat la mână lista convorbirilor pe care le-a avut Amanda. Nu-s prea multe numere, nu pare să fi vorbit cu mulți oameni, dar numărul lui Crawford apare întruna. L-a sunat de mai multe ori pe zi în ultimele două săptămâni.

— Asta mă face să pun întrebarea-cheie: unde e agentul Crawford? întrebă Erika.

Se uită de jur împrejurul sălii, la ceilalți polițiști.

John ridică din umeri.

— Nu știu.

— Păi, nu poți să-ți pui mintea la contribuție și să-l suni? se zburli Erika.

Începuse din nou să plouă și se întuneca, la ora când Erika și Moss o porniră cu mașina din Bromley spre locuința lui Crawford, între Beckenham și Sydenham. Îl sunaseră și pe mobil, și pe fix, dar nu răspunsese nici la unul, nici la celălalt. Nici ideea de a o suna pe soția lui nu dăduse roade. Femeia nu-l mai văzuse de câteva zile.

— Am un presentiment nasol, spuse Moss când ajunseră în fața casei lui.

— Aici e? întrebă Erika, chiorându-se prin parbriz.

Erau pe Beckenham Hill Road. De-a lungul străzii erau înșirate o sumedenie de dughene cu produse la o liră, chioșcuri de ziare, case de pariuri, câteva spălătorii cu un aer jalnic și un supermarket Iceland. Se circula din plin.

— Nu pot să parchez în față. Am câteva autobuze în spate, spuse Erika.

Mai merse un pic și intră în parcare a unui McDonald's.

Coborâra în grabă și trebuia să aștepte câteva minute ca să poată traversa strada aglomerată. Crawford locuia într-un apartament aflat deasupra unui birou care oferea credite pe termen scurt. Casa avea o ușă albă, care dădea direct spre stradă. Găsiră numărul apartamentului în lista lungă din dreptul soneriei și sunară de câteva ori, dar nu le răspunse nimeni. Un bărbat ieși din casă și le ținu ușa Erikăi și lui Moss, ca să poată intra.

O scară în spirală, acoperită de o mochetă mizerabilă, urca patru etaje. Apartamentul lui Crawford era la ultimul etaj. Când ajunseră la etajul trei, văzură o ușă deschisă și auziră țipetele unei chinezoaice. Un bărbat cărunt apără în prag, urmat de femeia cu pricina, care era mărunțică și fîroasă.

— Ești instalator, dar nu repara scurgerea asta de apă?

— V-am spus, apa vine de deasupra și nu e acasă persoana, îi spuse omul, plictisit.

— Bună ziua, sunt inspectorul-șef Foster, iar doamna este inspectorul Moss, făcu Erika prezentările și le arătară amândouă legitimațiile. Nu răspunde nimeni deasupra?

— Asta zice și el, se zburli femeia. Am inundație în bucătărie, inundație mare. Curge de azi-noapte, a udat tot tavanul...

Erika îi aruncă o privire lui Moss și apoi o luă spre scări.

Reușiră să spargă ușa din doar două încercări. Crawford locuia într-o garsonieră. Patul, aflat sub o fereastră care dădea spre strada principală, era nefăcut și roiau muștele deasupra cratițelor și tigăilor nespălate din chicineta aflată pe colț. Pe un perete era un colaj de fotografii de-ale lui Crawford cu doi copii, un băiat și o fată, de-abia ajunși la vârsta adolescenței.

Pe covorul din fața unei uși aflate pe colț era o pată mare, umedă. Ușa era întredeschisă și se apropiară încet de ea.

Erika împinse ușa. Era o baie minusculă și infectă. Cadavrul despuat al lui Crawford plutea în apa care se făcuse rozalie. Peretele din spatele căzii era împrăștiat cu pete mari de sânge, ajungând până la o înălțime de un metru și ceva. Sângele se prelinsese și de cealaltă parte a căzii, peste care zăcea moale brațul lui Crawford, amestecându-se cu apa care băltea pe podea.

Își dădură seama că își tăiasse venele.

A doua zi, Erika merse la morga din Penge. Aerul părea mai rece ca de obicei, iar lumina neoanelor era mai brutală — o dureau ochii de la ea. Amanda Baker și Crawford erau întinși unul lângă altul pe mesele de autopsie din oțel inoxidabil și faptul că-și vedea acolo doi colegi polițiști îi trezea amintiri pe care ar fi preferat să le uite: amintiri legate de soțul ei, Mark, și de ceilalți patru polițiști care își pierduseră viața în acea zi fatidică.

Erika inspiră adânc și pricepu că Isaac spunea ceva.

— Ce mă deranjează la ambele decese este faptul că cine a comis fapta a făcut o încercare de mântuială să dea impresia că s-au sinucis.

— Nu crezi că agentul Crawford s-a sinucis?

— Nu.

Isaac se apropie mai întâi de Amanda Baker. Era întinsă pe burtă, învelită cu un cearșaf alb. Isaac trase încet cearșaful deoparte. Amanda era cu fața întoarsă spre Erika, cu obrazul lipit de masa de metal, iar părul lung și cărunt îi era dat peste celălalt umăr, dezvelindu-i gâtul acoperit de un șir de vânătăi și semne înroșite. Erika era încă șocată — stătuse de vorbă cu Amanda cu doar câteva zile în urmă.

— Ce vezi aici sunt genul de vânătăi pe care te-ai aștepta să le vezi în urma unei spânzurări, spuse Isaac. Funia a apăsât adânc în pielea gâtului și a lăsat un șir bine definit de vânătăi.

Arătă cu mâna înmănușată spre dâra vineție care-i înconjură gâtul.

— Dar, uitați, pe lângă ele, mai are o serie de vânătăi mai mici, circulare, la ceafă. Asta îmi indică faptul că i s-a pus lațul peste cap și a fost strâns, iar ea s-a zbătut apoi sau a încercat să opună rezistență. Nodul lațului s-a

deplasat în timpul luptei, lăsând aceste semne dispuse în cerc... De asemenea, observați vânătăia asta din mijlocul spatelui.

Erika observă o porțiune închisă la culoare, de formă dreptunghiulară.

— Semnul ăsta ar sugera că i s-a dat brânci. Are gâtul rupt, ceea ce ar arăta că a fost împinsă de pe ultima treaptă și că fractura a survenit când funia s-a întins la maxim. Poate că a încercat să-i țină piept celui care a atacat-o. Am reușit să prelev și mostre de țesut de sub unghii. Le-am trimis să fie analizate.

— A fost o luptătoare, spuse Erika.

Isaac făcu o pauză și apoi se îndreptă spre cadavrul lui Crawford, aflat pe masa alăturată. Era întins pe spate, cu părul dat la o parte de pe frunte și, dacă n-ar fi avut pielea precum ceara, ai fi zis că doarme.

Isaac ridică cearșaful din ambele părți, dezvelindu-i brațele. Uitându-se la Erika, văzu că-i dăduseră lacrimile.

— Oh, te simți în stare să continuăm?

— Da, încuviință Erika, scoțând un șervețel. E nasol chiar și când e doar unul din rândul nostru, darămite când sunt doi...

— Vrei să te las un pic?

— N-am nimic, zise Erika, înghițindu-și lacrimile și adunându-se.

— Bun. Dacă ne uităm la brațe, observați aici, două incizii, câte una pe fiecare antebraț. Amândouă au în jur de 30 de centimetri, incizia e pe verticală, taie prin mijlocul brațului, nu pe orizontală, paralel cu venele. Fiecare incizie a retezat artera radială, artera principală care transportă sângele la nivelul mâinilor și brațelor. Inciziile au fost realizate cu un brici sau ceea ce am numi un instrument tradițional de ras.

Moss se strâmbă văzând cele două tăieturi lungi de la nivelul brațelor, care fuseseră cusute îngrijit.

— Ținând cont de lungimea și de adâncimea inciziilor, probabil că a survenit rapid o hemoragie gravă. Avea o alcoolemie ridicată și am descoperit și urme de cocaină în sânge...

— Da, am găsit o cantitate mică de cocaină în apartamentul lui... Isaac, aș înțelege dacă s-a sinucis, mai mult decât în cazul Amandei. Părea cu nervii înținși în ultimele câteva zile, cât a mai venit la serviciu. N-am știut, dar trecea printr-un divorț nasol — se preconiza că soția lui va obține tutela copiilor. Tot ea mi-a zis că era deprimat.

— Nu și-a tăiat venele, spuse Isaac.

— De unde știi?

— Briciul a fost găsit pe marginea chiuvetei. Fusese șters și nu era nicio amprentă pe el.

— E evident că n-ar fi putut să facă el treaba asta, așa-i? întrebă Erika.

— Ar fi putut, dar, când și-a tăiat artera radială la fiecare braț, i-a curs sângele șuvoi.

Erika închise ochii din nou, amintindu-și scena, petele mari de sânge împrăskate pe faianță și peste marginea căzii albe.

— Ar fi trebuit să șteargă briciul cu o cârpă sau un șervețel și apoi să-l lase pe marginea chiuvetei. Nu s-a găsit vreo cârpă sau vreun șervețel plin de sânge la locul faptei. Sângele s-a revărsat doar în apa din cadă și pe faianța și gresia din jurul căzii. Cu excepția câtorva stropi, chiuveta era curată. Cine a comis fapta a vrut să dea impresia că s-a sinucis.

Erika se uită la ambele cadavre, așezate unul lângă altul.

— În zilele dinainte de a fi uciși au avut discuții legate de cazul Jessica Collins. Amanda Baker descoperise ceva legat de caz. Nu știu dacă a avut vreo revelație sau descoperise noi probe. Încearca să mă contacteze.

— Și asta se întâmpla în noaptea în care a pătruns cineva în apartamentul tău.

— Da. Cred că și eu am fost o țintă, spuse Erika.

Gerry stătea pe canapea și se uita la emisiunea-concurs Deal or No Deal. Nu avea decât un șort pe el, iar fata brunetă stătea cuibărită lângă el. Era îmbrăcată cu tricoul lui alb — de data asta se înduplecase și o lăsase să-l poarte. Fata îi spusese că o cheamă Trish. Nu-l întrebase nici acum cum îl cheamă.

Trish bătuse la ușa lui în după-amiaza zilei de după fuga din apartamentul Erikăi Foster, când Gerry și-o luase așa de rău, încât își pierduse cunoștința. Trish nu plecase până nu-i descuiase ușa și o lăsase să intre. Rămăseseră în prag uitându-se lung unul la altul. Vânătaia de la ochiul ei era o nimica toată în comparație cu cea de pe fața lui.

— Pari să fi fost rănit grav, îi zisese, atingându-i ușor cucuiul și urmele de sânge închegat de pe frunte.

Reușise cu chiu, cu vai să închidă tăietura de peste 7 centimetri de la cap cu adeziv chirurgical, iar iodul cu care își curățase rana căpătase o tentă verzuie, în contact cu pielea lui cafenie.

O prinsese de mână și o trăsese în casă, trântind ușa. Luând-o pe sus, o purtase până în dormitor, de unde nu mai ieșiseră toată noaptea.

La televizor, concurentul era pus în fața ultimei cutii. Era un bărbat slăbănog, cu o față ca un cartof și ochii ca măgelele.

— Cum îl cheamă? întreabă Gerry.

— Are numele scris pe ecuson, îi spuse Trish rânjind și ridicându-și capul de pe pieptul lui.

Dădu să-l sărute, dar Gerry o împinse la o parte.

— Crezi că vād limpede cu o față așa șifonată, la dracu’? se răsti la ea, arătându-i cucuiul.

— Îl cheamă Daniel, îi răspunse Trish imediat.

Pe ecran se lăsă tăcere o clipă, în timp ce Daniel, concurentul, venea să deschidă cutia lipită cu bandă adezivă. Cameramanul focaliză pe soția lui, aflată în public. Nu era îmbrăcată prea bine. Nu părea să fi avut noroc în viață. Cameramanul reveni asupra lui Daniel, care tocmai trăgea capacul cutiei.

— Nu! țipă, ducându-și mâinile la frunte și lăsându-se să cadă în genunchi.

Camera focaliză cutia, indicând valoarea de o liră.

— Doamne, ce nerod! comentă Gerry.

Pe ecran, soția lui Daniel era invitată să i se alăture. Femeia încerca să-și ascundă dezamăgirea.

— Cât a refuzat?

— Prezentatorul i-a oferit 15 000 de lire, zise Trish, sugându-și degetul mare.

Gerry se ridică și se îndreptă spre frigider. Trish se ridică în fund și-și rezemă capul de spătarul canapelei, scoțându-și degetul din gură.

— Ai suc? îl întrebă.

Gerry deschise frigiderul și scoase o doză de bere și o sticlă de suc. Între el și Trish se afla o măsuță rotundă de lemn. Pe masă se vedeau un pistol Glock 17 și 25 000 de lire, în bancnote mici.

Rămase o clipă cu o sticlă în fiecare mână, uitându-se țintă la fată — ea trase cu ochiul la pistol și la bani, dar își feri imediat privirea.

— Bravo, zise, nu-ți lua ochii de la mine.

Se întoarse spre canapea și-i aruncă sucul pe perna de lângă ea, desfăcându-și berea. Trish se ridică în capul oaselor și bău o gură de suc.

— Vrei să ne uităm la Hollyoaks mai târziu? îl întrebă.

Lui Gerry îi sună telefonul. Îl luă de pe măsuta de cafea și ieși pe balcon, trăgând ușa de sticlă în urma lui.

— Unde naiba ai fost? se auzi glasul cunoscut.

Gerry rămase tăcut.

— Mai ești la telefon?

— Sunt, răspunse.

Afară se întunecase deja, iar șirurile de lumini portocalii se întindeau dedesubt, ca o rețea.

— Ar fi trebuit să-i elimini pe toți. Două sinucideri și un jaf soldat cu un deces. Foster e încă teafără.

Gerry făcu o pauză — îi veni în minte chipul lui Daniel, concurentul de la Deal or No Deal.

— Eu am ieșit din combinație, zise.

— Cum adică? Ai ieșit? Trebuie să termini treaba, futu-i! Nu-ți mai dau niciun sfanț în plus.

— Păstrează-ți banii! Eu am ieșit din chestia asta.

— Nu e vorba doar de bani, știi treaba asta.

— Știi ceva? M-ai ținut în lesă atâta vreme cu asta, până mi s-a luat. Nu-ți dai seama ce se întâmplă? N-o să mai poți ține ascunsă treaba asta. Lucrurile ies la lumină. Și, dacă o încurc eu, o încurci și tu. Tocmai mi-am dat seama că n-am nimic de pierdut dacă ies din povestea asta.

Cu asta, Gerry îi închise. Întoarse telefonul pe cealaltă parte, îi îndepărtă capacul și scoase cartela SIM, rupând-o fix în patru.

Acum trebuia să se miște rapid. După aprecierea lui, avea cam o zi la dispoziție, dacă nu mai puțin. Dădu pe gât restul de bere și intra din nou în casă.

Era după-amiază târziu și Erika stătea în fața subcomisarului Yale, în biroul lui. Yale părea epuizat. Era palid la față și avea cearcăne adânci. Îl așteptau pe Marsh, care-i sunase să anunțe că întârzie un pic.

— Domnule, nu mai am nevoie să-mi alocați și alte resurse, spuse Erika.

El ridică mâna să o oprească.

— Erika, nu cred c-o să dăm faliment dacă plasăm o mașină de poliție în fața hotelului în care stai. Deja am avut un atac ziua în amiaza mare pe treptele secției, iar unul dintre polițiștii mei a fost găsit mort, în circumstanțe suspecte.

— Doi polițiști, spuse Erika. Crawford și o polițistă care s-a pensionat, Amanda Baker.

— Da, încuviință Yale cu jumătate de gură, frecându-se la ochi. Înțeleg că ai auzit vestea legată de Jason Tyler?

— Ce s-a întâmplat?

— Când i s-a refuzat eliberarea pe cauțiune, l-au închis la Belmarsh, la penitenciarul de maximă securitate. S-a răspândit vestea că urma să depună mărturie în schimbul unei sentințe reduse și i-au venit de hac. A băgat cineva șişul în el aseară la duș.

— Cum a reușit ucigașul să facă rost de un șiş?

— N-o să-ți vină să crezi. Kit Kat.

— E vreun termen nou în argou?

— Nu, îi zise Yale exasperat. Din ciocolata Kit Kat sau, mai exact, din ambalajul în care sunt batoanele duble. Un deștept care ispășește o sentință

pe viață le adună de luni de-a rândul și a improvisat un șis letal din câteva sute de ambalaje, probabil. Tyler a fost înjunghiat în coapsă, a zăcut la duș, sângerând abundent, și acum imperiul lui se stinge odată cu el.

Se auzi o bătaie în ușă și una dintre secretare intră cu o tavă cu ceai — îi înmână lui Yale cana cu „Cine-i șeful?“, iar Erikăi, o cană pe care era o poză cu Cookie Monster.

— Pofțiți, le zise. Și m-am gândit c-o să vreți și ceva dulce.

Le puse două ciocolate Kit Kat pe birou, lângă cănile aburinde de ceai, și ieși.

— Pentru Dumnezeu! țipă Yale.

Erikăi îi veni deodată să râdă — făcu un efort supraomenesc să-și rețină râsul când Yale zbură ciocolatele de pe birou direct în coșul de gunoi.

Se auzi o nouă bătaie în ușă și intră Marsh.

— Scuze c-am întârziat, le spuse.

— Nu-i nimic, ia loc!

— Nasoală treabă să pierdem un polițist, dăunează moralului, zise Marsh.

— Doi polițiști, spuse Erika apăsât.

— Da, sigur, o aprobă Marsh.

Erika le relatează apoi ce se mai întâmpla cu ancheta.

— Am primit lista convorbirilor lui Crawford — ne confirmă că, în ultimele câteva săptămâni, a comunicat cu Amanda Baker. Am reușit să găsim telefonul Amandei. Căzuse după fotoliu, așa că i-a scăpat celui care îl căuta. Echipa de la Criminalitate Informatică s-a uitat la el și s-a descoperit că cineva pătrunsese în sistem în ultimele câteva săptămâni, folosindu-se de un program de tip „troian“. Același lucru s-a întâmplat cu mobilul lui Crawford și cu al meu. Cineva ne asculta și ne monitoriza apelurile. A modificat,

totodată, arhiva telefoanelor. Amanda m-a sunat pe mobil în noaptea în care a fost ucisă și mi-a lăsat un mesaj; l-a sunat și pe Crawford. Aceste mesaje vocale au fost șterse de la distanță de pe telefoanele noastre, ale amândurora.

— Doamne sfinte, Erika! exclamă Marsh. Deci există riscul ca întreaga anchetă să fie compromisă?

— Da.

— Va trebui să o informez pe chestorul-șef...

— Cu tot respectul, eu trebuie să stau la hotel pentru că cineva mi-a pătruns în casă. Avem de-a face cu o persoană care e cu mult înaintea noastră, și asta de câteva săptămâni deja.

— Deci nu crezi că are nimic de-a face cu Joel Michaels?

— În ultimele câteva zile, Joel Michaels a stat la căpătâiul lui Trevor Marksman, care e încă la terapie intensivă. Conform spuselor infirmierelor, nu pleacă de lângă el decât ca să se ducă la baie. Marianne Collins poate că a apărut drept o țicnită violentă, dar a fost internată, conform prevederilor Legii sănătății mintale, și este și-acum într-un salon securizat. Nu pot să mă apropiu de ea. Nu pot s-o interoghez... Iar singura polițistă care părea să știe mai mult decât noi... mă rog, a murit. Și, după cum spuneam, individul ăsta e cu mult înaintea noastră, oricine ar fi el...

Yale și Marsh rămaseră tăcuți un răstimp.

— Oh, și am trimis câțiva membri din echipa mea să percheziționeze casa Amandei Baker. S-ar părea că lucra pe baza propriilor dosare legate de caz — avea documente și hârtii scoase la imprimantă. Luăm totul la mână. Am descoperit și un dispozitiv miniatural de ascultat, ascuns în senzorul de fum.

— Cine naiba sunt alde Collins? exclamă Marsh.

— Eu nu mă dau bătută, declară Erika. Și sper că tu și chestorul-șef o să-mi îngăduiți să-mi continui eforturile și să le redirecționez.

Marsh șovăi o clipă.

— Deocamdată, da. Dar o să te anunț ce are de spus chestorul-șef după ce-i prezint situația.

După ședință, Erika intră la toaletă și își dădu cu apă rece pe față. Își studie chipul obosit în oglindă. Auzi că cineva trage apa, apoi văzu o tânără ieșind dintr-o cabină, îndreptându-se spre chiuvetă. Erika o recunoscu drept unul dintre agenții care participaseră la strângerea de fonduri de Guy Fawkes. Era gata să intre în tură și purta vesta de protecție peste uniformă.

— Vă simțiți bine, doamnă? o întrebă tânăra, venind spre chiuvetă ca să se spele pe mâini.

Erika observă vesta și ieși imediat din pasa de autocompătimire.

— Da. Doar c-am avut o zi lungă și grea.

— O săptămână lungă și grea, doamnă, o corectă fata, ștergându-și mâinile, gata să iasă.

— Fii cu băgare de seamă, bine, agent...? se trezi că-i spune Erika.

— Agent Claremont.

— Agent Claremont, fii cu ochii în patru!

— Mereu sunt. Mulțumesc, doamnă, îi răspunse Claremont, ieșind.

Erika se spală pe mâini și apoi urcă din nou în centrul de comandă.

Pe seară, Erika trecu pe la hotel ca să facă un duș și să se schimbe. Apoi bătu la ușa camerei alăturate. Lenka îi deschise, cu Eva în brațe.

— Sunteți bine? întrebă. Scuze că nu prea ne-am văzut în ultimele câteva zile.

— Copiii sunt în elementul lor: avem room service și piscina, iar hotelul e aproape gol. Aproape c-am uitat că mă așteaptă un soț acasă, îi spuse Lenka, adăugând: Tu ești bine?

— Da. Am făcut doar o pauză și apoi mă întorc la secție. Ești precaută în continuare, stai cu ochii în patru?

— Da, ne simțim în siguranță aici. Și, pentru orice eventualitate..., continuă, arătând spre portretul-robot la care lucrase cu artistul criminalist.

— De ce i-ai pus poza pe perete? întrebă Erika, apropiindu-se de imaginea stranie, creată prin montaj, a bărbatului cu sprâncene dese, o căutătură fîroasă și o coamă de păr negru și cârlionțat.

— Ca să știe copiii cine este și cum arată. Au copii ale portretului la recepție și au pus câteva și în oficiul pentru personal și la bucătărie.

— Eu eram ținta, spuse Erika.

— Semănăm totuși, chiar dacă eu sunt un pic mai atrăgătoare, glumi Lenka.

— Obrăznicătură! Păi, nu știu cât stau. Lucrez până târziu. E în continuare un polițist de pază în parcare.

Le pupă pe Lenka și pe Eva și o rugă pe Lenka să-i salute pe Jakub și pe Karolina când reveneau de la piscină.

Erika se întoarse la secție și urcă în centrul de comandă, unde Peterson și Moss tocmai descărcau o pungă plină de cutii cu mâncare.

— Ați comandat mâncare chinezească? întrebă, când deschise ușa.

Moss încuviință, arătându-i o pungă albă încărcată.

— Toate bunătățile. Vită crocantă cu chili, pui Chow Mein, alge crocante, biscuiți cu crevete.

— De unde ați știut că n-am mâncat nimic?

După o oră, terminaseră de mâncat și stăteau la unul din birourile lungi, având în față lista apelurilor Amandei Baker, istoricul navigării ei pe internet și hârtoagele pe care le avusese prinse pe perete în apartament.

Timp de câteva ore, studiară atent totul.

— Două lucruri ies în evidență. A făcut o captură de ecran la unul dintre videoclipurile lui Trevor Marksman, spuse Erika, ridicând fotografiile printate cu Marianne și Laura așezate pe bancă. Și, din punctul meu de vedere, celălalt e cutia de Chocolate Orange, pe care a subliniat cuvintele Nu e a lui Terry, e a mea.

Se priviră.

— Doamne, că veni vorba, aş face moarte de om pentru o Chocolate Orange, comentă Moss.

— Nu e cea mai fericită formulare, spuse Peterson. Și tocmai ce te-ai îndopat cu mâncare chinezească.

— Haideți, să nu ne pierdem concentrarea, zise Erika. Vreau să mă uit la segmentul din videoclip din care a făcut captura de ecran.

Se conectară pe laptopul Erikăi și, după ce căutară pe bâjbâite, găsiră fișierele video în care apărea. În ambele videoclipuri se vedea că Laura și Marianne se ceartă, dar vocile li se auzeau înfundat. Erika relua videoclipul

din același punct și dădu volumul la maxim. Se auzeau foarte tare țipetele și râsetele copiilor din parc, precum și scârțâitul leagănelor. Ciuliră urechea să audă pe ce temă se certau.

— Ce zice Laura? N-ai dreptul să-mi dai ordine... nici mie, nici ei..., repetă Erika.

— Mda, vocea ei se aude mai tare, a lui Marianne aproape că nu se aude, încuviință Peterson.

Reluară videoclipul de la început.

— N-ai dreptul să-mi dai ordine... Nu-i a ta... a mea, se auzi vocea Laurei în boxe.

— Mai pune-l o dată, spuse Erika. Și dă volumul cât de tare poți.

Moss mai porni o dată videoclipul și din boxe se auziră, asurzitor de tare, zgomotele din parc și vocea Laurei: N-ai dreptul să-mi dai ordine... Nu-i a ta... e a mea...

Erika opri videoclipul și se ridică, simțind că mintea i-o ia razna.

— Ce e? o întrebă Peterson.

— Nu-i a ta, e a mea... Nu-i a ta, e a mea... Cutia de Terry's Chocolate Orange, de lângă computerul Amandei.

Erika căută fotografia de la locul faptei.

— A făcut efortul de a sublinia sloganul vechi din reclame: Nu-i a lui Terry, e a mea.

— Crezi c-a fost implicat un individ pe nume Terry? întrebă Peterson, urmărind-o pe Erika plimbându-se prin încăpere, pe măsură ce i se învâртеau roțițele.

Erika se opri brusc.

— Dacă, atunci când Laura spune Nu-i a ta, e a mea, se referă la Jessica?

Se întoarse spre Moss și Peterson.

— Care era diferența de vârstă dintre Laura și Jessica?

— Jessica avea șapte ani, Laura avea 20 când..., începu Peterson. Stai puțin, doar nu crezi că...?

Erika scotoci prin hârtiile de pe masă.

— Ce-ți trebuie, șefa? o întrebă Moss.

— Am văzut ceva pe lista cu istoricul căutărilor Amandei Baker pe internet. O adresă de web cu domeniul .ie, din Irlanda.

— Hai, dă-mi și mie câteva, îi spuse Peterson.

Își împărțiră foile și, timp de câteva minute, studiară fiecare pagină scrisă mărunt.

— Am găsit-o! exclamă Erika.

Se așeză la laptop și tastă adresa:

www.hse.ie/eng/services/1/bdm/Certificates/

— Amanda căuta un certificat de naștere. Un certificat de naștere din Irlanda. N-ar fi avut acces la arhiva de stare civilă, cum avem noi, așa că a intrat pe pagina asta ca să ceară eliberarea unui certificat de naștere.

Moss studie site-ul de pe ecran și citi:

„Din cauza creșterii semnificative a numărului de solicitări de eliberare a certificatelor de naștere, ca urmare a referendumului organizat recent în Marea Britanie, termenul de eliberare a certificatelor prin intermediul

acestui serviciu va fi de până la 30 (treizeci) de zile de la data depunerii cererii.“

— Amanda ar fi trebuit să aștepte 30 de zile... crezi că în momentul ăla te-a sunat?

— Oare aberăm? reflectă Erika. Nu s-ar fi prins cineva până acum?

— Prima anchetă a fost un dezastru... și de ce s-ar fi gândit cineva să verifice certificatul de naștere al Jessicăi? Când verificăm noi certificatele de naștere și de deces? Doar când ni se pare ceva suspect.

— Credeți că e posibil? întrebă Erika, îmbujorată de entuziasm. Ca Laura Collins să nu fie sora Jessicăi? Să fie mama ei?

— Bun, atenție maximă toată lumea, spuse Erika, adresându-se întregii echipe când se reuniră cu toții în centrul de comandă, în zorii zilei următoare.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Erika le prezenta bănuiala la care ajunseseră în seara trecută și faptul că aveau motive să creadă că Laura Collins nu era sora Jessicăi, ci mama ei.

— Am trimis o cerere arhivei de stare civilă din Irlanda prin care solicităm o copie după certificatul de naștere al Jessicăi Collins și i-am rugat s-o proceseze de urgență, de îndată ce încep programul.

— Șefa, tocmai ai primit un fax, spuse John, arătând spre monitorul computerului.

— Păi, nu sta cu mâinile în sân, scoate-l la imprimantă! îl zori Erika.

— Da, șefa.

Erika se îndreptă spre imprimanta aflată în capătul încăperii — simțea privirile tuturor ațintite asupra ei. I se păru că durează o veșnicie până când imprimanta începu să huruie și să printeze. Apoi, foarte încet, ieși copia scanată a unui certificat de naștere. Data din 1983 și iată: era negru pe alb, cu un scris citeț. Erikăi nu-i venea să creadă. Se întoarse spre ei și citi pe un ton triumfător.

— Mama este Laura Collins... și, stați puțin, e trecut și tatăl. Un anume Gerry O'Reilly, domiciliat în Dorchester Court, numărul 4, Galway.

Moss era deja în dreptul whiteboardului și nota tot.

— Bun, avem nevoie de orice informații putem găsi despre acest Gerry O'Reilly. Nu știm circumstanțele, ar putea fi tânăr sau bătrân, dar avem un

nume și o adresă.

Polițiștii din centrul de comandă se puseseră în mișcare.

După o oră și jumătate, reușiseră să identifice doi indivizi numiți Gerry O'Reilly, care aveau ca domiciliu adresa de pe Dorchester Court.

— Sunt tată și fiu, dar au același nume, spuse Moss.

— Bun, cum aflăm care dintre ei era tatăl Jessicai? întrebă Erika.

— Gerry O'Reilly senior s-a născut pe 19 noiembrie 1941, ceea ce înseamnă că avea..., începu Moss.

— 42 de ani în aprilie 1983, când s-a născut Jessica, încheie John în locul ei.

— Ce rapid ești! rânji Erika.

Moss continuă.

— Gerry Junior s-a născut în același an cu Laura Collins, în 1970. Când s-a născut Jessica, avea 13 ani.

— La naiba! Oricare dintre ei ar fi putut fi tatăl, reflectă Erika.

Pregătirile îi luaseră lui Gerry O'Reilly ceva mai mult timp decât și-ar fi dorit. Cântărise riscul și cu ce l-ar putea avea la mână poliția, și ajunsese la concluzia că erau slabe șanse să fie identificat de femeia pe care o atacase în apartamentul Erikăi Foster. Ea era singura care-l văzuse, iar asta se întâmplase în cursul unei înțeleștări scurte, pe întuneric.

Cei doi polițiști care-l văzuseră muriseră.

Se tot gândise dacă s-o ucidă pe Trish și rămăsese câteva minute uitându-se la ea cum stătea pe canapea, la televizor, timp în care el cântărise argumentele și contraargumentele. Apoi luase o decizie și se îndreptase spre bufetul din bucătărie, scoțând de-acolo mânuși de cauciuc și o pungă mare de plastic.

— Ce faci? îl întrebase, speriată, când venise spre ea.

— O să mă ajuți să fac curățenie lună aici. Vreau să ștergem fiecare suprafață. Să nu mai rămână fir de păr, nici urmă de dezordine.

— Te muți?

— Mda. Și vreau să-mi iau garanția înapoi.

Plecaseră din apartament în cursul nopții și îi păruse rău când își luase rămas-bun de la Trish pe podul de cale ferată din Morden. Ea rămăsese în ger, scoțând aburi pe nas și pe gură, și îl urmărise cum pleacă. Dacă ar fi întâlnit-o mai devreme, ar fi făcut echipă bună.

Se urcase în metrou, cu o șapcă de baseball trasă pe ochi, și luase trenul Northern Line până la Charing Cross, apoi o luase pe Goodge Street și se cazase la un hostel. Nu-l interesa decât să aibă un pat și o conexiune Wi-Fi acceptabilă.

Lucrase pe computer în cafeneaua micuță până târziu în noapte. În dimineața următoare făcuse un duș și se bărbierise. O luase pe jos spre Soho și-și cumpărase un costum negru mulat, elegant, o cămașă strâmtă, albă, și pantofi negri, scumpi. Următorul popas fusese la o frizerie de fițe din Neal's Yard unde ceruse să i se tundă scurt buclele rebele și să i se facă o coafură în vogă. Apoi mersese la Selfridges, își cumpărase o geantă de voiaj și intrase cu ea într-o toaletă pentru persoane cu handicap. Ieșise după câteva minute îmbrăcat în costum, cu geanta de voiaj în care își pusese obiectele personale. Își îndesase hainele și pantofii vechi la fundul coșului de gunoi.

Coborî până la parter, trecând pe lângă standurile cu machiaj, până descoperi un tânăr zvelt cu un păr roșu-aprins, care lucra la standul MAC.

— Salutare, îi zise Gerry, zâmbindu-i.

— Bună, îi răspunse băiatul, măsurându-l din priviri.

Gerry scoase din buzunar o fotografie a cântărețului american Adam Lambert.

— Poți să mă faci să arăt ca el? întrebă, privindu-l pe june direct în ochi și flirtând dinadins.

Tipul se uitase la fotografie și apoi din nou la el. În jurul șoldurilor înguste purta un șorț mic de piele din care se șteau perii de machiaj.

— Sigur că da, îi spuse, zâmbind larg și flirtând la rândul lui, apoi scoase un creion dermatograf. Îmi place accentul tău irlandez. Ce te aduce așa de departe de casă?

— Una, alta. Crezi că îmi poți acoperi vânătăile? Am un interviu pentru o slujbă. La o companie de producție.

— Vrei să faci impresie bună, nu-i așa?

— Ceva de genul ăsta. Dacă faci treabă bună, o să mă revanșez pe măsură, îi spuse Gerry rânjind.

Era joi, ora 11 fără un pic. Gerry se afla la Starbucksul din stația King's Cross St. Pancras, cu laptopul în față. Dădu pe gât cafeaua pe care o mai avea și apoi încheie e-mailul la care scria. Atașă un fișier la mesaj și apoi, activând camera, rânji larg, ridică degetul mijlociu și-și făcu un selfie, atașând și fotografia la e-mail. Programă ca mesajul să fie expediat în cursul serii.

Aruncă paharul de plastic în coșul mic de gunoi din cafenea și ieși. Traversând incinta, o luă pe scara rulantă, urcând câte două trepte o dată, până la poarta de la care pleca Eurostar. Trenul urma să plece în șapte minute și era acum sau niciodată. Simțind cum îi gonește adrenalina prin vene, își puse geanta în tava pentru controlul de securitate. Schimbase suma de 25 000 de lire de pe masa lui din bucătărie în bancnote de 100 și de 500 de euro, pe care le împărțise între geanta de voiaj, portofel și buzunarul de la haină.

Îi înmână pașaportul unei scârbe cu un aer arogant, ea îl luă și se uită la fotografie, făcută cu câțiva ani în urmă. Arăta mai nasol acum, dar ea rămase impasibilă. Îi trecu pașaportul prin dreptul aparatului și urmă o pauză lungă, care-i dădu fiori, în care femeia se uită fix la ecran, cu pașaportul deschis în mâinile fine. Ecranul scoase un țuit și femeia îi înapoie pașaportul cu un zâmbet ca de figurină de ceară, urându-i drum bun. Urma controlul de securitate. Se așeză la coada mai scurtă, unde așteptau preponderent cei care călătoreau în interes de afaceri, și se uită să vadă cine era postat în dreptul detectoarelor de metale.

M-am scos, la cum arată agentul de securitate, sigur e homo, își zise în timp ce înainta, apropiindu-se de detectoarele de metale. Avusese grijă să nu pună în bagaj nimic care ar fi putut stârni suspiciuni și își scosese cureaua și toate obiectele metalice. Suma pe care o avea asupra lui, 35 000 de euro, era tehnic în limita legală, deoarece călătorea dintr-un stat UE în altul, dar nu voia să piardă timpul.

Când îi veni rândul, trecu nonșalant prin dispozitivul de scanare, așteptând încă un minut să-i vină și bagajul.

— Drum bun! îi ură agentul de securitate, zâmbind larg.

Gerry îi făcu cu ochiul și, înșfăcând geanta, urcă în tren, cu trei minute înainte să plece.

Își găsi locul chiar când trenul se urnea din gară. După 30 de minute, trenul ieșea din Marea Britanie și își începea drumul prin tunelul subacvatic, îndreptându-se spre Europa continentală.

Chiar în timp ce trenul Eurostar în care se afla Gerry ieșea din Marea Britanie și își începea călătoria de 41 de kilometri prin Canalul Mânecii, Erika, Moss, Peterson și John așteptau cu nerăbdare în dreptul grupului de imprimante din capătul centrului de comandă. Descoperiseră că Gerry O'Reilly senior murise în 1982, chiar înainte de Crăciun, cu un an și mai bine înainte de nașterea Jessicăi. Se auzi un huruit, apoi un țuit, și începu să licărească o luminiță roșie.

— Cine știe cum se pune hârtie la drăcia asta? zbieră Erika.

John acționează rapid și puse un teanc de hârtie în sertar. Imprimanta se trezi la viață și scoase fotografia de pașaport a lui Gerry O'Reilly.

Erika o luă și se uită lung la chipul cu sprâncene zburlite, căutătura urâtă și coama de păr negru, cârlionțat. Le aruncă o privire lui Moss și Peterson.

— Unde e portretul-robot făcut zilele trecute, după ce a intrat individul ăla în apartamentul meu?

Agentă Knight veni și i-l înmână. Erika puse cele două imagini una lângă alta pe unul din birouri.

— Doamne sfinte! El e. E același individ! exclamă Peterson.

— Bun, ascultați, spuse Erika, venind în față și ținând ridicate cele două imagini printate.

Le fixă în mijlocul celor două whiteboarduri.

— Acesta este suspectul nostru principal: Gerry O'Reilly, în vârstă de 46 de ani. Vreau să se elibereze un mandat de arestare pe numele lui, contactați Poliția Transporturi, Poliția de Frontieră, aeroporturile, monitorizați-i tranzacțiile cu cardurile de debit și de credit, tot tacâmul. Trebuie să-l găsim

rapid pe individul ăsta. I-a omorât pe doi dintre colegii noștri. De asemenea, credem că este tatăl adevărat al Jessicai Collins... Vreau să știu: ce-a făcut în ultimii 26 de ani? E la curent cu faptul că are un copil? Laura Collins a născut în Irlanda, la sfârșitul anilor '80, într-o comunitate de catolici habotnici. Nu zic că Gerry O'Reilly avea vreun mobil să-și omoare propria fiică, dar e cea mai importantă pistă pe care o avem până acum. Dacă nu și-a ucis fiica, atunci s-a străduit din răzputeri să ne împiedice să descoperim vinovatul. Dacă îl găsim, vom dezlega misterul. Acum, la treabă!

Centrul de comandă se animă pe măsură ce polițiștii începeau să dea telefoane și să caute informații pe computer. La scurt timp după aceea, Moss intră în biroul Erikăi, cu un dosar.

— Tocmai am primit prin fax cazierul lui Gerry. E stufos.

— Zi!

— Bun. A comis prima infracțiune în 1980, când avea 10 ani, spuse Moss, citind din dosar. El și alți cinci puști au atacat o bătrână și i-au furat poșeta — s-a ales cu o arestare și un avertisment... A fost arestat din nou la 11 și la 12 ani, pentru furt dintr-un magazin, pentru incendiere și pentru că a înjunghiat un coleg în picior. La 17 ani a fost arestat pentru vătămare corporală după ce a lovit o chelneriță cu o sticlă, într-o încăierare dintr-o cârciumă, iar femeia și-a pierdut ochiul. A fost trimis la St. Patrick's Institution din Dublin, unde a fost închis 18 luni... Apoi pare să se fi lepădat de năravuri — în 1991 s-a înrolat în armata irlandeză. A fost doi ani în Kuweit după Războiul din Golf, apoi încă un an în Eritreea, și a luat parte o perioadă la misiunea de menținere a păcii din Bosnia... Apoi, în 1997, s-a luat la ceartă cu un ofițer, cât pe-acți să-l omoare, și a fost dat afară din armată, în dizgrație. De-a lungul anilor, a lucrat în diverse locuri ca agent de securitate și, cu excepția unui avertisment pentru deținere de marijuana, n-a mai intrat în colimator și a avut grijă să nu calce strâmb.

— Dumnezeuule!

— Știu...

— Bun, cea mai importantă întrebare este: unde se afla în vara lui 1990, când a dispărut Jessica?

— John tocmai așteaptă să primească istoricul pașaportului... Cum vrei să procedăm cu chestia asta, șefa? Vrei s-o reținem pe Laura Collins pentru interogatoriu?

— Nu. Vreau s-o punem în fața tuturor acestor informații, s-o luăm pe nepregătite.

Erika, Moss și Peterson parcurseră drumul scurt de la secția din Bromley până în Hayes, impresionați de descoperirile pe care le făcuseră în ultimele ore.

Când cotiră, intrând pe Avondale Road, nu se vedea nicio mașină și nici țipenie de om, domnind o tăcere tulburată doar de boarea de vânt care sufla agale un vârtej de frunze uscate, în direcția lor. Erika vorbise cu soțul Laurei, care le spusese că aceasta hotărâse să rămână peste noapte în casa de pe Avondale Road, ca să mai rezolve câte ceva pentru mama ei.

Din tonul lui, părea că era o decizie neobișnuită pentru Laura, dar Erika nu-l iscodi mai mult. De asemenea, când plecau de la secție, descoperiră că Gerry O'Reilly stătuse cu chirie în Morden în ultimele săptămâni, dar că își anunțase proprietarul cu două zile în urmă că urmează să se mute.

Erika încetini și opri lângă trotuar, la oarecare depărtare de numărul 7. Moss stătea pe scaunul de lângă ea, iar Peterson, pe bancheta din spate.

— Bun. Trebuie să procedăm cu băgare de seamă, le spuse, întorcându-se spre ei. Laura nu e printre suspecti, dar trebuie să vorbim cu ea. Nu putem să excludem scenariul că Gerry O'Reilly ar putea fi cu ea... Trebuie să acționăm precaut.

Chiar atunci, un Range Rover mare, negru, cu geamuri opace, ieși de pe aleea de la numărul 7 și viră la stânga. Cu scârțâit de cauciucuri, demară în trombă în direcție opusă. În câteva secunde se făcu nevăzut pe coama dealului.

— Cine naiba o fi fost? întrebă Erika.

— N-am văzut. Geamurile erau opace, dar am văzut numărul de înmatriculare, spuse Moss, notându-l în carnețel.

După câteva momente, un Range Rover argintiu ieși de la numărul 7 și viră la dreapta. În timp ce venea spre ei, văzură că la volan se afla Laura.

Erika aprinse farurile și deschise portiera, coborând ca să-i facă semn cu mâna. Laura încetini pentru o clipă, apoi trecu pe lângă ei, accelerând cu scârțâit de cauciucuri.

— Ce mama naibii? exclamă Erika.

Urcă înapoi în mașină, porni motorul, întoarse abrupt și o luă pe urmele ei.

Range Roverul era încă în așteptare în intersecția de la capătul străzii și, când se apropiară, porni subit, ratând la mustață o mașină care venea din sens opus și care trebui să vireze brusc spre a-l evita.

— Ce naiba face? întrebă Moss.

Ea și Peterson se ținură de scaune când Erika țâșni după Range Roverul argintiu, pornind în urmărire.

Strada avea o singură bandă și goniră pe lângă un șir de case, o cârciumă mică și un chioșc de ziare. Range Roverul accelera în continuare, urcând o pantă abruptă care se întindea în față pe vreo jumătate de kilometru. Erika apăsă și ea pedala de accelerație, reducând distanța dintre vehicule. Din sens opus venea un șir de mașini care coborau în viteză panta, așa că Erika porni sirena și girofarul. Mașina din față lor se dădu rapid la o parte, iar Erika reuși să depășească. Range Roverul Laurei ajunse pe coama dealului și se făcu nevăzut.

— De ce a fugit? întrebă Peterson, uluit.

Urcară în viteză dealul, ajungând la 120 de kilometri la oră — ajunși în vârful dealului, ieșiră temporar de pe carosabil, în timp ce drumul vira și li se întindea dinainte mai la vale, cu copaci de-o parte și de alta. Erika anunță prin stație că urmăreau un Range Rover argintiu pe West Common Road.

— Nu încetinește, comentă Moss.

Erika întrezărea petice de islaz de o parte și de alta, printre copaci.

— Unde duce drumul ăsta? întrebă, călcând pedala până în podea.

Peterson vorbea la telefon.

— Străbate islazul și duce înapoi la secție, îi spuse.

Mai în față, Range Roverul încetini, semnalul de frână licări de câteva ori, apoi semnaliză.

— Virează la stânga, spuse Erika.

— E intersecția cu Croydon Road, îi zise Peterson.

Mașina viră la stânga, apoi se făcu nevăzută din nou.

Cu sirena încă pornită, Erika se apropie de intersecție, încetinind un pic. Moss și Peterson se ținură bine când mașina țâșni din intersecție, virând la stânga cu scârțâit de cauciucuri.

— O văd, e mai în față, spuse Erika, accelerând din nou.

— Dacă ne scapă..., începu Moss.

— N-o să ne scape, se stropși Erika, printre dinții încleștați.

Mai în față, Range Roverul încetini, semnaliză și apoi dispăru după un șir de copaci.

— Acum ce mai face?

— Intră în parcare de lângă islaz, spuse Moss.

Se apropiară de parcare cu pietriș și încetiniră. Range Roverul argintiu al Laurei era singurul vehicul de-acolo. Văzură că oprișe și acum ea coborî din mașină.

Erika intră în trombă în parcare.

— O ia la fugă, exclamă Peterson, nevenindu-i să creadă, în timp ce Laura alerga pe islaz, înspre carieră.

Era îmbrăcată cu o haină groasă, neagră, și colanți și avea bocanci negri, cu șireturi.

Opriră, improșcând cu pietriș, și Erika sări din mașină.

— Laura! Oprește-te! o strigă, dar vocea ei fu acoperită de vânt.

— Încotro are de gând să fugă? întrebă Moss, sărind și ea din mașină, urmată de Peterson.

O luară la fugă după ea. Peterson o luă înainte, cu pașii lui mari, sărind peste tufele de iarbă neagră, ramuri și bolovani, ca să câștige teren. Erika era la doi pași în urma lui.

— Dumnezeu! zbieră Moss de la coadă, gâfâind și ducându-și mâinile la piept. Ar fi trebuit să-mi iau bustiera, la naiba!

— Laura! țipa Peterson. Laura, oprește-te! Ce naiba faci?

Laura se întoarse spre ei, cu părul lung și negru suflat peste față de vânt. Își dădu părul la o parte și o ținu tot într-o fugă, urcând dâmbul. Peterson și Erika erau la doar câțiva metri distanță acum. Ajunseră în vârful dealului și le apăru dinainte cariera. Lacul se învolburase un pic din cauza vântului.

— Laura! Oprește-te! îi strigă Peterson, ajungând în dreptul ei și prinzând-o de braț.

Laura se întoarse brusc și se dezechilibra, aterizând pe pietriș. Peterson căzu și el cu o bufnitură, iar Erika fu cât pe-acți să li se alăture. Se opri, simțind că-i iau foc plămânii de la aerul înghețat.

Laura încerca să se ridice și dădea din picioare, colanții i se rupseseră deasupra genunchiului și sângera.

— Laura! Laura! o strigă Erika, reușind s-o imobilizeze și să-i tragă mâinile la spate. Doamne sfinte, Laura, de ce faci chestia asta...? Mă văd obligată să

te arestez pentru că ai încercat să fugi de un polițist.

— De trei polițiști, spuse Moss, oprindu-se în dreptul lor, rămasă fără suflu.

Scoase cătușele, iar Peterson i le luă din mână, punându-i-le Laurei.

— Te arestez sub suspiciunea de complicitate în comiterea unei infracțiuni, începui gâfâind. Nu ești obligată să declari nimic, dar apărarea ta ar putea avea de suferit dacă nu menționezi în timpul interogatoriului ceva ce mărturisești ulterior în fața instanței. Orice declari poate fi interpretat drept probă...

Laura se lăsă moale, uitându-se fix la pietriș, și începui să plângă.

Se întoarseră cu Laura la secție, unde i se curăță rana de la picior și apoi fu condusă în sala de interogatoriu.

Erika, Moss și Peterson o urmăreau din sala de monitorizare. Părea mică și vulnerabilă, cum stătea singură la masa complet goală. Se auzi o bătaie în ușă și John intră în cameră.

— Ce a zis Laura Collins? întrebă.

— Nimic, îi răspunse Erika, uitându-se la șirul de monitoare. N-a spus nimic pe drum. A refuzat un avocat.

— Crezi că e cazul să cerem o evaluare psihiatrică? întrebă Peterson.

— Dacă mai chemăm și doctorul, o să dureze și mai mult până o voi putea interoga, îl repezi Erika. Suntem mai aproape ca oricând de...

— De ce? În mod evident, era tulburată. Și n-a dat dovadă de un comportament tocmai lucid când a adus-o pe mama ei cu mașina să-l atace pe Trevor Marksman cu un cuțit de tranșat carnea, ziua în amiaza mare.

— Peterson, când am vorbit cu ea sâmbăta trecută, a zis că nu știa că mama ei avea un cuțit asupra ei... Părea lucidă și capabilă să poarte o conversație, până în momentul în care am plecat și a sosit Oscar Browne...

Se întrerupse brusc.

— A refuzat serviciile unui avocat, în condițiile în care îl cunoaște pe Oscar?

Se auzi o nouă bătaie în ușă și agenta Knight intră, cu o hârtie în mână.

— Șefa, am aflat cui îi aparține Range Roverul negru pe care l-ați văzut plecând de pe Avondale Road, de la numărul 7. Proprietarul este un anume

Oscar Browne, QC.

Erika, Moss și Peterson se priviră.

— Bine, mulțumesc, îi zise Erika.

— Când ziceai c-a trecut Oscar Browne pe-acolo, șefa? întrebă Peterson.

— Sâmbătă. Am întrebat-o dacă o ajută cu procesul lui Marianne și mi-a zis că nu, dar, chiar când ieșeam pe ușă, el aștepta în prag și a contrazis-o. Vreau să vorbesc cu el. Knight, poți să afli pe unde e?

— Da, șefa, încuviință Knight, ieșind din cameră.

Erika se uită din nou la Laura pe monitor.

— Bun, hai să vedem dacă Laura are de gând să vorbească.

Erika și Moss intrară în sala de interogatoriu, iar Peterson și John rămaseră în sala de monitorizare, pentru a urmări discuția. Laura nu reacționează când intrară și se așezară în fața ei, rămase la masă, fără vlagă, cu brațele încrucișate, uitându-se în gol.

Erika anunță cine se afla în sală, precum și data și ora. Încheie prin a spune că Laura refuzase să fie asistată de un avocat.

Laura nu-și întoarse privirea spre ele, continuând să se uite fix la masă.

— Laura! Cum ai ajuns aici? o întrebă Erika. Nu ne-ai lăsat alternativă, a trebuit să te arestăm. De ce fugeai?

Tăcere.

— În ziua în care mama ta l-a atacat pe Trevor Marksman, mi-ai spus că un reporter sunase pe fix și vă vânduse pontul. Am cerut lista apelurilor primite pe fix. Ați primit trei apeluri în ziua respectivă. Două dimineață, de pe numărul de mobil al soțului tău, și încă unul cu puțin înainte de 1 p.m., de la Oscar Browne.

Laura nu spuse nimic, se uita în gol. Erika deschise un dosar aflat pe masă, scoase copia după certificatul de naștere al Jessicăi și îl împinse spre ea. Laura se uită lung la el, făcând ochii mari.

— Știm că Jessica era fiica ta. De ce a ascuns familia ta lucrul ăsta?

Tăcere.

Erika scoase fotografia de pașaport a lui Gerry O'Reilly și portretul-robot.

— Știm că bărbatul acesta, Gerry O'Reilly, este tatăl Jessicăi. Suspectăm de asemenea că este vinovat de moartea a doi polițiști. Ce ne poți spune despre el?

O lacrimă i se prelinse pe obraz Laurei și și-o șterse cu mâneca.

Tăcere.

— L-ai văzut în ultimele câteva săptămâni? De ce refuzi să ai un avocat?

Laura își mușcă buza, aproape sfidător, și se uită la Erika.

— Nu comentez.

— Știi ce, Laura? Am obosit. Cu toții am obosit. De ani întregi, polițiștii au lucrat zi-lumină, încercând să-l prindă pe ucigașul fiicei tale. Deși au fost lăsați să creadă că era sora ta. Polițiștii au muncit din greu și au făcut sacrificii... chiar vor să-l găsească pe cel care a ucis-o. Doi dintre ei și-au pierdut viața în căutarea adevărului... iar tu stai în fața noastră, refuzând să dezvălui informații importante, și ne spui „Nu comentez“!

Erika bătu cu pumnul în masă.

— Nu comentez! repetă Laura.

— Bine, Laura. Așa vrei să te porți? Duceți-o în celulă!

Peterson aștepta afară, pe culoar, când Erika ieși din sala de interogatoriu. Moss ieși după câteva clipe cu Laura, care fu condusă pe lângă ei, cu cătușe la mâini și o expresie posomorâtă. Așteptă până când Laura trecu mai departe și nu-i mai putea auzi.

— Șefa, Gerry O'Reilly a plecat din Londra cu un tren Eurostar, înainte de prânz.

— La naiba! exclamă Erika, izbind cu palma în perete.

— Iar Oscar Browne a dispărut fără urmă. Ar fi trebuit să fie la tribunal în după-amiaza asta, dar n-a apărut. Secretara lui zice că n-a mai făcut niciodată treaba asta. Trebuia să reprezinte un client important, într-un caz de fraudă. Nu știe unde este, nici soția lui nu știe...

Erika se uită la ceas.

— Află dacă Gerry a coborât din tren la Paris sau dacă a mers mai departe, Dumnezeu știe încotro, spre Disneyland eventual, futu-i! Ia legătura cu Interpolul. Vreau să se elibereze un mandat de arestare internațional pe numele lui.

— Da, șefa.

— Și transmite o alertă către toate garile și aeroporturile din Marea Britanie, în caz că Oscar Browne încearcă să fugă din țară.

— Crezi c-o să fugă din țară?

— Dumnezeu știe. Nu știm nimic, dar, evident, nu spune nimănui chestia asta. Însă Laura Collins știe ceva și nu pleacă de-aici până nu aflu ce anume. Chiar dacă trebuie să fac cerere s-o putem reține mai mult de patru zile. N-are decât să stea în celula aia nenorocită!

— Încă ceva, șefa... Tocmai a apărut soțul ei, a adus și copiii cu el. E la recepție și a întrebat cine-i șeful, că vrea să discute cu el.

Erika și Peterson coborâra în grabă scările spre recepție. Era liniște. Polițista care era de serviciu lucra la biroul ei, iar pe șirul de scaune de plastic se aflau doar Todd, soțul Laurei, și cei doi băieți. În jurul lor erau mai multe pungi de cumpărături de la TK Maxx. Băieții se puseseră în genunchi pe jos și se jucau cu mașinuțele.

Todd se ridică, văzându-i pe polițiști.

— Ce se întâmplă aici? întrebă, cu accentul lui american, care trăda acum o notă de indignare. Am primit un telefon de la unul din vecinii de pe Avondale Road — a avut loc o urmărire cu mașina? În care a fost implicată Laura? Eu eram la cumpărături, așa c-am încercat s-o sun pe mobil și mi-a răspuns agentul de serviciu de-aici, care mi-a zis că ați arestat-o pe soția mea!

— Așa este.

— Cum rămâne cu dreptul ei de a da un telefon? Și nu cumva să discutați cu ea până n-are un avocat ca lumea...

Băieții se uitară la ei de pe jos, întrerupându-se din joacă.

— Mami a fost arestată? întrebă unul dintre ei.

Todd nu-i băgă în seamă.

— Laurei i s-a oferit posibilitatea de a da un telefon și de a avea un avocat, dar a refuzat ambele oferte, îi explică Peterson.

— Glumiți? exclamă Todd, luându-se cu mâinile de păr. De ce a fost arestată?

— În cursul zilei de azi, am sosit la adresa de pe Avondale Road, deoarece voiam să vorbim cu ea, dar a plecat cu mașina în mare viteză. Ne-am văzut siliți s-o arestăm pentru că a fugit de poliție, îl lămuri Erika.

— De ce voiați să vorbiți cu ea? Sunteți siguri că știa că vreți să vorbiți cu ea?

— Am urmărit-o pe o distanță de câțiva kilometri, cu sirena și cu girofarul pornite, spuse Peterson.

Todd dădea din cap. Era foarte palid.

— Dar nu are antecedente. N-a primit nici măcar o amendă pentru parcare ilegală.

— Tati, mi-e frică, spuse unul dintre băieți.

Todd se aplecă și-i luă pe amândoi pe sus, câte unul sub fiecare braț. Erika și Peterson se treziră fixați de șase ochi căprui, în care se citea nedumerirea.

— Todd, ce ți-a povestit Laura despre Jessica? întrebă Erika.

— Că sora ei a dispărut. Știu toată povestea și am discutat și răsdiscutat despre asta...

Erika și Peterson se priviră discret. Nu știe.

— O să vă rog să așteptați aici, îi spuse Erika, ieșind cu Peterson de la recepție.

— Hei! Nu puteți s-o țineți în arest fără motiv! Trebuie să aveți un temei s-o acuzați! zberă Todd după ei, fără să le dea drumul băieților din brațe.

— Ce facem acum? întrebă Peterson odată ce-și trecură legitimațiile prin aparat și intrară în zona principală a secției, dincolo de poarta de securitate.

— Vreau să văd dacă e dispusă să vorbească.

Se îndreptară spre celulele aflate la subsolul secției și intrară pe ușa groasă de oțel. În timp ce se apropiau, se auzi o alarmă. Se priviră și o luară la fugă spre celule.

La capătul culoarului lung, luminat de neoane, de-a lungul căruia se înșirau uși închise de metal, vopsite verde, mizerabile și pline de zgârieturi, se vedea o ușă deschisă. Doi polițiști stăteau ghemuiți pe podea. Când Erika și Peterson ajunseră în dreptul lor, o văzură pe Laura întinsă pe jos, în timp ce unul dintre polițiști încerca disperat să-i desfacă șiretul subțire, negru, pe care și-l legase de gât. Șiretul negru atârna de ferestruica din ușă, unde fusese înnodat de mânerul îngust de metal.

Laura icni brusc și-i reveni culoarea în obraji în timp ce tușea, împrôșcând cu salivă. Erika dădu fuga spre ea și se lăsă pe vine, luând-o de mână.

— E-n regulă, Laura. O să-ți revii, îi spuse.

Laura înghiți în sec, tuși și îi șopti răgușit:

— Bine, o să vă spun. O să vă spun ce se întâmplă...

Un pic mai târziu, Erika, Moss și Peterson erau din nou în sala de monitorizare. O urmăreau pe Laura, însoțită acum de un avocat din oficiu.

— Chiar crezi c-o să vorbească? întrebă Moss.

— Când i-am spus că soțul și copiii ei au căutat-o și că nu știu ce sentință, a părut să se răzgândească. Cred că vrea să fie ea cea care le spune.

— Ce să le spună? întrebă Peterson.

— Sper că urmează să aflăm.

Erika și Moss reveniră în sala de interogatoriu, unde Laura aștepta, alături de o tânără care îi fusese repartizată ca avocat din oficiu. Amândouă aveau în fața lor câte o ceașcă de ceai din care ieșeau aburi. Laura își scosese haina, dar își păstrase eșarfa la gât. Erika anunță data și ora pentru înregistrarea audio și video, apoi se întinse peste masă și o luă pe Laura de mână.

— E-n regulă, suntem aici și totul va fi bine, spuse.

Moss reuși să-și ascundă scepticismul și zâmbi, încuviințând.

— Nu, nu va fi! protestă Laura, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Nu va fi.

— Ia-o cu începutul, îi spuse Erika.

Moss îi întinse un șervețel și Laura îl acceptă, ștergându-și lacrimile. Înghiți în sec, păru să se liniștească și începu să vorbească.

— Îmi plăcea foarte mult când stăteam în Irlanda. Aveam o căsuță în Galway, aproape de mare. Nu eram prea bogați. Tata lucra pe șantier și mama stătea acasă, avea grijă de mine, dar eram fericiți. L-am cunoscut pe Gerry O'Reilly când aveam 13 ani.

— Unde l-ai cunoscut? întrebă Erika.

— La clubul catolic pentru tineret din zonă. O căsuță aflată pe un deal, lângă plajă. Era ca o bisericuță casa aia, plină cu icoane ale Maicii Domnului, acolo se organizau jocuri, uneori scoteau un televizor antic și de demult și ne puneau desene animate. Copiii mai mari mergeau spre plajă, doi câte doi, și se ascundeau printre dune. Eu am fost fata ghinionistă care a rămas gravidă.

— Cu Gerry?

Laura încuviință și luă o gură de ceai, strâmbându-se când îl înghiți.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Doamne, a trecut așa de mult de-atunci, iar Irlanda la începutul anilor '80 probabil că era precum Anglia în anii '60. Mama a luat-o razna. Am reușit să mă ascund mult timp de ea, dar într-o noapte, când stăteam în dreptul televizorului, mi-a observat silueta și, cu asta, copilăria mea s-a sfârșit...

— Mama ta era și mai evlavioasă decât e acum? întrebă Moss.

Laura încuviință.

— E un soi de fervoare în Irlanda, e o întrecere între catolici, nu poți să te lași mai prejos decât vecinii, doar că lumea nu investește în mașini de spălat și în extinderea casei. E vorba de câte zeități acumulezi, cât timp petreci la liturghie. Am fost trimisă la o mătușă... Mătușa Mary. O scorpie bătrână, crudă și feroasă. Probabil că știți genul. După părerea ei, Al Doilea Conciliu al Vaticanului⁶ era o rușine. A murit între timp, așa că nu e nevoie să verificați, evident c-am născut copilul. Am născut-o pe Jessica...

O podidi din nou plânsul și polițiștii îi lăsară un răstimp să se liniștească. Avocata o urmărea cu tot atâta interes ca Erika și Moss.

— Ne-am mutat în Anglia la câteva luni după ce m-am întors din așa-zisa vacanță la mătușa Mary.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl Jessicăi? Cu Gerry O'Reilly? întrebă Moss.

— Nimic. Umbla din floare în floare. N-a știut că sunt însărcinată. Nu că și-ar fi dorit un copil. Așa că nu i-am spus. Am fugit în miez de noapte din Irlanda, toată familia. Am plecat fără să spunem nimănui. Asta se întâmpla în 1983, nu exista e-mail sau Facebook, nu existau telefoane mobile — mama și tata își pierduseră recent părinții. Au rupt toate legăturile. Și-au impus să uite de tot. Ar fi trebuit să fie un nou început și, pentru părinții mei, chiar a fost. Am ajuns la Londra cu mai nimic — două săptămâni am stat cu toții într-un cămin pentru tineret, în apropiere de London Bridge. Și asta era povestea oficială: mama o născuse pe Jessica, cu câteva luni în urmă. Era fiica ei și sora mea. Căminul era un loc sordid, nimeni nu-și spunea rugăciunea înainte de culcare, toată lumea lua numele Domnului în deșert, câteva dintre femei și-o trăgeau cu cine apucau... Și știți ce era al dracului de bizar? Părinții mei erau mai fericiți decât i-am văzut vreodată! Nimănui nu i-ar fi păsat dacă ar fi aflat că la 13 ani aveam un copil! Ar fi putut să mă lase s-o păstrez pe Jessica. Ar fi putut fi un nou început și pentru mine.

— Cum ați ajuns să plecați dintr-un cămin pentru tineret de lângă London Bridge și să locuiți în casa din Hayes? întrebă Erika.

— La câteva săptămâni după ce am ajuns la Londra, tata și-a găsit de lucru pe un șantier, se construia o clădire de birouri. Erau în urmă cu proiectul și băgau bani la greu ca să-l termine. Ore suplimentare, lua de patru sau de cinci ori mai mult decât câștiga în Irlanda. Și, pe măsură ce și-a făcut contacte, au început să curgă ofertele. În viața lui nu câștigase așa de mulți bani. În câteva săptămâni, ne-am mutat cu chirie într-o casă din East London.

— Și în tot acest timp ați continuat să spuneți că Jessica era sora ta?

— M-am luptat cu ei, spuse Laura, privind-o în ochi pe Erika, cu o expresie înverșunată. M-am luptat din răputeri și am crezut că o să câștig...

— Dar n-ai câștigat.

Laura clătină din cap, simțind că-i dau din nou lacrimile.

— Și-mi amintesc atât de limpede ziua aia! Aveam aproape 14 ani și tata m-a luat cu el la lucru. Am lăsat-o pe mama cu Jessica. Tata lucra la un proiect imobiliar major, apartamente pentru yuppies. O mulțime de clădiri vechi fuseseră demolate și rămăsese o groapă imensă unde săpaseră temeliile. Noroiul se uscaseră și puteai să cobori pe o scară și să te plimbi prin zonele în care nu începuseră lucrul. Tata m-a lăsat să umblu de capul meu și am intrat în vorbă cu un băiat frumos, țigan. Căuta fiare vechi prin noroi. Mă apucasem de fumat pe furiș, i-am oferit o țigară și am intrat în vorbă. Era un băiat inteligent, mi-a spus ce înseamnă yuppie: tânăr profesionist din mediul urban. Nu știam. I-am spus că am o fiică și c-o s-o cresc frumos. Băiatul mi-a urat noroc și mi-a spus că o să fiu o mamă foarte bună... moment în care tata a început să strige la mine să mă întorc. A spus că semnase un contract de cumpărare a unui teren pe care să ne facem o casă. Am plecat amândoi să-i dăm vestea mamei — era atât de entuziasmat! Când am ajuns acasă, mama o înscrisese pe Jessica la grădiniță, la medicul de familie, la dentist. Le spusese tuturor că ea era mama Jessicăi — oficializase lucrurile, așa că după aceea n-am mai spus nimănui că eu sunt mama Jessicăi.

Erika și Moss o urmăreau răbdători cum se opri să ia o gură de ceai.

— Terenul pe care îl cumpărase tata era cel pe care e casa din Avondale Road. După aceea totul s-a întâmplat foarte repede. Viața s-a schimbat, iar eu mă chinuiam să țin pasul. Ne-am mutat în casa aia mare, apoi mama l-a născut pe Toby. Mă uitam la mama și la tata cu Jessica și cu Toby, păreau familia-model, mama, tata și cei doi copii, iar eu mă simțeam în plus. Mama nu m-a lăsat niciodată să uit că eram o păcătoasă, o femeie decăzută. Dar abia când am mers la facultate, în Swansea, mi-am dat seama că mama era o fanatică religioasă. Când m-am întors după primul an, în 1990, am descoperit că mama îi înscrisese pe Jessica și pe Toby la orele de pregătire pentru prima împărtășanie. Jessica era fetița mea și nu voiam să fie obligată să treacă prin toate aiurelile alea, să trebuiască să meargă la spovedanie de

mică, să învețe despre păcatul original... Cam în perioada aia l-am întâlnit pe Oscar, în primul an de facultate la Swansea. Era atât de frumos și de inteligent, și mă iubea... îmi amintea un pic de tata, răzbătuse prin forțe proprii. Intrase cu bursă, muncise din greu s-o obțină.

— Cu el plecaseși cu cortul când a dispărut Jessica? întrebă Erika.

Laura rămase mult timp cu privirea ațintită asupra mesei. Trecu un minut, apoi două. Într-un final, își ridică privirea și zise:

— Jessica n-a dispărut. Am luat-o eu.

⁶ [Conciliu ecumenic desfășurat între 1962 și 1965, în urma căruia s-a renunțat la unele practici învechite ale Bisericii Catolice. \(N.t.\)](#)

MARȚI, 7 AUGUST 1990

Aerul era încins, totuși o briză răcoroasă venea dinspre mare, învăluindu-i pe Laura și pe Oscar Browne, care stăteau pe nisip, lângă un foc de tabără. Deasupra lor se întindea cerul înstelat. Nu era țipenie de om pe o rază de câțiva kilometri în jur, stăteau singuri pe plajă, în golful mic și izolat pe care îl forma peninsula Gower, în apropiere de Swansea.

— E drăgălașă surioara ta, îi spuse Oscar, împungând tăciunii cu un băț.

— Jessica a fost dintotdeauna drăgălașă. Chiar și când era mică. Majoritatea bebelușilor sunt urâtei.

— Obiectez, doamnă judecător! o dădu el pe glumă. Eu am fost un bebeluș adorabil.

— Sunt convinsă, iar acum ești un bărbat superb, puternic, sexy...

Oscar o trase pe Laura spre el și se sărutară.

— Ți dorești să ai copii? îl întreabă Laura, uitându-se la el.

— Sigur. La un moment dat.

Oscar făcu o pauză și se întinse spre sticla de vin lăsată pe o piatră.

— Mai vrei? o întreabă, ridicând sticla.

Laura se aplecă spre el și îl lăsă să-i umple cana. Își zise că era tare frumos, scăldat așa în lumina focului. Oscar se ridică și se întinse, apoi se îndreptă spre grămada de vreascuri pe care le adunase peste zi, cu ajutorul Jessicăi.

— Pe mine nu m-ai întrebat.

— Ce să te întreb?

Oscar căuta prin grămăjoară și alegea o bucată de lemn netedă, albită de soare.

— Dacă vreau copii.

— Presupun că vrei, îi zise el rânjind și aruncând lemnul pe foc.

— Sigur că da.

— Uite ce zic: odată ce intru în barou, putem să ne gândim și la copii, îi spuse Oscar râzând.

Laura se uită spre mare. El zisese asta ca pe o glumă, dar vorbea serios.

Când ajunseseră în golful mic și izolat, Jessica fusese nedumerită, dar entuziasmată văzând rulota din care aveau o panoramă a apei ce scăpăra în lumina soarelui. Peninsula Gower era o zonă deosebit de frumoasă, iar acest golf era raiul pe pământ — o întindere de dune domoale, presărate cu iarbă neagră, printre care se șteau stânci, cobora spre o plajă mare, acoperită de nisip, de unde se vedea marea pe care se jucau razele de soare, iar nisipul ud era presărat cu ochiuri de apă înconjurate de stânci.

— Putem să căutăm raci și stele-de-mare? întrebă Jessica zâmbind larg — un zâmbet știrb, pentru că tocmai îi căzuse primul dinte de lapte.

— Sigur că da. Tu du-te cu Oscar, iar eu aranjez un pic rulota, să fie cât mai primitoare, îi spusese Laura.

Voia ca totul să fie perfect și, în timp ce Jessica și Oscar coborau spre plajă, cu o plasă mică, verde, ca de fluturi, Laura se pusese pe treabă, transformând rulota într-o casă pentru ei. Îi pregătise Jessicăi patul micuț din partea din față a rulotei, sub geam, de unde ziua se vedea marea, iar noaptea, stelele. Îi strecurase ursulețul ei preferat de pluș sub cuvertură.

Oscar închiriase rulota după ce văzuse un anunț pe coperta unui ghid turistic și, fiind genul de persoană care nu voia să renunțe la confort, Laura

fusesse încântată să audă că rulota avea curent electric. Însă, când ajunseseră, cu înghețata și cu burgerii congelați pe care îi cumpăraseră din zonă, descoperiseră că sursa de curent era un generator gălăgios pe benzină, care spulberase un pic vraja când pornise huruind. Dar, în mod surprinzător, de-afară se auzea înfundat.

Odată ce terminase Laura, rulota arăta îmbietor și, în sinea ei, de-abia aștepta să se cuibărească acolo peste noapte. Se îndreptase de spate, își înlăturase părul de pe frunte și trăsesse cu ochiul pe geam. Oscar și Jessica erau în vale, stăteau desculți pe nisip și răscoleau printr-un ochi de apă.

Jessica sări brusc înapoi, ținând și chicotind, trase plasa și în ea era prins un rac mare... Laura zâmbi. Apoi observă că Jessica încă mai avea pe ea rochia de petrecere și se simți un pic vinovată.

O să aibă nevoie de haine — regretă că nu pusese câteva dintre lucrurile fetei în bagaj, dar nu zăbovise, ca să nu le prindă maică-sa și să-i strice tot planul.

Laura îi mințise pe părinții ei că ea și Oscar urmau să plece cu cortul pe 6 august. Și îl mințise pe Oscar că părinții ei știau că o vor lua pe Jessica. Aceste minciuni n-o tulburaseră — ce o frământa era stratagema la care apelase pentru a o răpi pe Jessica.

Oare răpire era cuvântul potrivit? Mai bine zis, să o ia cu ei. Veniseră cu mașina până în fața casei, în după-amiaza zilei de 7 august, și așteptaseră afară să o ia pe Jessica.

Laura știa că, la ora 2 p.m., Jessica era așteptată la ziua prietenei ei. Era o copilă independentă și sigur voia să meargă singură, ca o fetiță mare. Când apără în capul aleii, Laura o aștepta, cu un aer prefăcut de nonșalanță, stând pe capotă. Oscar era în mașină, studia harta.

— Bună! Surpriză! exclamase Laura.

— Credeam c-ai plecat! spusese Jessica, privind-o cu ochii mijiți, strângând cadoul micuț sub braț.

— Am o surpriză pentru tine. Mergem la mare!

— Dar eu mă duc la petrecere...

— Oh, unde mergem noi o să fie mult mai distractiv. Putem să înotăm în mare și să mâncăm înghețată și să construim castele de nisip. Și o să stăm într-o rulotă, chiar lângă plajă. Putem să vedem cum apune soarele și, dimineața, de îndată ce ne trezim, putem să mergem la plajă, putem să vedem răsăritul...

Laura încerca să-și ascundă disperarea din glas.

— Mami știe? întrebuse Jessica, mutând cadoul sub celălalt braț.

— Sigur că știe! I-am zis că vreau să-ți fac o surpriză. Să te răsfăț un pic. Poți să-i dai cadoul lui Kelly când ne întoarcem. I-am spus că n-o să ajungi la petrecere și nu s-a supărat. E o excursie specială... O să facem un foc de tabără uriaș, diseară, pe plajă, și o să frigem bezele.

Jessica se înduplecase într-un final și se lăsase purtată de entuziasm. Urcase în mașină, Oscar se întorsese spre ea și-i zâmbise, apoi o luaseră din loc.

Nu-i văzuse nimeni.

N-am răpit-o, sunt mama ei, își tot repetase Laura în minte. O să meargă la Swansea a doua zi și o să-i ia ceva de îmbrăcat Jessicăi, nu era o problemă. Ce conta era că o avea pe fiica ei cu ea o săptămână întreagă și putea să se poarte ca o mamă, un rol care-i fusese refuzat și pentru care se simțise vinovată atâția ani.

Când Laura se întorsese acasă de la facultate, cu o lună în urmă, instinctul matern puternic pe care i-l trezise Jessica revenise. Tânjea să poată petrece o vreme cu fiica ei peste vară. Deschisese subiectul într-o după-amiază, când erau doar ea și Marianne acasă. O abordase pe Marianne la spălătorie, în celălalt capăt al casei, și o întrebuse dacă putea s-o ia pe Jessica la Londra cu ea a doua zi.

— Nu! Zău așa, trebuie să termini cu treaba asta, o repezise Marianne, scoțând rufele curate din uscător. E fericită, dacă e s-o ia cineva undeva, o s-o ia mama ei și, în caz că ai uitat, eu sunt mama ei!

— Nu ești.

— Ba da, sunt, mârâise Marianne. Te tot plângi și te văicărești că n-o vezi prea des, dar ai profitat de libertate atâția ani, ai umblat creanga când ți s-a năzărit, ai umblat cu băieți...

— Ba nu...

— Jessica e cu doar câțiva ani mai mică decât erai tu când ai căzut în păcat, dar n-o să facă greșelile tale prostesti. N-ai fost altceva decât o târfă ordinară. Am sperat c-a fost o greșeală, că n-o să se mai repete, dar felul cum te-ai purtat de-a lungul anilor îmi dovedește că răul e în tine.

— Asta înseamnă că Jessica e o greșeală! Dacă am făcut o greșeală, atunci Jessica este acea greșeală!

Marianne se întorsese spre ea, cu o expresie furibundă, și o plesnise tare peste față. Laura se trăsese înapoi și căzuse, lovindu-se cu capul de muchia ușii de la spălătorie. Rămăsese încremenită pe jos o clipă, în stare de șoc, și dusese mâna la cap. Când se uită la degete, văzu că erau mânjite de sânge. Se uită la maică-sa. Marianne era impasibilă, scotea rufele din uscător, ba chiar fredona, în timp ce se ocupa de hainele rămase.

În momentul acela, Laura clocise planul de a o lua pe Jessica atunci când avea să plece cu cortul cu Oscar. O mințise pe Marianne că urmau să plece pe 6 august, când, de fapt, plecarea era planificată pentru ziua următoare.

Nici lui Oscar nu-i spusese toată povestea. El presupusese că părinții ei știau că o vor lua pe Jessica cu ei, așa că nu fusese greu de convins. Îi plăceau copiii.

Pe plaja cufundată în întuneric, Oscar și Laura erau întinși pe nisipul moale, lângă foc, iar în aerul proaspăt plutea mirosul mării și se auzea zgomotul

înfundat al valurilor.

El își lăsase leneș brațul pe umerii ei, iar Laura simți cum își plimba degetele pe pielea ei, strecurându-și-le pe sub bluză.

— Ce se aude? întrebă deodată Laura, trăgându-se de sub mâna lui și ridicându-se.

— Ce e? N-aud nimic, zise Oscar, trăgând-o din nou spre el. Haide, îmi doresc foarte tare s-o facem pe plaja asta... Nu e nimeni prin preajmă.

— Jessica e în rulotă — s-au stins luminile, spuse Laura, arătând în depărtare.

Oscar văzu rulota cufundată în întuneric.

— Nu-i nimic. S-a oprit generatorul. Probabil c-a rămas fără benzină.

— Dar Jessicăi îi e frică de întuneric — e singură pe întuneric, spuse Laura, ridicându-se și căutându-și pantofii.

— N-a pățit nimic, probabil că doarme buștean. Era epuizată după ce-a umblat toată ziua pe plajă.

— N-ar fi trebuit s-o lăsăm singură! țipă Laura.

Oscar ridică mâinile s-o oprească.

— Hei, nu e vina mea și nu s-a întâmplat nimic. Dacă i-ar fi fost teamă, ar fi venit după noi. Și i-ai spus să țină ușa încuiată, îi zise Oscar, scoțând cheia din buzunar.

— Nu mai face pe deșteptul. Vreau să mă întorc.

Laura se încălțase și o luase grăbită pe cărarea care ducea spre rulotă.

Oscar se grăbi s-o prindă din urmă. Când ajunseră la ușă, băgă cheia în broască.

— Generatorul ăsta pute nasol, spuse Laura.

— E de la gazele de eșapament, o lămuri Oscar.

Când deschise ușa, îi izbi un miros și mai puternic, și dinăuntru se revărsă un fum gros.

JOI, 17 NOIEMBRIE 2016

Erika și Moss o ascultau îngrozite, în timp ce Laura continua să povestească.

— În rulotă era un fum gros și mirosea a gaz... Unul dintre noi mutase generatorul, pentru că afară stătea în pantă, și n-am vrut să se răstoarne sau să-l dărâme vântul. Nu ne-am dat seama însă că îl mutasem în dreptul unui guri de aerisire, aproape de peretele din față al rulotei. Era vizavi de patul Jessicăi. Ea rămăsese încuiată înăuntru, cu geamurile închise, și rulota se umpluse de gaze de eșapament. Oscar a deschis toate geamurile și a încercat să aerisească, dar, când am ajuns la Jessica... Nu mai mișca. Era încă sub cuvertură. Pielea ei avea o culoare sinistră, un gri-vinețiu, și murise deja.

Se lăsă o pauză lungă. Avocata își scoase ochelarii și-și șterse lacrimile.

— Deci a fost un accident? întrebă Erika, nevenindu-i să creadă.

— Da. Ar fi trebuit să verificăm. Ar fi trebuit să verific chestii cum ar fi gurile de aerisire și geamurile.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Moss.

— Ne-am speriat amândoi. Nu mai țineam minte care din noi mutase generatorul. Eu credeam că-l mutase Oscar, el credea că-l mutasem eu... Apoi i-am spus că Jessica era fiica mea. A început să-i tot dea înaintea cu răpirea și acuzațiile de ucidere din culpă și cum că el semnase contractul de închiriere a rulotei și un document legal privind folosirea generatorului. A zis că e un tânăr de culoare, în pragul unei cariere strălucite de avocat... Tot țipa la mine: Știi cum se poartă cu tinerii de culoare în sistemul judiciar? Apoi am luat-o pe Jessica în brațe și-am fugit spre plajă și am stat toată noaptea cu ea. Am ținut-o pur și simplu în brațe. Era atât de frumoasă...

Oscar n-a venit după mine. Apoi îmi amintesc că se luminase de ziuă și am auzit că pornește mașina. Oscar a plecat și s-a întors după o vreme. A zis că fusese la unul din magazinele din zona de camping și că pe toate canalele de știri se vorbea despre răpirea Jessicăi. Era încă și mai speriat că-l mințisem.

— Și ce-ați făcut apoi? întrebă Erika, aproape copleșită de ceea ce auzea.

— Am îngropat-o... am îngropat-o pe fetița mea... am săpat o groapă și am pus-o în ea. Era sub un copac, de unde se vedea marea. Eram atât de speriați! Oscar începuse să mă amenințe. Eu nu dormisem deloc...

În momentul acela, pe Laura o bufni plânsul. Erika dădu roată mesei și o îmbrățișă. Se uită spre Moss și văzu că îi dăduseră lacrimile și ei. Laura reuși să se adune și o împinse pe Erika la o parte.

— Oscar a reușit, cumva, să se adune. Ne-am întors în Bromley... el și-a scos din minte ce făcuserăm, dar eu purtam secretul ăsta cumplit. Mă apăsă, iar gândul că-mi părăsisem fetița... Pe scumpa mea Jessica... Știți care e grozăvia? Savuram faptul că-i ascundeam adevărul maică-mii. Scârba aia îmi răpise fetița și acum știa și ea cum e! N-avea decât să se ducă dracului! țipă Laura, bătând cu pumnul în masă. O urăsc!

— Cum a ajuns Jessica dintr-un mormânt aflat la sute de kilometri distanță, pe fundul lacului din Hayes? întrebă Moss.

— Eram gata s-o iau razna — poliția o căuta și apoi l-au arestat pe Trevor Marksman și parcă a fost un dar ceresc. Era un pedofil, nu mă deranja să fie învinovățit el pentru moartea Jessicăi. Dar nu mai suportam gândul că a rămas singură, îngropată așa de departe de casă. Am făcut un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l fac în veci — i-am scris lui Gerry. M-am gândit că avea dreptul să știe... I-am trimis o scrisoare lui Gerry.

— Lui Gerry O'Reilly? Tatăl Jessicăi?

Laura încuviință.

— L-am rugat să mă sune. Am stat de vorbă și mi-a zis c-o să vină la Londra, să se vadă cu niște prieteni, înainte de a pleca în misiune în Irak. M-am dus la hotelul la care stătea și am rămas peste noapte și i-am povestit tot ce se întâmplase. Mă așteptam să-și iasă din minți, dar trebuia să-i spun, era tatăl Jessicăi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Mi-am dat seama ce nemernic parșiv este. Știți ce l-a interesat mai mult? Faptul că în toată treaba era amestecat un avocat stagiar, că Oscar era pe cale să devină un avocat de prima mână... M-a pus să-i dau numărul lui Oscar. A zis că se ocupă el de tot...

— Și s-a ocupat?

— Mi-a spus apoi că s-a rezolvat. Că Jessica era îngropată în carieră.

— Iar Bob Jennings, omul care se instalase în căsuța de lângă carieră?

— Gerry mi-a zis că-i văzuse cineva, dar că au rezolvat și problema asta. Mi-a zis să-mi țin gura și că, atât timp cât o voi face, voi avea o viață. Un viitor.

— Bob Jennings nu merita să moară. Au înscenat că s-ar fi spânzurat, spuse Moss.

În tăcerea care se lăsase, se auzea ticăitul ceasului.

— Mă duceam acolo uneori, continuă Laura. Era o alinare să știu că e acolo. N-am spus niciodată nimănui din familie, nici soțului meu, nici vreunui dintre prietenii pe care mi i-am făcut. Mi-am reprimat amintirea. Când trăiești atât timp cu o minciună, devine ceva atât de înrădăcinat, încât mai că-ți vine să crezi că e adevărul. Până când ați descoperit-o, în mintea mea dispăruse în după-amiaza aceea, în drum spre petrecere.

— Atunci de ce a reapărut Gerry, Laura? întrebă Erika.

— Oscar. E mâna lui Oscar. Ați văzut ce-a ajuns, e un avocat prestigios. Umblă vorba c-ar urma să ajungă judecător.

— De ce v-a făcut jocul?

— La câțiva ani după moartea Jessicăi, Gerry a intrat într-o belea, a fost acuzat de tentativă de omucidere. L-a obligat pe Oscar să-l reprezinte. Nu știu cum a reușit Oscar, dar l-a scăpat basma curată. Și apoi a început un soi de... parteneriat pervers. Oscar a fost corupt treptat de putere, iar Gerry a devenit cel care îl scăpa de probleme. Cel care făcea treburile murdare în locul lui. Așa că, atunci când a fost descoperit cadavrul Jessicăi, Oscar l-a pus din nou pe Gerry la treabă, ca să monitorizeze cum evolua ancheta...

— Și, când Amanda Baker s-a apropiat de adevăr, Gerry a înscenat o sinucidere, numai că ea îi spusese deja agentului Crawford tot ce știa, așa că trebuia eliminat și el, și... se pregătea să-mi spună și mie, nu-i așa? întrebă Erika.

Laura se uită la ea — în ochii săi se citeau deopotrivă tristețe și dezgust pentru propria-i persoană.

— Ar fi trebuit să pară un jaf, să dea impresia c-ai surprins un spărgător, iar acesta și-a ieșit din fire și te-a omorât.

— Sora mea se afla în casă, cu doi copii mici și un bebeluș. Erați în stare să faceți orice pentru a păstra secretul...? Chiar credeți că veți scăpa nepedepsiți?

— Am scăpat nepedepsiți timp de 26 de ani, spuse Laura.

Erika și Moss își reveniră. Compasiunea pe care le-o trezise Laura se risipise.

— Știi spre ce destinație se îndreaptă Gerry O'Reilly? o întrebă Moss. A luat un tren spre Paris în cursul zilei de azi.

— Mereu zicea că într-o zi o s-o ia din loc... Că o să ia ce-i revine, îndeajuns cât să poată dispărea fără urmă.

— Poți să ne răspunzi mai clar? insistă Erika.

— Zicea ceva de Maroc.

— De ce tocmai Maroc? întrebă Moss, uitându-se la Erika.

— Nu are tratat de extrădare cu Marea Britanie, îi spuse Laura.

Gerry era în tren de mai bine de șase ore și începea să-și piardă răbdarea. Se uită la ceas, în timp ce goneau printre lanurile verzi și începeau să apară primele clădiri risipite.

Șapte minute. În șapte minute vor ajunge la gara Marseille Saint-Charles. Simți un picior lipit de al lui și își ridică privirea spre bărbatul cu ochi căprui așezat în fața lui. Era slab, cu trăsături frumos modelate și un piercing în buză. Îl chema Pierre. Aproape că-i veni să râdă de impresia de francez stereotipic pe care ți-o făcea. „Pierre din Paris“... dar îi pieri râsul când își aminti ce se întâmplase între ei în baia minusculă. Mai flirtase cu bărbați până acum, ba chiar se sărutase cu câțiva, la beție sau în urma unei provocări. Dar, după o partidă de sex cu unul, se simțise furios și dezgustat. Lui Pierre îi plăcuse să fie aplecat peste chiuveta mizerabilă... cu un picior sprijinit pe closet — cu cât i-o trăgea Gerry mai tare și mai înversunat, cu atât îi plăcea mai mult.

— Hotelul meu e aproape de gară, îi spuse Pierre, lipindu-și și mai mult piciorul de al lui pe sub masă.

— Mișto, îi răspunse Gerry zâmbind.

Își zise că va avea o acoperire bună dacă se dădea jos din tren ținându-se de mână cu Pierre. Și îi prindea de minune rolul pe amândoi. Gerry spera că va putea apoi să-l trimită pe puști la plimbare fără ca acesta să-i facă scandal.

În portul din Marsilia îl aștepta o barcă de pescuit. Un prieten al unui prieten, care îi era dator, urma să-l ducă peste Mediterana, din Grand Port Maritime de Marseille până la Rabat, în Maroc. Probabil că va fi un drum lung și dificil, dar măcar își va face intrarea discret, fără să fie luat în colimator de autorități.

Se uită din nou la ceas. Patru minute. Ar fi trebuit să ia avionul, își zise, dar, dacă fusese dat în urmărire, aeroporturile erau locurile unde autoritățile

dovedeau vigilență maximă.

Clădirile începură să se înmulțească pe măsură ce se apropiau de centrul Marsiliei; se întuneca, și apoi le apăru dinainte cupola uriașă de sticlă a gării, viu luminată.

Pierre zâmbi și se ridică de pe banchetă, întinzându-se să-și dea jos bagajul din compartimentul de deasupra scaunelor. Zâmbi și-i întinse lui Gerry geanta lui de voiaj.

— Îmi place, se pisici.

Gerry rânji și dădu din cap. Asta părea să fie una din expresiile englezești standard pe care le prinsese Pierre și o repetase din belșug de-a lungul călătoriei: când vorbea despre un sandvici, despre un nor în formă de iepure, despre culoarea tapițeriei de pe banchetă și, în mod repetat, în timp ce Gerry se opintea în el, cum stătea îndoit deasupra chiuvetei, cu capul înghesuit în uscătorul de mâini.

Gerry se ridică și porniră amândoi spre capătul vagonului. Trenul intrase deja sub cupola de sticlă și începuse să încetinească. Gerry se chiorî pe geam, dar se vedeau doar câțiva navetiști risipiți, nici urmă de poliție.

Coborâră din tren în aerul cald care venea dinspre Mediterana.

— Vive la France, spuse Pierre rânjind, cu o sclipire în ochii lui căprui.

Îl luă pe Gerry de mână și porniră de-a lungul peronului, intrând în sala mare de sosiri. Prin cupola înaltă de deasupra lor se vedea cerul care începea să se întunece: un albastru-intens, pe care se iveau primele stele.

Le luă o veșnicie, parcă, să străbată incinta vastă de marmură, trecând pe lângă panoul electronic imens pe care erau afișate sosirile, pe lângă o femeie elegantă cu un pudel și doi tineri care stăteau cu nasul în telefoane.

— Vrei să luăm un taxi până la mine? îi propuse Pierre.

— Mda, zise Gerry, trăgând cu ochiul înapoi și încolo, pe măsură ce se apropiau de ieșire.

— Nu-ți place? întrebă Pierre.

— Ba da...

Ieșiră în stradă și Gerry se relaxă, în sfârșit. Nu se vedea nimeni, doar mașinile, oamenii care își vedeau de treburile. O luară spre stația de taxiuri, dar Gerry se opri și se întoarse spre Pierre. Tocmai se pregătea să-i spună că fusese plăcut, dar trebuia să plece, când se auzi un țipăt și un grup de jandarmi se revărsă din două dube parcate de-o parte și de alta a taxiurilor. Țâșniră spre el — cu pistoalele în mână. Nu-i lăsară răgazul să opună rezistență, să facă vreo mișcare, și Gerry se trezi trântit la pământ, împreună cu Pierre, care începu să țipe ceva, un șuvoi de vorbe în franceză pe care Gerry nu le înțelegea.

Gerry simți țeava unui pistol în obraz, după care gheata unui gendarme arătos, cu o mustăcioară îngrijită, îl împinse în asfalt.

— Gerry O'Reilly? GERRY O'REILLY! spuse el, în timp ce îl apăsa și mai tare cu gheata.

— Mda, se stropși Gerry.

— S-a eliberat un mandat de arestare pe numele tău. S-ar părea că ești ceea ce se cheamă un nemernic de englez. Un nemernic de criminal englez.

— Sunt irlandez, nemernic de francez ce ești! i-o întoarse Gerry, simțind că înghite praf.

— Nu contează. Orice ai fi, ești arestat.

Gerry fu luat pe sus și aruncat în dubă, și ultimul lucru pe care îl văzu, înainte să se închidă ușile, fu silueta lui Pierre, care vorbea concentrat cu unul dintre jandarmi, ținând în mână geanta lui de voiaj, în care se aflau 35 000 de euro.

Chiar în timp ce Gerry era pus la pământ în fața gării din Marsilia, Oscar Browne, QC, era așezat la biroul lui de la firma de avocatură Fortitudo Chambers, privind de sus Londra. Se întuneca și ploaia bătea în ferestrele mari.

Puse mâna pe telefon și încercă să o sune pe Laura. Îi intră direct mesageria. Trânti telefonul pe masă și începu să se învârtă prin birou, simțind transpirația prelingându-i-se pe spate și un fior pe șira spinării. Când plecase de pe Avondale Road și văzuse poliția așteptând, intrase în panică. Se certă singur pentru greșeala fatală pe care o făcuse. Îl ajunsese, în sfârșit, spaima. Se plimbase câteva ore fără țintă și, spre groaza lui, ratase înfățișarea la tribunal.

Se gândise că biroul lui era un refugiu sigur — avea nevoie de un loc unde să reflecteze. Își trimisese secretara acasă și îi anunțase pe cei de la recepție să nu fie deranjat, orice ar fi... Asta se întâmpla acum o oră și jumătate.

Liniștea asta îl îngrijora... Nu, plecase în viteză, nu fusese urmărit și era prima dată în cariera lui când nu apăruse la un proces.

Dar pe unde o fi Laura? Unde era Gerry?

Auzi alerta de e-mail și se așază din nou la birou. Nu recunoștea adresa, dar titlul mesajului era DE LA UN CETĂȚEAN PREOCUPAT.

Deschise mesajul și îl citi îngrozit.

OSCAR,

UN DOSAR CU TOATE AFACERILE TALE DUBIOASE A FOST EXPEDIAT AZI DUPĂ-AMIAZĂ ȘTABILOR DIN POLIȚIA METROPOLITANĂ. ȘI TOT CE ȘTIU EU DESPRE JESSICA COLLINS.

DACĂ BĂIEȚII ÎN UNIFORMĂ ÎȘI FAC TREABA CA LA CARTE, AR TREBUI SĂ-ȚI FACĂ O VIZITĂ CÂT DE CURÂND.

ÎNCHEI PRIN A-ȚI SPUNE: PA ȘI PUSI!

ȚI-AM ZIS MEREU C-O SĂ DISPAR FĂRĂ URMĂ.

GERRY

Pe Oscar chiar începeau să-l treacă toate apele. Apoi îi sună telefonul. Îl înhăță imediat.

— Ce e? Am zis să nu fiu deranjat...

— Știu că ați zis să nu fiți deranjat, domnule. Dar un grup de polițiști au luat-o deja pe scări, degeaba le-am zis că nu se poate... Le-am verificat legitimațiile și...

Oscar simți că i se înmoaie mâna și scăpă telefonul în furcă. Se uită la fotografia soției lui cu cei doi copii și apoi de jur împrejur la birou, la cariera pe care și-o clădise.

Ușa dublă se deschise brusc și în prag stătea inspectorul-șef Foster, cu inspectorul Peterson și cu trei polițiști în uniformă. Până să apuce să spună ceva, Oscar își înhăță portofelul, cheile și telefonul și țâșni pe ușa din dreapta, încuind-o în urma lui.

Erika se apropie de ușă și lovi cu pumnul în ea.

— Deschide ușa, Oscar! S-a sfârșit! Știm tot. Am stat de vorbă cu Laura. Acum este în arest, la secție... Gerry O'Reilly a fost arestat pentru uciderea lui Bob Jennings, a Amandei Baker și a agentului Crawford.

Bătu din nou cu pumnul în ușă.

— Oscar, cu fiecare clipă în care ne ții aici, viitorul tău devine din ce în ce mai sumbru...

Secretara dădu buzna după ei în birou, gâfâind.

— Unde duce ușa asta? o întrebă Erika.

— Ăă, nu...

— Unde?

— E o baie mică și un spațiu unde te poți schimba... și dă spre un balconaș.

Erika se uită la unul dintre polițiști, dând din cap. Bărbatul înaintă și izbi în forță ușa. Cedă imediat și se deschise. Străbătură baia elegantă — în capăt era o ușă ce dădea spre o cămăruță care avea o chiuvetă, un frigider, o canapea joasă și uși de sticlă. Ușile dădeau spre balcon și erau deschise, zgâlțâindu-se în bătaia vântului și a ploii.

Ieșiră pe balcon și Erika se uită peste margine. Era o distanță foarte mare până jos — ploaia curgea șuvoaie pe șoseaua aflată la 13 etaje mai jos, scăldată în lumina farurilor de la coloana de mașini — era ora de vârf. Se uitară în sus și observară o scară de metal cu bare de protecție, fixată pe peretele din spate al balconului, care urca două etaje. Oscar era pe la jumătatea scării, urca spre acoperiș.

— Dumnezeule, am rău de înălțime! se plânse Erika.

Se uită spre Peterson și se îndreptară amândoi spre scară — Erika urcă prima, urmată de Peterson.

Unul dintre polițiștii în uniformă o luă după Peterson, iar un altul rămase cu secretara.

— Aproape c-a ajuns sus, țipă Erika, încercând să grăbească pasul, dar tălpile pantofilor ei negri nu prea aveau aderență și trebuia să urce cu grijă — coloana de mașini se întindea foarte departe sub ei, o mare de lumini. Se auzi un tunet răsunător și un fulger despică cerul.

— Fix ce ne lipsea, tunete și fulgere în timp ce urcăm pe o scară de metal, aproape de acoperișul unui zgârie-nori! țipă Peterson.

— Nu e un zgârie-nori, e o clădire de birouri, îi strigă Erika.

— Orice-ar fi, e al naibii de înalt!

Erika îi aruncă o privire lui Peterson și întrezări strada aflată departe sub el. Clipi, simțind că-i intră picături de apă în ochi, și se întoarse spre scară, încercând să-și stăpânească tremurul.

Oscar ajunsese la capătul scării și se cățără pe acoperiș, dispărând. Erika încercă să se grăbească. După câteva clipe ajunsese pe ultima treaptă și se prinse de marginea de beton a clădirii, trăgându-se pe acoperișul neted.

Oscar zăcea rezemat de o ieșire de incendiu, în mijlocul acoperișului. Când o văzu pe Erika, se ridică.

— Oscar! S-a sfârșit! îi spuse Erika.

Peterson i se alătură și, într-un final, și polițistul în uniformă.

— Haide, amice, îi zise Peterson. Ce-ai de gând să faci? Știm toată povestea: știm cum a murit Jessica în rulotă, știm despre tine și Gerry, predă-te și vino cu noi!

— Mă iei cu texte de-astea, ca între frații de culoare? mârâi Oscar. Crezi că, doar pentru că suntem negri amândoi, o să mă predau, din solidaritate?

— Mda, pentru că suntem amândoi așa de proști, i-o întoarse Peterson.

Deodată, Oscar țâșni pe suprafața netedă, acoperită de bitum, și o luă la fugă spre capătul opus al acoperișului. Puse un picior pe marginea ridicată.

— Oprește-te! îi strigă Erika, în timp ce ea și Peterson se apropiau de el.

— Viața mea s-a sfârșit! Ce mă mai așteaptă?

— Ai o soție, copii! îi spuse Peterson.

Auzindu-l, Oscar păru și mai copleșit.

— Copiii mei, soția mea, spuse, plecându-și capul pentru o clipă și ștergându-se la ochi. Copiii mei...

— Te rog, vino cu noi, îi spuse Erika, venind tot mai aproape de el și întinzându-i mâna.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea, strigă Oscar, încercând să se facă auzit peste ploaie și tunete. Știu că pare un clișeu, dar n-am vrut... Nu sunt un ucigaș. Lucrurile pur și simplu au scăpat de sub control.

Se uită spre pământ și-și retrase piciorul de pe margine. Se întoarse spre ei.

— Bine, zise el. Bine.

— Bun, așa, vino spre noi, începu Erika.

Polițistul în uniformă scoase o pereche de cătușe din buzunar.

Deodată, Oscar se prinse cu mâinile de marginea acoperișului și se ridică opintit. Stătea cu mâinile întinse în lături.

— Spuneți-le soției mele și copiilor că-mi pare rău și că-i iubesc, spuse.

Apoi se lăsă pe spate și își dădu drumul în gol.

— Dumnezeu! Nu! țipă Erika.

Dădură fuga spre marginea acoperișului, uitându-se la strada aflată departe sub ei.

Mașinile se opriseră, se auzeau claxoane, apoi se auzi un țipăt înfundat. Sub ei, în mijlocul străzii, se vedea cadavrul lui Oscar Browne — zăcea într-o poziție nefirească și părea foarte mic.

EPILOG

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

Soarele strălucea, când Erika, Moss și Peterson ieșiră din biserica din Honor Oak Park. Era o zi frumoasă, de început de decembrie. Aerul era rece, dar cerul era senin.

Era a doua înmormântare la care merseseră în cursul zilei. Prima avusese loc în Bromley, înmormântarea lui Crawford. Aflaseră că prenumele lui era Desmond și că, până să se despartă de soție, avusese țestoase. Nu venise multă lume, dar fusese înmormântat cu tot respectul cuvenit, în ciuda numărului mic de participanți.

Subcomisarul Yale ținuse cuvântarea de adio și se chinuise, pe alocuri, să-i facă un portret fidel lui Crawford. Apoi fiica lui Crawford, care nu avea mai mult de 10 ani, veni în strună și citi o poezie. Mama și fratele ei mai mic o priveau, cuprinși de o durere mută.

Chiar dacă mâine aș pleca,

Noi nu ne-am despărți în veci,

Căci mi-am lăsat inima ție,

Oh, nu mă plânge deci.

Iubirea ce o port în mine

Te va găsi în cerul înstelat,

Și-atunci va pogorî asupra ta

Tămăduindu-ți sufletul îndurerat.

Poezia emoționantă o luă pe nepregătite pe Erika și o mișcă faptul că fetița reușise să exprime atât de multe, în câteva versuri.

A doua înmormântare se dovedise mai puțin sumbră. Biserica din Honor Oak Park era superbă și slujba fusese mai animată. Au cântat All Things Bright and Beautiful⁷, acompaniați de orgă, ale cărei acorduri aveau întotdeauna un efect reconfortant asupra Erikăi.

Amanda Baker se dovedise o persoană mai simpatizată decât s-ar fi putut crede, la înmormântarea ei adunându-se o mulțime de foști colegi și vechi prieteni. Erika fusese emoționată să-l vadă pe fostul chestor-șef Oakley, la fel de elegant ca întotdeauna, precum și pe succesoarea lui, Camilla Brace-Cosworthy, care ținuse o cuvântare din inimă, cu o undă de umor. Încheiase astfel:

— Amanda Baker a avut o relație tumultuoasă cu Poliția Metropolitană, dar, din păcate, momentul ei de glorie a fost chiar înainte de moartea sa prematură. Amanda are meritul de a nu se fi dat bătută în cazul Jessica Collins, chiar și când alții au considerat că era o cauză pierdută. A perseverat, a continuat să pună întrebări și, în cele din urmă, a făcut o descoperire care, în fond, ne-a ajutat să rezolvăm cazul. Aș vrea s-o omagiez public pe Amanda pentru anii petrecuți în slujba Poliției Metropolitane.

Cuvintele ei stârniră un ropot de aplauze și, uitându-se la sicriul aflat în față, Erika își zise că Amanda ar fi fost nespus de mândră să le audă.

După slujbă, Erika, Moss și Peterson porniră prin cimitir spre stradă.

— Ce caz, reflectă Moss. Trei morți și o sinucidere, totul doar pentru a mușamaliza împrejurările în care a murit Jessica Collins. De ce n-au spus pur și simplu adevărul?

— Le-a fost teamă, zise Peterson. Și apoi teama s-a întors împotriva lor — i-a împins să facă lucruri pe care nu și-ar fi imaginat niciodată că le-ar putea

face.

— Ce păcat! încuviință Erika.

Ajunseră la poarta cimitirului și ieșiră în stradă, când descoperiră surprinși că Toby Collins îi aștepta, împreună cu Tanvir. Erau îmbrăcați amândoi în costume negre, iar Toby ținea un buchet de garoafe roșii în mână. Părea foarte tânăr și vulnerabil.

— Bună, le spuse, cu un zâmbet firav.

— Bună, Toby, îi zise Erika. Ați întârziat un pic. Ați ratat slujba.

— Nu. M-am gândit că nu s-ar cădea să particip. Dar am adus flori...

Tăcu, iar cuvintele lui rămaseră plutind în aer.

— Chiar n-am știut, spuse, cu lacrimi în ochi. Cât de naiv am fost! Ce-o să se întâmple cu sora mea?

Erika, Moss și Peterson se priviră unii pe alții.

— Nu știu, îi spuse Erika. Asta va decide instanța. Avem mărturia ei... și este limpede că moartea Jessicăi a fost un accident. Ce va trebui să cântărească instanța, când va avea loc procesul, este ce a făcut ea ulterior, în complicitate cu Gerry.

Toby încuviință.

— Mi-am pierdut toată familia. Nu-l mai am decât pe Tan, spuse.

Tan îl luă de mână.

— Mama e în continuare într-o instituție psihiatrică... Pronosticul nu este foarte încurajator. Tata și-a îngropat pur și simplu capul în nisip — a plecat în Spania cu noua lui familie... Laura e în Holloway, va urma procesul. Iar eu va trebui să aștept câteva săptămâni până o voi putea vedea... și nici nu știu dacă vreau.

— Tatăl tău o să se întoarcă. Vrem să discutăm și cu el.

Toby încuviință.

— Ce mă fac acum? întrebă.

Se uita atât de atent la Erika, încât ea se blocă.

— Nu poți să-ți alegi familia. Rămâneți aproape unul de celălalt, fiți puternici! îi spuse Moss, punându-i o mână pe umăr.

— Bine, așa o să facem. Mulțumim!

Îi urmăriră pe Toby și Tanvir cum se îndepărtau, mergând spre gară.

Se auzi un claxon strident și mașina Erikăi țâșni în viteză dintr-o intersecție, mergând pe contrasens.

— E soră-ta? întrebă Moss, uitându-se atent spre mașină. Știe că e pe contrasens?

Se auzi din nou claxonul și mașina, care venea direct spre ei, opri, cu scârțâit de frâne, apoi Lenka trecu pe banda corectă.

— Acum știe, zise Erika.

Lenka opri lângă ei, în dreptul trotuarului, și lăsă geamul în jos. Se uitară în mașină și îi văzură pe Jakub și Karolina pe bancheta din spate, cu Eva între ei, într-un scăunel pentru bebeluși.

— Salutare tuturor! zise Lenka, într-o engleză chinuită.

Moss și Peterson îi răspunseră la salut și le făcură cu mâna copiilor.

— Încotro, șefa? întrebă Moss.

— La Winter Wonderland, în Blackheath. Lenka pleacă în câteva zile, s-ar părea că lucrurile au revenit la normal, spuse ea, dându-și ochii peste cap.

— O să le duci dorul, îi zise Moss, uitându-se la Peterson, care se strâmba pe geam la Jakub și Karolina, făcându-i să râdă.

— Da, recunosc Erika zâmbind.

Lenka o claxonă și Erika urcă, adăugând:

— Ne vedem curând — poate ieșim la un pahar, în preajma Crăciunului.

— Așteptăm să ne suni, spuse Peterson.

Mașina porni în trombă, virând periculos spre cealaltă bandă, înainte de a reveni pe banda din stânga. Moss se uită la Peterson, care urmări din priviri mașina până luă colțul.

— Știi că n-o să ne sune, îi spuse.

— Poate ne sună totuși.

— Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i așa?

Peterson oftă și încuviință.

— Biet nătâng. Hai, îți fac cinste cu o bere.

Moss îl luă de braț și porniră spre cea mai apropiată cârciumă, căutând căldură și bere ieftină.

⁷ [Una dintre cele mai cunoscute cântări religioase anglicane, pe versurile poetei Cecil Frances Alexander. \(N.t.\)](#)

UN MESAJ DIN PARTEA LUI ROB

În primul rând, vă mulțumesc din inimă pentru că ați ales să citiți Apă întunecată. Dacă v-a plăcut, v-aș fi foarte recunoscător dacă ați putea scrie o scurtă recenzie. Nu e nevoie să fie prea lungă, doar câteva cuvinte, dar înseamnă foarte mult și îi va ajuta pe noii cititori să descopere una dintre cărțile mele.

Am scris la sfârșitul celorlalte romane din seria Erika Foster, Fata din gheață și Vânător de noapte, că mi-ar plăcea să primesc vești de la voi și m-ați copleșit. Uau! Vă mulțumesc pentru toate mesajele pe care le-ați lăsat pe site-ul meu, pe pagina de Facebook și pe contul de Twitter — am primit mesaje din întreaga lume și îmi place la nebunie să aflu ce părere aveți despre romanele mele, plus toate pozele cu câini pe care mi le trimit cititorii. Am doi bichoni maltezi și adoră să-și facă prieteni!

Puteți să mă contactați pe Facebook, Instagram, Twitter, Goodreads și pe robertbryndza.com. Citesc toate mesajele și vă voi răspunde de fiecare dată.

Mai urmează multe alte cărți, așa că sper că mă veți însoți în această călătorie!

Robert Bryndza

P.S. Dacă vreți să primiți un e-mail prin care să fiți anunțați când va fi lansată următoarea mea carte, vă puteți abona cu ajutorul link-ului de mai jos. Nu voi transmite niciodată adresele voastre de e-mail altcuiva și vă puteți dezabona oricând.

www.bookouture.com/robert-bryndza

MULȚUMIRI

Le mulțumesc lui Oliver Rhodes, Natashei Hodgson, lui Natalie Butlin, lui Kate Barker și echipei minunate de la Bookouture. Îi mulțumesc lui Kim Nash, director de publicitate la Bookouture și expertă în gin, care se pricepe de minune să ne promoveze cărțile. Îi mulțumesc în mod special și lui Claire Bord, editorul/complicele meu genial, care mă călăuzește întotdeauna cu măiestrie pe parcursul întregului proces de scriere a unui roman.

Îi mulțumesc lui Henry Steadman pentru o nouă copertă minunată și sergentului Lorna Dennison-Wilkins, care a răspuns cu răbdare la toate întrebările mele despre echipele de scafandri din Poliție și mi-a împărtășit din experiența ei de șef al Brigăzii de Căutări Speciale de la Poliția Sussex.

Îi mulțumesc în mod special fostului comisar-șef Graham Bartlett, de la www.policeadvisor.co.uk, pentru sfaturile neprețuite legate de proceduri polițiste și pentru că s-a asigurat că mențin echilibrul între adevăr și ficțiune. Orice abatere de la cum decurg de fapt lucrurile îmi aparține.

Îi mulțumesc Lorelei Belli de la LBLA, care s-a folosit de puterile ei magice pentru a le găsi case în întreaga lume romanelor din seria Erika Foster, care sunt în curs de a fi traduse în cel puțin 20 de limbi.

Îi mulțumesc soacrei mele, Vierka, al cărei pui fript apare întotdeauna când mă lupt cu ultimele câteva capitole. Îi mulțumesc nespus soțului meu, Ján, precum și lui Ricky și Lolei. N-aș putea să realizez nimic din toate acestea fără dragostea și sprijinul vostru. Echipa Bryndza e cea mai tare!

Și, în sfârșit, le mulțumesc tuturor cititorilor mei minunați, tuturor grupurilor de lectură, bloggerilor care scriu despre cărți și autorilor de recenzii. Mereu spun treaba asta, dar, e adevărat, nimic nu se compară cu publicitatea de la om la om și, fără strădaniile și pasiunea voastră, când îmi laudați cărțile și postați pe blog despre ele, aș avea mult mai puțini cititori.

Cuprins

PROLOG

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[50](#)

[51](#)

[52](#)

[53](#)

[54](#)

[55](#)

[56](#)

[57](#)

[58](#)

[59](#)

[60](#)

[61](#)

[62](#)

[63](#)

[64](#)

[65](#)

[66](#)

[67](#)

[68](#)

[69](#)

[70](#)

[71](#)

[72](#)

[73](#)

[74](#)

[75](#)

[76](#)

[77](#)

78

79

80

EPILOG

UN MESAJ DIN PARTEA LUI ROB

MULȚUMIRI